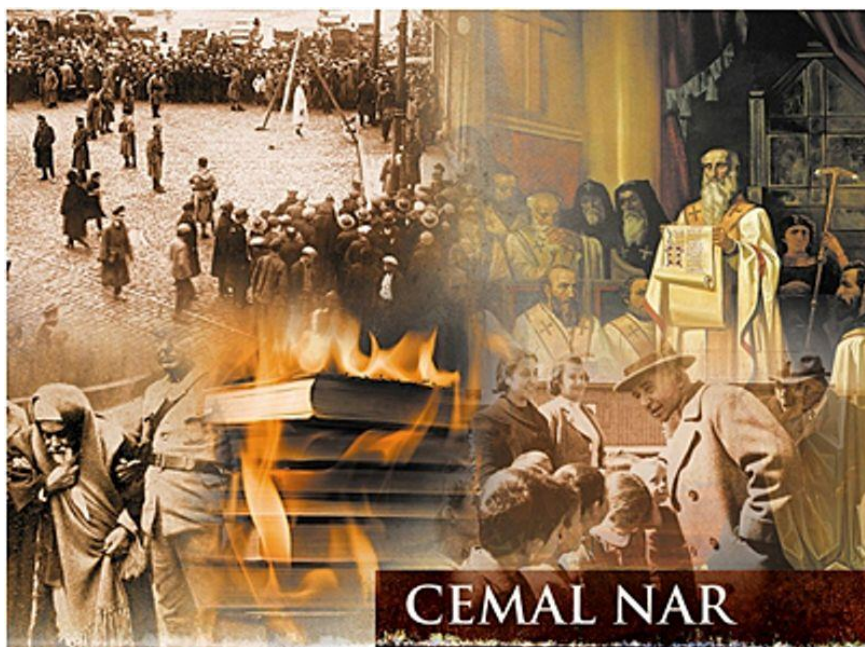

CEMAL NAR

**LAİKLİK
SORGULAMASI**

Laiklik Sorgulaması

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İnsanlara İslam'ı lütfeden Allah Teâlâ'ya sonsuz hamd-ü senalar, onu bizlere tebliğ eden Sevgili Peygamberimize, hane halkına ve ashabına sonsuz salat-u selamlar olsun.

İthaf

Hayatı, hicreti, cihadı ve eserleri ile büyük bir ilim ve fikir adamı bildiğim, Batılılaşmaya karşı mücadelesinde kendime çok yakın bulduğum Muhterem ***Şeyhu'l İslam Mustafa Sabri Efendinin*** aziz ruhlarına hürmet ve muhabbetle ithaf ederim.

Cemal Nar

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde Youtube sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler 2- Bu Sistemden İslam'a 3- İslamlaşma Bilinci 4- İslam Sancısı 5- Arş Gölgesi 6- Tasavvufun Anahtarı 7- Âlimin Önderliği 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset 9- İlim Ve Özgürlük 10- İlim Ve İktidar 11- İmanın Kıymeti ve Korunması 12- İman Ve Etkisi 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf 14- İnançta Arınma 15- İnançta Kirlenme 16- Okuma Aşkı 17- İslam'a Göre İrkçilik ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu 18- İnsana Ulaşmak 19- İslam'da Cihad Hak Batıl Mücadelesi 20- İncanın Kıvancı 21- Sistem ve Şeriat 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma 23- Gönül Aığı 24- Laiklik Sorgulaması 25- Derdimiz İslam 26- Adı Konmamış Savaş 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma 28- Aydınların Karanlığı 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay 31- İslam'ın Özeti 32- İslam'da İrkçilik Ulusalçılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz 36- Hesaplaşmadan Olmaz 37- Kıymet Bilmek 38- Hatırlatmalar 39-

Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu 40- Müslüman Kimliğin Kodları 41- Bize Düşen 42- İslam davası 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet 45- Okuduğun Kadarsın 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar. 49- Acilen İslam Birliği 50- Engin Gönül Yüce Ruh 51- İslam'da İnsan Onuru Ve Çağa Yansıması 52- Güncelin Dili 53- Hizmetten Teröre Gülen Sorgulaması 54- Türkiye'de Dindar Siyaset Pratiği 55- İnternette Kral Sözler 56- İslam Düşüncesinde Sağlık Ve Şifa 57- Hastalara Armağan 58- Maraş Hazinesi 59- Birey Üstüne Eleştiriler 60- İlim Ve Alim Üstüne Eleştiriler 61- İrfan Hayatımız Üstüne Eleştiriler 62- Devlet Ve Medeniyet Yolu Hicret 63- Sevgili Peygamberimiz Mekke Döneminde İslam'a davet 1- 2. Ciltler 64- Peygamber Örneğinde Ahlak Ve Merhamet 65- Kalpten Dile Eğitim Ve Terbiye 66- Batılılaşma Cinnetinde Aydınlar Ve Kurumlar 67- Kitap Ve Yazma Sorumluluğu 68- Allah'ın Yardımı Ve Zafer Şartları 69- İslam Açısından Lailik Ve Sekülerizm

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

TEORİDE İNSAN HAK VE HÜRRIYETLERİ

Niçin Laiklik?

Teoride İnsan Hakları ve Hürriyetleri

Maddeler Halinde İnsan Hakları

Düşünce ve İfade Özgürlüğü

Din ve Vicdan Özgürlüğü

Din Hürriyetinin Kapsamı

Din Hürriyetinin Gereklilikleri

1) İnanma Hakkı

2) İbadet ve Dua Hakkı

3) Tâlim Ve Tedris, Neşir Ve Telkin Hakkı

Dini Okutup Öğretmek Bir Haktır

Neşir Hakkı Din Hürriyetinin En Hayatî Cephesidir

Din Neşriyat İle Himaye Ve Müdafaa Edilir

Dini Tâlim Ve Tedris Faaliyetinin İçtimaî Ve Millî

Ehemmiyeti

4) Dinin Emirlerini Yerine Getirme Hakkı

Din Hakları ve Hürriyetinin Hududu

Ferdî Fiil Mahiyetindeki İbadetler Kanun Mevzuu

Olamaz

İçtimai Fiil Vasfı Alan İbadetlere Devlet Müdahalesinin

Ölçüsü

Dindarın Secdegâhına Hükümet Kuvvetleri Ayak Basmaz

Talim Ve Tedris, Neşir Ve Telkin Hakkının Hududu

Dinin Emirlerini Yerine Getirme Hakkının Hududu

Hülâsa Edelim

PRATİKTE İNSAN HAKLARI VE HÜRRIYETLERİ

Güler misin Ağlar mısın?

İşte Gerçek
 Ya Uygulamalardaki Gerçekler?
 İşte Teori
 İşte Pratik
 Saçmalamalar
 Türkiye Yangın Yeri
 “Aynısını Yaparlar”

LAİKLİK SORGULAMASI
 “Sizin Laikliğe İhtiyacımız Yok”
 Türkiye Gerçekten Laik mi?
 Hani Laiklik?
 Laiklik Bana Ne Veriyor?
 Alın Laikliği Verin İslam’ı

HANI CUMHURİYET NERDE LAİKLİK?
 Cumhuriyet Nasıl Kuruldu?
 Cumhuriyet Neyi Kurtardı?
 Bu millet Niçin savaştı?
 Devrimlerin En Kötüsü Laiklik
 Tehdit İşe Yaramaz
 Devlet Halk İçindir
 Laiklik Bir Gün Bitecektir
 Kemalizmin Doğuşu
 Güya Demokrasiye Geçiş
 Darbeler Dönemi

KIRMIZI KİTAP LAİKLİĞİ
 Görünmeyen Anayasa Kırmızı Kitap
 Kırmızı Kitabın Tarihi
 Tehlikenin Boyutu
 Siyasetçilerin Çaresizliği

Vesayetin Belgesi

LAİKLİK ZULÜM DEMEKTİR

Laikliğe Ne Gerek Vardı?
 Laikliği Halka Sordular mı?
 Kendine Düşman Bir Nesil
 Kısmen Başardılar
 Gelelim Laikliğe
 Laiklik Dine Düşman
 Laiklik Halk İradesine Düşman
 Bize Özel Laiklik Olur mu?
 Dayatmaya Karşıyız
 Laiklik Yangın Gibi
 Laiklik Kafirliktir

LAİKLİKTEN KURTULUŞ

Şafak Atıyor
 Uzlaşma Arayışları
 İslam Sadece İslam
 Biz Müslümanız Onlar Demokrat Değil
 Laiklik Şart Değildir
 Maksat Halkın İradesiyse
 Çözüme Bir Fırsat
 Neydi Bizim Suçumuz?
 Laiklik Çıkmaz Sokak
 Laikçilere Davetimiz
 Müslümanlara Davetimiz
 Biz Hamile Değilsek

SONSÖZ

KAYNAKLAR

ÖNSÖZ

Dünya insan haklarını, özellikle de din ve vicdan özgürlüğünü konuşurken bu sistem bize, hem de cebir ve şiddet kullanarak emrediyor ki: “İnsan onurunuzla hukuk içinde yaşamak istiyorsanız dini sosyal hayatınızdan çıkaracak, vicdanınıza hapsedeceksiniz. Hayat tarzı olarak çağdaşlığı, modernliği, aydınlanmayı, sekülerizmi, yani Batının üstün (!) değerlerini ve elbette demokrasi ve laikliği almak ve benimsemek zorundasınız. Batı değerleri, laiklik, insan hakları ve demokrasi bir bütündür; bölünemez ve parçalanamaz. Öyleyse kendi İslam medeniyetinizden çıkacak, Batı medeniyetini gireceksiniz”.

Bunu bize emreden, cebir ve şiddetle dayatan sistem kendisini “halkın iradesini üstün tutan, hâkimiyetin kayıtsız şartsız millette olduğu bir sistem” yani “cumhuriyet” ve “demokrasi” olarak tanıtıyor. Ve bütün sorunlar böyle başlıyor haliyle!

Bu dayatmada kurşun gibi kullanılan kavramlar vardır: Sekülerizm, laiklik, çağdaşlık, modernlik, aydınlanma, demokrasi ve Batı hukuku.

Sistemle halk arasında kavga böyle başlıyor. Yüzyıllık cumhuriyet tarihinde bunu özetleyen iki kelime var; dayatılan laiklik ve suçlanan irtica...

Oysa bu kavramlar bize ne veriyor, kimse onu ya konuşmuyor, ya da ilgisiz, alakasız sözler söylüyor. Hâlbuki bizim tarihte uygulanan bir Asr-ı saadet örneğimiz var. Biz iddia ediyoruz ki, İslam devletinin özellikleri uygulansa, demokrasilerden daha üstün

bir seviye yakalanır yönetimde insan hakları ve hürriyetleri bakımından. Laiklik uygulamalarından daha üstün ve değerli bir din ve vicdan özgürlüğü verir İslam. Bu konuda İslam açısından eksik uygulamalar olsa da bugün dünya, hala Osmanlı Devletinin başarı seviyesinde değildir. Bunu mazlum coğrafya içi kanayarak haykırıyor. Üstelik bizim hukukumuz Batı hukukundan daha üstün ve daha insanîdir. Düne kadar aramızda yaşamış gayr-ı Müslimlere din ve vicdan hürriyetini vermiş, ne Yahudi, ne Hıristiyan, ne de bir başka dine asla İslam adına bir baskı ve zorlama yapmamışız. Herkes kendi mabedinde dinini öğrenmiş ve yaşamıştır. Öyleyse soruyoruz, bizim Batıdan alınan bu laikliğe ne ihtiyacımız vardı? Cevap açıktır; hiçbir ihtiyacımız yoktu. Peki, neden aldık? Hikâyesini batılılaşmaya dair kaç kitabımızda yazdık. Ama hülasası koca bir “hiç”tir! Bu “hiç” uğruna yüz yıldır devlet millet uyumsuzluğu var. Buna bağlı olarak yaşanan devrimler, darbeler, kavgalar, kargaşalar, karmaşalar var maalesef.

Mesela gayet açıktır; Batı bizi İslam’dan uzaklaştırmak istiyor. Müslümanlara iman ve cesaret veren, onları özgür, bağımsız ve kahraman kılan bu dinden kurtulmak için onlara laikliği sunuyor. İstiyor ki, dinlerini terk etmeyen Müslümanlar, hiç olmazsa dinlerini bilmez ve yaşamaz olsunlar. Bütün istedikleri her durumda devletten ve toplumdan onu dışlamak, devreden çıkarmak, dine ve dindarlara zarar vererek onları hayattan koparmaktır. Kendimiz olmayalım diye içimizdeki kuklaları aracılığıyla olmadık engelleri koyuyorlar önümüze, görülmedik eziyet ve işkenceleri uyguluyorlar milletimize.

Bize göre dert belli dava bellidir. Biz bize düşeni yapmalıyız. Düşmana “düşmanlık yapma” diye yalvarılmaz elbette. Bize düşen ise bellidir; önce yeniden bir iman tazeleyerek aşk ve şevkle İslam’a dönmeliyiz. Bunun için de başta laikliğin altyapısını oluşturan Batılılaşma olmak üzere tüm yabancılaşma faaliyetlerini güçlü bir iman ve bilgi ile sorgulamalı ve kovmalıyız vatanımızdan.

Kitaba emeği geçen herkese teşekkürlerimizi sunarız. Bizi böylesine önemli bir konuda yazmaya muvaffak kılan Allah

Teâlâ'nın lütfu keremine sonsuz hamd-ü senalar ve şükürler eder,
bu mütevazı eseri insanlara faydalı ve bereketli kılmasını dileriz.

Cemal Nar
Kahramanmaraş
Ağustos 2013

TEORİDE İNSAN HAK VE HÜRRİYETLERİ

Niçin Laiklik?

Daha evvelki bölümlerde de görmüştük, laikliğin amacı, insan haklarının en başında gelen din ve vicdan özgürlüğü ile düşünce ve ifade hürriyeti üzerindeki bütün baskıları kaldırmaktır. Bu konularda insanlığa çektirilen acılara son vermek, insanların bu tür haklarını özgürce kullanabilmesini sağlamak, böylece fert ve toplumu her türlü baskılardan uzakta mutlu bir hayat yaşamasını gerçekleştirmeye çalışmaktır.

Batı dünyası bu hak ve hürriyetleri kullanmada ve özgür bir hayat yaşanmasını sağlamada eskiden beri çok sıkıntılar çekmiş, çok acılar yaşamıştır. Bu yüzden acı tecrübeler sonunda laiklik ilkesini hayata geçirerek bu sorunlarından kurtulmak istemişlerdir. Sonuçta bu ilke onlar için nispeten bir çıkış, bir rahatlama veya kurtuluş olmuştur.

Din hürriyeti, ferdin inandığı ve mensubu olduğu bir dinin inanç, ibadet, helal haram, hukuk, şeriat ve güzel ahlakını, o dinde yerleşmiş usul ve adab üzere ve o dince kabul edilen dilde yerine getirebilmesidir. Vicdan hürriyeti ise ferdin dilediği ve beğendiği her hangi bir din veya felsefî görüşü inanıp kabullenme serbestliğidir. Buna göre İslam'a veya başka bir dine inanıp bağlanmak vicdan hürriyeti olduğu gibi, mesela demokrasi, liberalizm, sosyalizm, komünizm, faşizm gibi siyasi ve İktisadi bir doktrini benimsemek de vicdan hürriyetidir.

Biraz sonra göreceğiz, İslam dini bu konuda insanlara ta başından beri geniş haklar vermiştir. Uygulamada da asr-ı saadette çok güzel örneklerin olmasına rağmen, özellikle hilafetin saltanata dönüşmesinden sonra İslam toplumlarında bu konuda bir gerileme söz konusu olmuştur. Biz bu konuyu “İslam'da Devlet Ve Siyaset” isimli kitabımızda deliller getirerek enine boyuna işlemiştik, tekrar etmeden hatırlatıp geçelim. Şunu iftiharla söyleyebiliriz ki din ve vicdan hürriyetini resmen tesis eden ilk devlet, İslam olmuştur. İslam, “dinde zorlama yoktur” ilkesiyle bu konuda çığır açmıştır. Ancak daha sonra olan ve Batıda yaşananlara göre deveye kulak sayılacak bazı çeşitli mezhep kavgaları veya saltanatın kimi siyasi uygulamalarını, aslında İslam'ın asla kabul etmeyeceği bir durumdur. Bu yüzden Batı kendi “orta çağ” karanlığını yaşarken, İslam dünyası onlara nispeten “altın çağ” denilebilecek bir hayatın içindedir.

Ne demek istiyoruz?

Açıkça söyleyelim, İslam'ın kendi içinde barındırdığı haklar ve özgürlükler yüzünden laikliğe ihtiyacı yoktur. Zaten tarihi boyunca da o haklar ve hürriyetler hayata geçirildiği oranda ne Müslimlerin, ne de gayr-i Müslimlerin laikliğe bir ihtiyacı olmamıştır. Hatta bugünkü modern çağda uygulanan laiklik, dünkü Osmanlı Devleti'nin seviyesinde bile değildir. Bunu çok yakında Balkanlardaki savaşlarda ve halen Batının içindeki azınlıklara bakış ve uygulamalarında açıkça görüyoruz. Bunu itiraf eden ilim ve düşünce adamları da az değildir.

İslam'ın bu hak ve hürriyet uygulamalarının tam aksine Batıda ne din adamları, ne de filozoflar, 18. asra kadar günümüzde anlaşılan hak ve hürriyeti konusunda çok bir söz söyleyememişlerdir. Modern devirde din ve vicdan hürriyetinin insan için bir hak olarak müdafaası, ancak 18. asrın filozoflarında görülür. Bunun bayraktarlığını Batıda Fransız ihtilalini gerçekleştirenler yaparlar. Ondan sonra yapılan çalışmalar kişiyi din ve felsefi görüşler

karşısında özgür kılma işini daha da geliştirmelerdir. İşte laiklik ilkesi ile varılan netice budur.

Bu sebepten dolayı bir Müslüman olarak " niçin laiklik?" diye sorduğumuzda bunun cevabı ya "ihtiyaç için", ya da "özgürlük için" olacaktır. Biz de diyoruz ki, "bizim buna ihtiyacımız yoktur. Zaten dinimiz bize ve herkese bu özgürlüğü veriyor."

Bu ülkede "Batılılaşma" hareketini güden "kendi medeniyetinden kaçınlar", Batıda işe yarayan laikliği bize de taşıma çabasına girdiler ve zaman içinde bunu başardılar.

Peki, geldi de ne oldu?

Kıyametimiz koştuk. Tarihimizde hiç görmediğimiz acıları gördük. Topyekun millet olarak acılar ve ızdıraplar içinde inim inim inledik. Bir şey kazanmak şöyle dursun, elde avuçta ne varsa hepsini de kaybettik. Ne hak kaldı, ne hürriyet. Hepimiz rejimin köleleri olduk. Memleket koca bir hapisaneyeye dönüştü. "Hanumansız bir serseri" gibi, öz yurdumuzda garip, öz vatanımızda parya olduk.

Kimse bize masal anlatmasın, martaval okumasın, laikliğin bize getirdiği işte budur!

Yazıklar olsun bize bu acı ve ızdıraptan başka, zulümden ve hakarettten başka, itilip kakılmaktan başka bir şey vermeyen lanet olası laikliğe. Allah kahretsin onu da, onu bahane ederek bize, bu millete zulmeden zalimleri de!

Laiklik geldiği günden beri, daha doğrusu halk istemediği halde zorla dayatıldığı, döve söve kabul ettirildiği o acı ve matem dolu kara günden beri bu halkın yüzü gülmemiştir. Gittiği gün de öyle bir yüzü gülecek, öyle bir bayram edecek ki, tarihler öyle bir bayramı, öyle bir sevinç ve coşkuyu bu zamana kadar yazmadığı gibi, sanırım bundan sonra da yazamayacaklardır.

İşte bunu anlatabilmek için, bunun alt yapısını sunmak istiyoruz. Önce bu hürriyetlerin kıymetini teorik olarak görelim, sonra da pratikte yaşananları kısmen hatırlatarak sizin bilgilerinize havale edelim.

Teoride İnsan Hakları ve Hürriyetleri

Hak ve hürriyet kavramları üzerinde çok konuşulmuş, kütüphaneler dolusu kitaplar yazılmıştır. Özellikle son birkaç asırdır hürriyet konusu her Aydın'ın meselesi olmuştur. Ancak hemen ifade edelim ki bu kelime daha önce de bilinmiyor değildi. Hür insanlar ünlü yattım kalktım çıkarırlarken, köle insanlar da insanlık için utanç verici bir aşağılanma içinde yaşıyorlardı. Kürtlerin ve kölelerin hukuku ayrı idi. Bugün kölelik tamamen ortadan kaldırılmıştır. İnsanlığın eriştiği seviyenin en güzel örneklerinden bir tanesi de budur. Fakat ne yazık ki baskı ve zulüm ile yönetilen ülkelerdeki istibdat, hükümet baskıları, İktidar tahakkümünü çağımızda bile hala sürmektedir. biz hürriyet dediğimiz zaman, sadece kulluk kul olmayı değil, Allah'tan başka herkese karşı Özgür olmayı ifade ediyoruz. İnsan sadece Allah'ın kulu olmalı. Çünkü kendisini yaratan ve her türlü ihtiyacını karşılığı odur. Onun dışında bir başkasına insanımı eyvallahı olmamalıdır. İnsanları birbirine bağlayan,, ancak toplum düzenini sağlayan konular ve karşılıklı sevgi ve saygıyı içeren muâşeret kuralları olmalıdır. İnsanın bir başka insana, içtenlikle göstereceği sevgi ve saygı ve buna dayalı olarak erdem kurallarını ötesinde hiçbir mahkumiyeti, mecburiyeti olmamalıdır.

Hiç şüphesiz insan, insan olarak doğuşundan ötürü bir kısım temel hak ve hürriyetlere sahip olur. Bu her insan için vazgeçilmez bir haktır. Bunun ötesinde bir hak ben hürriyetler daha vardır. Budan beraber yaşamının getirdiği zaruretlere kaynaklanmaktadır. İnsan hemcinsleri arasında yaşamaya mahkûm bir varlıktır. Tek başına yaşaması mümkün değildir. Böyle olunca belli bir düzen içerisinde karşılıklı haklar ve hürriyetler düzenlenir. Bunu temin eden güç genellikle devlet veya hükümet şeklinde ifade edilir. Bunu kabul edilmemesi toplumda anarşiyi meydana getirdiğinden, anarşinin de

insan hayatına ve mutluluğuna kast eden bir durum olduğundan, birarada yaşamak durumunda olan insanların, derler ya hükümetin konularına başkaldırması söz konusu olamaz. Olsa olsa, beğenmediği konuları nasıl değiştirebileceği söz konusu olur.

Bu açıdan ülkeler, yasama ve yönetmede halkı da geniş haklar ve hürriyetler verenler ve beğenmeyenler olmak üzere ikiye ayrılabilir. Çağımız cumhuriyet ve demokrat yönetimlerin çağıdır. Çünkü bu tarz yönetimler, halkına hem yasa yapma, kanalda yürütmeyi biçimlendirme hakkı tanınmıştır. Aslında İslam devleti de hukukun üstünlüğü ve adalet açısından bakıldığında toplumda yaşayan insanların hak ve hürriyetlerine alabildiğine değer veren bir devlet şeklidir. Ancak şekil olarak belli bir şekli önermemiştir. Olay insanların kendi gelişimlerine bırakmıştır. İslam devletinin ödün vermediği tek nokta, hukukun herkese eşit olarak uygulanması ile adaletin tecelli ettirilmesidir. Bunun ötesinde sosyal yardımlaşma ve dayanışma İslam dininin en büyük özelliklerindedir. Yönetimin şura, yani danışma ile olması mecburiyetle onu istibdattan ve diktadan korunmuştur. Tarihte buna ters düşen uygulamalar, İslam'ın değil, Müslümanların sorunudur. Müslümanlar yeteri kadar dinlerini bilseler ve onun üstün değerlerini yaşasalar, herhalde böyle bir aşağılanmayı kabullenmezlerdi. Bir topluluk zulme baş kaldırmıyorsa, saygınlığını yitirmiş demektir. Bir insan hayatının lezzetini tatmış ve gönlünü mutlulukları tatmış olmakla mutmain kılmak istiyorsa, her şeyden evvel hak ve hürriyetlerini bilmesi Kübra oğulları sahip çıkması gerekir. Bu yüzden saygı değerine insan haksız ve hukuksuz her kuvvete baş kaldırmaları, hukukun üstünlüğü yerine keyfiliği dayatanlarla boyun eğmemeleri gerekir.

Bu açıdan bakıldığı zaman haklar ve hürriyetleri, beden, fikir, din ve vicdanı ilgilendirenler olarak üç gruba ayırabiliriz.. Bedenle ilgili olanlar genellikle dünyaya gelip gitmek ve yaşamakla ilgili durumlar için söz konusudur. Yani istediği yerde yaşama, istediği gibi Seyahat etme, istedi işte çalışma veya çalışmama gibi çeşitli faaliyetlerde kendini gösteren haklar ve hürriyetlerdir. Fikir

hürriyetine gelince, serbestçe düşünme ve düşündüğünü sözlü, yazılı ve görsel olarak ifade edebilme hürriyetidir. Dinlen vicdan hürriyetine gelince oda herkesin dilediği ve beğendiği bir dinin veya felsefi, siyasi, İktisadi, idari bir düşünce veya ideolojiyi serbestçe benimseme veya benimsememe ve istediği zamanda hiçbir korku ve endişe duymadan bunları açıklama hakkıdır.

İnsanın dünyaya gelirken doğuştan kazandığı hakları ve hürriyetler üstünde, genellikle tartışmasız bir kabul vardır. Uygulamada aksi davranışlar görülse bile, çok yoğun ırkçı anlayışları bir kenara bırakırsak, bu hakların neler olduğu hususunda çok bir ayrılık söz konusu değildir. Bunlar içerisinde en kıymetli olanlar, çağa omuzlar üzerinde en fazla konuşulanlar, yönetim biçimlerinin de değerlendirilmesinde konu teşkil edenler, hiç şüphesiz, düşünce ve ifade hürriyeti ile din ve vicdan hürriyetidir. Çünkü büyük devletler ve medeniyetler inşası ve insanın saadeti bu haklar ve hürriyetler üzerinde kurulur. Bir başka ifadeyle bu tür haklar ve hürriyetler elimizden alınmış insan yığınları, insanlığına kastedilmiş hayvan yığınları haline gelir. Bu bir sürü toplumdur. Ne saygı görür. Ne de saygınlığı hak eder.

Ali Fuat Başgil'in ifadesiyle bu iki hürriyetin iki büyük düşmanı vardır: Taassup ve tahakküm. Taassup düşmanlık eder, tahakküm de işini bitirir.¹ Ali Fuat hoca bol noktada görüşlerini şöyle ifade eder: " dikkat edelim ki, baskı sistemlerinin aradığı ve o korktuğu şey, fikir değildir. Çünkü fikir en mahrem ve vefakar bir sohbet ve teselli arkadaşı olarak insanın içindedir. Olup orada, kudret gözünden başka kimse görüp keşfedemez. En ince aletlerle teçhizatlanmış olan modern taassup bile, henüz herkesin içindekini bir okuyacak bir alet icat edememiştir.

Etrafa korku salan, fikrin zuhuru, yani sözle veya yazıyla başkalarına naklidir. Fikir hürriyetinin asıl kıymetini de burada değil

¹ Ali Fuat Başgil, Demokrasi Yolunda, s. 59. Yağmur y. İst. 1961.

midir? Herkes dilediği gibi düşünebilir demek, çok bir şey ifade etmez. Lazım olan fikrin yayılmasıdır. Korkutan ve taassupları kabartan da budur. Fakat iyi düşünürse, fikir hürriyetinden korkmak değil, fikir hastalığının ilacını aramak lazımdır. İleri ve Aydın insanlara yaraşan şey, ne fikirden korkup yorganı başına çekmek, ne de silaha sarılmaktır; fakat fikri tenkit edip onu fikirle alt etmektir. Fikir zehirinin panzehiri tenkidir, yani fikrin zararlı ve hakikate uymayan taraflarını ortaya koymaktır. Ancak tenkitlerdir ki, çürük ve hasta fikirler düşer, dipsizler batır, hakikate ve realiteye uygun olanları ise er geç muzaffer olur ve insanlık bu zaferin gölgesinde yaşar.

Emin olmalıdır ki, sağlam fikirler daima muzafferdir; çekici, sürükleyici ve alt edici birer kuvvettir. Fikirlerin silahları engizasyonla alt edildiğinden tarihte misal gösterilemez. Bilakis tarih, fikirlerin en kahir silahlarla ve en müthiş işkencelere cesaretle göğüs gerdiğine şahittir... Dünya sulhu, milletler hakiki bir hürriyet rejiminde yaşamak saadetine eğildikleri gözde kurulabilecektir. Çünkü sulhun esası adalettir. Hürriyet sıfır adalet ise sıfır bir yalandan ibarettir."²

Maddeler Halinde İnsan Hakları

İnsan haklarının temelini 10 Aralık 1948 tarihli İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi ile 04 Kasım 1950 tarihli Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi oluşturmaktadır. Türkiye tarafından 1954'te onaylanmış olan ve iç mevzuatımızın bir parçasını oluşturan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, aşağıda sayılan temel hak ve özgürlükleri yeni haklar olarak eklenmiştir.

Şimdi biz bu “İnsan haklarını” üç başlıkta maddeler halinde sıralayalım:

²

A.g.e. s. 69-70.

Kişi Hakları

1. Yaşama hakkı
2. Kişi dokunulmazlığı
3. Kişi hürriyeti ve güvenliği
4. Özel hayatın gizliliği ve korunması
5. Yerleşme ve seyahat hürriyeti
6. Din ve vicdan hürriyeti.
7. Düşünce ve kanaat hürriyeti
8. Bilim ve sanat hürriyeti,
9. Basın ve yayınlara ilgili hürriyetler
10. Toplantı hak ve hürriyeti
11. Mülkiyet hakkı
12. Hak arama hürriyeti.
13. Temel hak ve hürriyetlerin korunması

Siyasi Haklar ve Ödevler

1. Türk vatandaşlığı,
2. Seçme, seçilme, siyasi faaliyetlerde bulunma hakları,
3. Kamu hizmetine girme hakkı,
4. Dilekçe hakkı

Sosyal ve Ekonomik Haklar ve Ödevler

1. Ailenin korunması,
2. Eğitim ve öğrenim hakkı ve ödevi,
3. Çalışma ile ilgili haklar,
4. Toplu iş sözleşmesi, grev hakkı ve lokavt
5. Ücrette adalet sağlanması,
6. Sağlık, çevre ve konut hakkı,
7. Gençliğin korunması ve spor hakkı,
8. Sosyal güvenlik hakları,
9. Tüketici hakları,
10. Tarih, kültür ve tabiat varlıklarının korunması

Bunlardan ikisi, yani din ve vicdan hürriyeti ile düşünce ve kanaat hürriyeti bizim konumuzu doğrudan ilgilendirmekte

olduğundan onları inceleyecek, diğerlerini burada söz konusu etmeyeceğiz.

Düşünce ve İfade Özgürlüğü

Düşünce özgürlüğünün önemi, insanının sahip olduğu düşüncelerini açıklama özgürlüğünde yatar. Yoksa bir kenara çekilip istediği gibi düşünmekte herkes serbesttir. Sorun bu düşündüklerini özgürce ifade edebilmektedir. İnsanlar bu özgürlüğe kavuşuncaya kadar az uğraş vermemişler, az acı çekmemişlerdir. Düşüncenin özgür olması gerektiği, insanlığın yaşadığı acı tecrübeler sonucunda elde ettiği en önemli kazanımlardan biridir.

Düşünceleri baskı altında tutmanın, bir düşünceyi karşıdakinin görüşünü dikkate almaksızın baskı yoluyla kabul ettirmeye çalışmanın sonuçta hiçbir şey kazandırmadığı açıkça görülmüştür. İkinci dünya savaşı öncesinde ortaya çıkan, düşünceleri baskı altında tutan yöntemler kötü sonuçlar verince, bundan vazgeçilmiş düşünceler özgür bırakılmıştır.

Düşünceleri baskı altına almak, yalnızca ikiyüzlü, samimiyetsiz, yağcı, dalkavuk, şahsiyetsiz, döneke ve çabuk kırılğan, çıkarıcı insanların sayılarının artmasına neden olmaktadır. İnsanlar görüşlerini özgürce söyleyemedikleri için düşünce, gün geçtikçe zayıflamakta, ilim bile canlılığını kaybetmektedir.

İslam dininin “iyiliği emretme, kötülüğü reddetme”, “dinde zorlama olmaması” ve “işlerde danışma” gibi ilkeleriyle Peygamberimizin vahiy inmeyen konularda ashabına danışmasından, düşüncelerin serbestçe ifade edilmesi taraftarı olduğunu çıkarabiliriz.

Müslümanların insanlığın genel deneyimlerinden en üst düzeyde yararlanmaları, tarihsel olaylardan sağlıklı çıkarımlarda bulunmaları ve bu doğrultuda düşünce özgürlüğü konusunda daha esnek davranmaları doğaldır.

Ne var ki düşüncelerini açıklama özgürlüğü, bir kişiye veya kuruma hakaret etme, kişilik haklarına saldırma, insanları ona karşı kıskırtma hakkı anlamına gelmez. Çünkü bu, düşünce özgürlüğü değil, başka birinin hakkını ihlal etme demektir.

Düşünce özgürlüğü insanı insan yapan en önemli özelliklerdendir. İnsan düşünerek pek çok şeyi başarmıştır. Felsefe, kültür, bilim ve sanat hep düşünce sayesinde gelişmiştir. Düşünce özgürlüğü, insanın kişisel ve toplumsal yaşama ilişkin sorulara çözümler üretmesi, kendisinde bir kanaat oluşturması, bulduğu çözüm ve kanaatleri başkalarına iletebilmesi özgürlüğüdür. Düşünce özgürlüğü sayesinde insan, dilediği konuda serbestçe düşünebilmelidir. Düşünce oluşturabilmek için gerekli kaynak ve bilgileri edinebilmelidir. Düşünce ve kanaatlerini tek başına ya da toplu olarak çeşitli iletişim araçlarıyla açıklayabilmelidir. Düşünce ve kanaatlerini savunabilmeli, başkalarına iletebilmeli ve yaşayabilmelidir. Ayrıca düşünce ve kanaatlerinden dolayı kınanmaması ve cezalandırılmaması gerekir.

İslam, düşünce hürriyetine büyük önem vermiştir. Kur'an'daki düşünce hürriyeti mutlak bir ifade olup belli şartlara bağlanmamıştır. İslam'ın doğru düşünceden, parlak fikirlerden korkusu yoktur. İlim ve düşünce hayatı ne kadar gelişirse onun yüce ve kutsal yönü o kadar iyi anlaşılır. Kur'an'da düşünceyi teşvik eden yüzlerce ayet vardır. Bu ayetlerden birçoğunun “düşünmez misiniz? Düşünmüyorlar mı?” gibi soru biçiminde olması bile insanları düşünmeye çağırmak ve özgür düşünce ortamına sevk etmek içindir. İnsanların kendisine, hayvanlara, bitkilere, göre, yıldızlara, aya, güneşe, yeryüzündeki fiziksel hadiselerle, gece ile gündüzün ardı ardına gelişi, gemilerin denizde yüzmesi, rüzgârın esmesi, yağmurla yeryüzünün canlanması gibi olaylara dikkatlerini çekerek düşünmelerini ister.

Peygamberimiz de pek çok konuda arkadaşlarına danışmış, düşüncelerine değer vermiş, özgürce düşüncelerini söylemelerini

istemmiştir. Sahabenin “Biz, Allah’ın Resulünden daha fazla arkadaşları ile istişare eden birini görmedik” kanaati çok önemlidir.

“Kuşkusuz insanın kölelikten kurtarılıp özgürleştirilmesi, öncelikle düşünsel, daha sonra da pratik alandaki hürriyetle mümkün olabilir. Bu nedenle İslam’da düşünce ve düşündüğü gibi yaşama hakkı önünde herhangi bir engel kabul edilmemiştir. Kur’an-ı Kerim, İslâm’ın zorla, dayatmayla veya baskıyla değil, özgürce, düşünülerek ve istenerek benimsenip kabul edilmesini arzu etmiştir. İslâm’da düşünce, inanç, fikir ve inandığı şekilde yaşama hürriyeti konularında zorlamalara ve baskılara yer yoktur.

İnsanın sahip olduğu yetilerin sağlıklı çalışabilmesi, ancak hürriyet atmosferinin bulunduğu ve insana değer verildiği bir ortamda mümkün olabileceği için, İslâm, hürriyetleri alabildiğince genişletmiş ve dinî hoşgörünün tesisine büyük önem vermiştir. İnsana insan olması açısından değer veren İslâm Dini; onu rencide edecek, şahsiyetini küçük düşürecek her türlü yaklaşımı ve uygulamayı yasaklamıştır. Kur’ân, bütün insanların kardeşçe, birbirlerine zulmetmeden genel bir barış atmosferinde yaşamalarını öngörür. Kur’ân, insanları imâna dâvet ederken temel inançlarda bile tartışma açmakta, insanları düşünmeye çağırmakta, bu amaçla deliller sunmaktadır. Tevhid ve diğer temel esaslar hakkındaki hakikatler ortaya konulduktan sonra, insan düşünmeye ve gerçeği bulmaya davet edilmektedir.

Kur’ân, İslâm dinini kabul edenler için özgür bir inanç, fikir, düşünce ve ifâde hürriyeti sunarken, müslüman olmayanlara da tam bir fikir, düşünce ve inandıkları gibi yaşama serbestisi vermiştir. Yine Kur’ân, başkasının inancına saygı gösterme zorunluluğunu getirdiği gibi, kişiye inancını müdafaa etme yükümlülüğü de getirmiştir. O, inanç hürriyetini bir insan hakkı olarak tanıdığı gibi, inandığını açıkça ifâde etme, başkalarına aktarma hakkını da tanımıştır. Hatta kimi zaman kamu yararına olan hususlarda fikir beyân etmeyi gerekli kılmıştır.

Kısacası, Kur'ân ve onun tebliğcisi Hz. Muhammed (s.a.s.), düşüncüyü ifade alanındaki ürriyete, başkasının hakkına tecavüz edilmediği sürece herhangi bir kısıtlama getirmemiştir. Her şeyden önce insanın sahip olduğu hürriyet, başkasının hürriyet sınırının başladığı yerde bitmektedir.”³

Çağımızdaki “Düşünce ve İfade Özgürlüğü” meselesine gelirsek, bu özgürlük, “Birleşmiş Milletler” tarafından “İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi” ile ilan edilen, birçok ülke tarafından kabul edilen bir haktır. Elbette ülkeden ülkeye bu hak daha değişik uygulanabilir. Devletlerin otoritesinde yaşayan ülkelerde o devletin sansürleri uygulanabilir. Ancak liberal demokrasilerde de sansür değişik formlarda bulunabilir. (Nefret sözcükleri, müstehcenlik, v. b.)

Bunun akabinde gelen açıklayıcı "International Covenant on Civil and Political Rights" (Medeni ve Siyasi Haklara ilişkin Uluslararası Sözleşme) 19'uncu maddeyi şöyle açıklar:

“1- Herkes engel olmaksızın fikirlere sahip olmalıdır.

2- Herkesin ifade özgürlüğü hakkı olmalıdır; bu hak, her türlü bilgi ve fikirleri sınır olmaksızın, sözlü, yazılı, basılmış, sanat veya herhangi dilediği bir medya ortamıyla öğrenme, alma ve verme hakkıdır.

3- 2'inci bölümdeki haklar özel haklar ve sorumluluklar getirir. Bu doğrultuda bazı limitler kanunlar tarafıyla uygulanabilir: Başkalarının haklarına ve şöhretine saygı; Ulusal güvenlik, halk düzeni veya halk sağlığı ve huzuru.”⁴

³ İlahiyat Fakültesi Dergisi 10:1 (2005), Ss.1–36. Kur'ân Işığında Düşünce, İnanç Ve İfade Hürriyeti

-Freedom Of Thought, Belief And Expression In The Light Of The Qur'an Doç. Dr. Abdulkali Güneş Yüzüncü Y.Ü., İlahiyat Fakültesi.

⁴

http://tr.wikipedia.org/wiki/%C4%B0fade_%C3%B6zg%C3%BCr%C3%BCl%C4%9F%C3%BC

Yürürlükteki Anayasanın 26 maddesi şöyledir: “Herkes düşünce ve kanaatlerini söz, yazı resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir. Bu hürriyet resmi makamların müdahalesi olmaksızın haber veya fikir almak ya da vermek serbestliğini de kapar.”

İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi madde 10: “Herkesin ifade özgürlüğü vardır. Bu hak görüş oluşturma ve kamu otoritelerinin müdahalesi olmaksızın ve ülkelerarası sınır gözetmeksizin düşünce ve haberleri edinmeyi de içerir. İfade özgürlüğünün üç temel boyutu vardır. Bunlar:

1. bilgi ve düşüncelere ulaşabilme
2. edinilen düşünce ve kanaatlerden dolayı kınamama
3. düşünceleri tek başına veya toplu olarak, yasal her türlü yoldan serbestçe yayabilme.”

İfade özgürlüğü sınırları ve kullanım biçimleri son derece geniş bir hak olarak ortaya çıkmaktadır. Kişi kendini, düşüncelerini sayısız yoldan ifade edebilir. İfade özgürlüğünün bazı özel kullanım biçimleri bağımsız hak kategorileri olarak düzenlenmiştir. Bunlar basın özgürlüğü ile toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkıdır. Ayrıca dilekçe hakkı da, bir boyutuyla, ifade özgürlüğünün bir uzantısı olarak kabul edilebilir.

İfade Özgürlüğünün Sınırları:

1. Hangi yöntem, maksat ve düşünceyle olursa olsun Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan yazılı ve sözlü propaganda yapmak (Terörle Mücadele Kanunu madde 8)

2. Bazı resmi bilgileri açıklamak (Türk Ceza Kanunu, madde 132, 136, 137...)

3. Ülkenin güvenliğini sarsacak makaleler yayınlamak (Türk Ceza Kanunu madde 155)

4. Başkalarını suç işlemeye kışkırtmak (Türk Ceza Kanunu madde 311)

5. Suç sayılan fiili övmek ve haklı yasalara uymamaya ve sınıfları birbirine karşı kin ve düşmanlığa tahrik etmek (Türk Ceza Kanunu madde 331)

6. Cumhurbaşkanına, Türklüğe, Cumhuriyete, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne, hükümetin manevi kişiliğine, bakanlıklar, silahlı güçlere ve emniyet kuvvetlerine ve adliyeye hakaret etmek (Türk Ceza Kanunu, madde 158, 159)... suçtur.

Bütün bu yazılanlar eleştiriye açık olanlar mahfuz kaydıyla iyi de, acaba laikliğin din düşmanlığı gibi anlaşıldığı dönemde insanlar düşündüklerini özgürce ifade edebilmişler midir? Ettikleri zaman da kınanmadan başlayarak devlet içinde iş ve itibarlarını kaybetme tehlikesini yaşamışlar mıdır? Evet, bunun canlı şahitlerinden birisi de bizzat kendimdir. Düşüncelerimi kitap yazarak yayınladım, yargılandım ve on ay ceza aldım. Konuştum, kaç defa yasal olarak hakkım gereği konuştuğum kürsüler elimden alındı. Sırf bu yüzden ne acılar çektirildim. Bunların çoğundan endişelenmesinler diye eşimin bile haberi yoktur.

Fakat biz cumhuriyet tarihini yeniden yazacak değiliz. Yazılanlar yeter de artar bile. İnsanlar bu ülkede kanundan önce yayınlanan kitapları yüzünden idam edildiler. “Yok canım, daha neler?” diyenler, İskilipli Atıf Hocanın hayatını okuyabilirler.⁵

⁵ Cumhuriyet döneminde yapılan bu tür zulümleri görmek için Hasan Hüseyin Ceylan'ın üç ciltlik “Din Devlet İlişkileri” kitabını, Ali Ulvi Kurucu'nun dört ciltlik hatıralarını ve bu arada bütün hatıraları okuyabilirsiniz.

Din ve Vicdan Özgürlüğü

Din ve vicdan özgürlüğü, bireyin ya da toplumun, kamusal veya özel alanda dinini veya inancını yerine getirme, uygulama, ibadet etme ve öğretme özgürlüğünü destekleyen bir ilkedir. Bu kavram, genel olarak din değiştirme veya hiçbir dine mensup olmama özgürlüğünü de kapsar. Bir dine veya dini gruba olan mensubiyeti devam ettirmeme özgürlüğü de İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi'nin 18. maddesi kapsamında din özgürlüğünün temel bir parçasıdır:

“Her şahsın, fikir, vicdan ve din hürriyetine hakkı vardır; bu hak, din veya kanaat değiştirmek hürriyeti, dinini veya kanaatini tek başına veya topluca, açık olarak veya özel surette, öğretim, tatbikat, ibadet ve ayinlerle izhar etmek hürriyetini içerir.”⁶

Toplum içinde çeşitli insan ve grupların huzur içinde yan yana yaşayabilmesi için, herhangi bir dine ve inanca sahip kişilerin bunun gereklerini yerine getirme özgürlüğüne sahip olmaları gerekir, ancak bizimle aynı inancı paylaşmayanların günlük yaşamlarını diledikleri gibi sürdürme hakkına sahip olduğunu da kabul etmemiz şarttır.

Anayasaya göre herkes vicdan, dinî inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir. İşte o meşhur Madde 24: “14. madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet, dinî ayin ve törenler serbesttir. Kimse ibadete, dinî ayin ve törenlere katılmaya, dinî inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz, dinî inanç ve kanaatlerinden dolayı kınanamaz ve suçlanamaz. Din ve ahlak eğitimi ve öğretimi Devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Din kültürü ve ahlak öğretimi ilk ve orta öğretim kurumlarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alır. Bunun dışındaki din eğitim ve öğretimi ancak kişilerin kendi isteğine ve küçüklerin de kanuni temsilcisinin talebine bağlıdır. Kimse Devletin sosyal, ekonomik, siyasî veya hukukî temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasî veya kişisel

6

İnsan Hakları Evrensel Beyanamesinden.

çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun dinî veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz.”

Daha başlarken hakları vermeden alan tez günde hayırlısı ile kaldırılası bir anayasa var ortada. Neyse, eleştiriler sonra gelecektir.

Türk Ceza Kanunu'nun 175, 176 ve 177. Maddeleri "Din Hürriyetine Karşı Cürümler"i düzenler. Dinî işlerin ya da ibadet ve ayinin yapılmasına engel olanlar ve ihlâl edenler; dinlerden birini tahkir maksadıyla bu dinlerce kutsal sayılan mabetleri, mezarları, buna benzer yerleri ve bu yerlerdeki eşyayı yıkan, bozan ve zarar verenler; ibadethanelerdeki mevcut süslemeleri ve eserleri tahrip edenler çeşitli para cezalarına çarptırılır. İbadethaneleri her ne suretle olursa olsun kirletmek ise üç aydan bir yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır.

Ülkemizde yaşayanların büyük bir çoğunluğu İslam dinine inanır. Ancak hukuk sistemimizde Müslüman olmayanların da hakları korunmuştur. Lozan Antlaşması'nın 38. maddesi Türkiye'de oturan herkesin, her inancın, her dinin, her mezhebin kendi inanç sistemine göre serbestçe ibadet etmesini sağlar. Lozan Antlaşması'nın 37, 39, 40 ve 42. maddeleri dinsel eşitlik açısından ibadet, mabet tesis etme gibi hakları tanıır.”⁷

Din özgürlüğü, bir dine inanma, yaşama, eğitim ve öğretim yoluyla o dini gelecek nesillere intikal ettirme veya tebliğ vasıtasıyla başkalarına anlatma ve nihayet o değerlere inanan insanların birlikte hareket etmelerini sağlayacak organizasyonlar kurabilme, birliktelikler teşkil etme özgürlüklerinin bütününe içine alan bir kavramdır. Bu unsurlardan bir tanesinin yokluğu din özgürlüğünün o ülkede kâmil manada olmadığı anlamına gelir.

7

Bkz. <http://www.minidev.com/haklarimiz/haklarimiz21.asp>

Din Hürriyetinin Kapsamı

Din ve vicdan hürriyeti ve kapsamı hakkında bu bence yeterli bilgiyi verdik. Belki bununla da yetinebilirdik. Ama düşündük ki, sonuçta biz hukukçu değiliz. Bu konuyu önemine binaen bir hukukçumuzun anlatması, hem vereceği bilgilerin yetkinliği, hem de olası itirazları çürütme adına daha faydalı olacaktır. Bu yüzden ülkemizde din, insan hakları, laiklik, düşünce ve ifade hürriyeti, din ve vicdan özgürlüğü gibi konularda en fazla düşünen ve eser veren hukukçularımızdan birisi olarak, Ord. Prof. Dr. Ali Fuat Başgil'i konuşturmak istedik.

Ord. Prof. Dr. Ali Fuat Başgil⁸ “Türk Anayasasının 75. Maddesi⁹ Üzerinde Etüd” isimli makalesinde der ki: “Din sırf bir inançtan ibaret değildir. Bu hakikati ne kadar tekrar et sek azdır. Din, aynı zamanda, ameli bir hayat yolu; emirler ve yasaklar ihtiva eden bir kanundur. Dindar olan bir kimsenin bu yolda yürümesi ve bu kanunun emirlerini yerine getirmesi, yasak ettiği fiil ve hareketlerden kaçınması, bir vicdan borcu olarak, lâzımdır. Dinin kanuna itaat etmeyen ve emirlerini yerine getirmeyen kimse, din nazarında, mücrimdir.

Fakat dikkat edelim ki, bu kimse, bulunduğu cemiyet içinde yalnız dindar değildir, hem de vatandaşır ve, bu sıfatla, muayyen bir devlete tâbidir. Ferdin tebaasından bulunduğu devletin gösterdiği yolda yürüme si ve koyduğu kanunlara bağlanması da, vatandaşlık vazifesi olarak, lâzımdır.

⁸ Ali Fuat Başgil, “Din Hürriyeti: Türk Anayasasının 75. Maddesi üzerinde Etüd”, Medeni Hukuk Profesörü A. Samim Gönensoy’a Armağan, İstanbul 1955, ss. 228-262.

⁹ Anayasanın 75 inci maddesi: “Hiçbir kimse mensup olduğu felsefi içtihad, din ve mezhepten dolayı müvahaze edilemez. Âsaiyş ve umumî muaşeret âdâbına ve kanunlar hükümlerine aykırı bulunmamak üzere her türlü dini âyinler yapılması serbesttir.”

Şu halde dindar olan bir kimse iki nevi vazife ve mecburiyet karşısındadır. Vazifelerden biri dinidir ve bundan doğan mecburiyet manevîdir. Diğeri de “medenî,, yahut sivildir. Bundan doğan mecburiyet ise maddî yahut hukukidir.¹⁰

Dikkat olunursa, bu iki nevi vazife ve mecburiyetten her biri diğeri rini bazen lüzumlu kılar, bazen de nefyeder. Din ile devlet birleşik oldukları zaman bunlar birbirinin lâzımı olur. Ayrı oldukları zaman da bu iki türlü vazife ve mecburiyet birbiriyle muarazaya girer ve birbirini kovar. Filhakika, devletin kanunu, yasa ve yasaklan din kanununun ve dinî emir ve nehiylerin aynı olduğu ve devlet resmen bir dine sahip bulunduğu takdirde ve bu şartla, dinî ve sivil, iki vazife ve mecburiyet, birbirini nefyetme ve birbirine muarız olma şöyle dursun, birbirinin ayrılmaz lâ zımı haline gelir. O suretle ki, dine itaat eden aynı zamanda ve sırf bu sebeple devlete itaat etmiş olur; devlete itaat eden de dine itaat etmiş sayılır. Şu halde ve bu takdirde, dinî ve sivil, maddî ve manevî vazife ve mecburiyetler şeklen ikilik arz etmekte iseler de, hakikatte bunlar tektir ve Allah’a, Resulüne ve ululemre yâni bugünkü dilimizle devlete – itaat” tan ibarettir. –Yine dikkat olunursa, eskiden, gerek Avrupa’da ve gerek bizde, din ve devlet münasebetleri bu şekilde cereyan etmekte, mâbed ile devlet elele verip birlikte yürümekte idi. Eski devirlerde devletin yasa ve yasakları kuvvetini din maneviyatından almakta, devlet dinin bekçiliğini yapmakta ve, bu sebeple, biri manevî, diğeri maddî ve cismanî, bu iki kuvvet mer kezi birbiriyle barışık yaşamakta idi. Bu şart ve bu vaziyet Avrupa’da Rönesans’dan yâni on altıncı asırdan, bizde de Tanzimat’tan yâni on dokuzuncu asrın birinci yarısı sonlarından itibaren değişmeye başlamış; zamanımızda ise din ile Devlet birbirinden tamamiyle ayrılmıştır.

¹⁰ Manevî mecburiyet, müeyyidesi ferdin vicdanından olan mecburiyettir. Dinî ve ahlâkî mecburiyetlerin hepsi manevîdir. Hukukî mecburiyet ise, müey yidesi ve cebir kuvveti maddî yâni ferdin vicdanından hariç olan mecburiyettir. Devletin kanunlarına itaat etmeyen kimse, polis ve jandarma gibi silâhlı kuvvetler marifetiyle itaate mecbur edilir.

Fakat din ile devlet birbirinden ayrılınca ve bunlardan her biri kendine mahsus sistemi, kanunları, emir ve nebileri ile diğerinin karşısına di kilince, ortaya birçok mesele ve müşkül çıkmakta, din ve devlet arasın da, ister istemez, çetin bir mücadele kopmaktadır. Çünkü, evvelâ, mümkündür ki, din ile devletten her birinin kanunları, emir ve nehiyleri, tamamen veya kısmen, diğerininkilere aykırı olsun. Biri herhangi bir harekete, meselâ faiz alıp vermeye, müsaade ederken, diğeri bunun memnû olduğunu ilân etsin. Saniyen, yine mümkündür ki, din ile devletten her biri, diğeri kendisine rakip görerek, elindeki kuvvet ve vasıtaları, açık veya kapalı bir surette, diğeri aleyhine tahrik edip kullansın ve fer di bütünlüğü ile kendisine mal etmek istesin. Şu saydığımız imkânlar sırf nazari mütalâalar değildir; din ve devlet münasebetleri tarihi baş tan aşığı bu türlü aykırılıklar, rekabet ve mücadelelerle doludur.

Bugün bu aykırılık ve mücadele Türkiye'miz gibi bazı memleketler de, itiraf etmelidir ki, son haddine varmıştır. Fakat bu memleketlerde içtimâî sulhu temin edip gönüllerde huzur yaratmak için bu vaziyeti bir an evvel düzeltmek lâzımdır, işte bu hedefe varmak ve din ile devleti aynı bir ülkede yan yana barışık bir halde yaşatmak üzere, modern devlet hukuku ortaya bir kaç esaslı prensip koymuştur ki, bunlardan biri ve başta geleni, şu küçük etüde mevzu aldığımız, din hürriyeti prensibidir.

Açık olalım, bizde bu mevzua lâayık olduğı ehemmiyet verilmemiş ve din hürriyeti fikri şimdiye kadar ciddî bir surette ele alınıp incelenmemiştir. Müphem olduğı kadar çok zararlı bir düşmanlık hissinin ifadesi halindeki bazı polemik yazılar bir tarafa bırakılırsa, bugün Türkiye'de din hürriyeti mevzuunda ne bir eser, ne de ciddî bir etüd mevcuttur. Bununla beraber, bu prensibin bizde en az yüz küsur senelik bir hayatı vardır. Filhakika din ve vicdan hürriyeti, Türkiyemiz'de "Gülhane hattı hümayunu"ndan yâni 1839

dan beri devlet umdelerimizin başında gelmiş ve bugünkü anayasanın 75 inci maddesinde en açık ifadesini bulmuştur.¹¹

Merhum Ali Fuat Başgil bundan sonra “Din Mefhumunun Unsurları” diye bir başlık atar ve dinin “İman ve amel” unsurlarını, içini de doldurarak sıralar ve sonuçta şunu söyler: “Hülâsa din, mücerred bir iman ve çıplak bir akideden ibaret değildir; aynı zamanda ahlâk ve ibadettir, dua ve münacattır, tâlim ve tedris, neşir ve telkindir.”

Evet, öyledir ve bunların kaynakları ile beraber bilgisini verdiğimiz için hatırlatıp geçelim.¹²

Din Hürriyetinin Gereklilikleri

Merhum Ali Fuat Başgil konuyu burda bırakmaz ve bu hürriyetin gerekliliklerini de sıralar: “Mademki din, iman ve ameldir ve mademki amel de ferдин gerek hâlikine, gerek nefesine, gerekse başkalarına karşı ifa etmesiyle mükellef olduğu bir takım vazifelerdir; o halde din hürriyeti, evvelâ, iman hürriyeti demektir. Bu da ferдин resmî veya gayrı resmî hiçbir tazyike, tesir, tehdit ve tedhişe uğramaksızın dilediği ve beğendiği bir dinin akidelerine serbestçe inanması ve bunları benimseyerek vicdanına mal edebilmesi demektir. Saniyen din hürriyeti ferдин akidelerini benimsediği dinde emredilen vazifeleri, dinin kendi lisanıyla, naslar, örf ve içtihatlarla yerleşmiş usul ve âdabı dairesinde, resmî veya sivil hiçbir tazyike, tesir, tehdit ve tedhişe uğramaksızın serbestçe ifa edip yerine getirebilmesi yahut, iki kelime ile, amel hürriyeti demektir.

Şu halde ve netice itibariyle, din hürriyeti prensibinden ferдин için bir takım haklar yâni müsaade ve selâhiyetler doğar ki, bunlar, (rakamlar ve dizaynı bizden):

¹¹ Bu madde birinci sahifede not edilmiştir.

¹² Bu konuyu başlı başına anlatan bizim “Sistem ve Şeriat” kitabımıza bakılabilir.

- 1- Evvelâ, inanma hakkıdır.
- 2- Sonra serbestçe ibadet ve dua etme hakkı,
- 3- Tâlim ve tedris, neşir ve telkin faaliyetlerinde bulunma hakkı;
- 4- Nihayet dinin emrettiği şekilde hareket etme, ferdî ve içtimaî ahlâk ile bezenme hakkıdır.

Şimdi bu hakları birer birer gözden geçirelim ve her birinin hududunu görelim.

1) İnanma Hakkı:

Bu hak en derin ruhî bir ihtiyacın ifadesi ve vicdanımızın hakkıdır. Böyle olduğu içindir ki, buna “vicdan hürriyeti,, de denir. Yalnız din ve vicdan hürriyetlerini birbirine karıştırmamalıdır. Din hürriyeti, bir nevi vicdan hürriyetidir, fakat vicdan hürriyeti mutlaka din hürriyeti demek değildir. Başka bir tâbir ile, vicdan hürriyeti din hürriyetinden da ha geniştir ve yalnız dinî değil, aynı zamanda herhangi bir siyasî, iktisadî veya felsefî akide ve kanaat serbestliği de ifade eder. Şu halde din hürriyeti yahut herhangi bir dinin akidelerine inanıp bağlanma hakkı, vicdan hürriyetinin bir nevi ve hususî bir şeklidir.

İlk merhalede, ferdin vicdan evinde oturan iman, hiç bir suretle ve hiçbir kuvvet tarafından baskıya vurulamaz zannedilir. Çünkü iman vicdan evinden çıkıp da fiil ve hareket haline gelmedikçe var mıdır, yok mudur bilinemez. Meydana vurulmadıkça, kimse nin vicdanını yoklayıp nasıl bir inanç beslediğini keşfe imkân ve vasıta yoktur. Binaenaleyh ferd için inanma hakkından ve vicdan hürriyetinden bahsetme, adetâ damarlarımızdaki kanın serbestçe dolaşmasını temenni etme kabilinden bir manasızlık olur gibi görünür. Bununla beraber, dikkat eder ve tarihe göz gezdirirsek, en çok inanma hakkına hücum edildiğini ve dinî, ilmî, felsefî her çeşit inancın baskı altına alındığını görürüz. Vaktiyle eski Roma’da ilk Hıristiyanlara yapılan işkenceler, orta zamanlarda bâtil de nilen akide sahiplerine karşı Garpta ve Şarkta reva görülen muameleler,

Avrupa'da asırlarca devam edip yüz binlerce insan canı yak an Engizisyonlar ve Protestanlara çektirilen ezalar,¹³ hakikatte, hep akideye ve vicdan evine tecavüz teşkil etmiştir.

Bu tecavüzler zamanımızda bambaşka bir şekil almıştır. Bugün in sanları akidelerinden ve dinî inançlarından dolayı ne mahkemeye veriyor, ne de darağacına çekiyorlar. Bugün insanların içlerindeki iman ve akideyi ifsad edip kokutmak suretiyle ifna ediyorlar. Eski devirlerin kaba işkence usulü yerine zamanımızda, diyorum, gayet ince, sessiz ve şamatasız bir usul tatbik edilmekte, insanların vicdan gözü patlayıp akıtılmaktadır.

Rivayete göre, bu usulün ilk örneğini Rus Çarları vermiştir. Rusya'nın Çarlık devrinde, Galiçya ve Litvanya ülkesinde oturan İslâm ırkından (Ruthenes) denilen bir halk vardı. Çarlar bu halkın millî mezheplerini söndürüp bunları Ortodoks mezhebine sokmaya karar vermişler. Bunun için, zulmün klâsik tedbiri, Rüten kiliselerini kapatmak ve rahiplerini sürüp halkı Rus Ortodoks kilisesine geçmeye zorlamaktı. Çar böyle yapmamıştır. Böyle yapsaydı, dünyaca baskı yoluna gitmiş ve din hürriyetine aykırı hareket etmiş olmakla itham olunurdu. Çar Rüten kiliselerinin kapılarını açık bırakmış ve rahiplerin âyinlerini serbestçe yapmalarına müsaade etmiştir. Hattâ Rütenlerin Rüten mektep ve manastırlarını bile kapatmamıştır. Çar şu kadarcık bir müdahalede bulunmuştur: Rüten kiliseleriyle mektep ve manastırlarını hükümet kontrolü altına almış ve bu mektep ve manastırlarda ders okutup genç rahipleri yetiştirecek olan hocaları, Rüten mezhebinin gizli düşmanlarından olmak üzere, kendisi tâyin etmiştir. Bu müdahale kâfi gelmiş, kısa bir zamanda Rütenlerin millî din ve mezhepleri sessiz ve soluksuz çöküvermiştir.¹⁴ Gayet tabî:

¹³ Evet, bunlar tarih olup gitmiştir ama böyle olmasın diye ülkeye getirilen "laiklik" ilkesi benzer zulümleri tarihte olanları aratmayacak miktar, ölçü ve şiddette bize yaşatmıştır. Kahrolduğumuz da işte bu "ilacın zehire dönüşmesidir."

¹⁴ Bakınız: Jules Simon, Liberte civile, sah. 325.

Hükümet elinin ve gözünün girdiği mâbedde iman ve akide çürür ve çöker.

Sovyet hükümeti, vaktiyle Çarın Rütenerlere tatbik ettiği bu şeytanî tedbiri bugün Rusya'daki Müslüman ve Hıristiyan bütün halka tatbik etmektedir. Bize gelince, son otuz senelik bir devre içinde biz de bu mevzuda tutulan yol ve tatbik edilen usul hakkında kanaat beyan edemem. Okuyucumun beni bunda mazur görmesini ve olup bitenler üzerinde bizzat kendisinin düşünmesini rica ederim.¹⁵

2) İbadet ve Dua Hakkı:

Ferdin beğendiği herhangi dinî bir akideyi serbestçe benimsemeye hakkı olduğu gibi, beğenip benimsediği dince kabul

¹⁵ O şartlarda merhum bunu açıkça söyleyememiştir. Ancak zamanımızda bunu söyleyebilecek kadar bir fikir ve ifade hürriyeti vardır. Öyleyse biz söyleyelim; Devlet bizde de aynı usul ve yöntemi kullanmıştır. Yani sadece iman, ibadet ve ahlakı öğrenecek, ama dinin muamele, ahkam, şariat kısmını öğretmeyecek okullar aracılığı ile din içten yıkılacak, laiklik uygulaması zafer bulacaktır. İmam Hatip Okulları ve Ankara İlahiyat Fakültesinin açılma amacı bu idi. Buralardan devletin istediği “aydın din adamı” yetişecekti. Bir hocamdan duymuştum; Ankara İlahiyat Fakültesinin açıldığında ilk hocalarının hepsi Kemalistti ve şeriata inanmıyorlardı. Bu durum Tayyip Okiç gelene ve yeni hocalar alımına kadar devam etti. Bilindiği gibi sadece iman, ibadet ve ahlakı alıp da şeriati atmak, İslam'ı bölüp parçalamak, bir kısmını alıp bir kısmını atmak olur ki bu din açısından küfürdür. Zaten laikliğin kafirlik olması da bu yüzden. Ama çok şükür ki, İmam Hatip Liseleri, ilk açıldığında Osmanlı'dan intikal eden hocaların elinde işe başladı, büyüdü, serpildi, kendisi için biçilen görevin tam zıddını ifa eder oldu. Bu yüzden zaman zaman kapatıldı, orta kısmı kaldırıldı, üniversiteye alınmadı, alınsa puanları düşük tutuldu vs. Ama bugün bu badireler büyük çoğunlukla aşılmıştır. Hatta hayalimizdi, okullara şimdilik seçmeli de olsa Kur'an, siyer, Osmanlıca, Arapça dersleri kondu. Nerden nereye değil mi?

edilmiş usul ve âdâb üzere, serbestçe ibadet ve dua etmeye de öylece hakkı vardır. Çünkü ferdin buna ihtiyacı vardır, iman gibi ibadet, dua ve münacat da insan ruhunun derin bir temayülü ve insan yaradılışının bir ihtiyacıdır. İnsan için ibadet, hususiyle bunalma zamanlarında, en büyük bir teselli, ruhî istirahat, huzur ve kuvvet kaynağıdır. İbadetten maksat Allah'ı anmak ve kendini onun huzurunda görerek bu sayede hayvani heves ve ihtirasların şiddetini kırmak, insanlara merhamet, şefkat ve sevgi hisleriyle bakmak ve bağlanmak, vücudu ve ruhu daimî bir temizlik içinde tutmaktır. Buna herkesin ihtiyacı vardır, insan zengin, fakir, kuvvetli, zayıf ne vaziyette bulunursa bulunsun, manevî bir desteğe ve bir enerji ihtiyatına daima muhtaçtır. Bunu herkes kendi hayatında ve kendisiyle baş başa kaldığı zaman duyar ve tecrübeleriyle bilir. Hiç bir eğlencenin bizi eğlendiremediği zamanlarımız, hiç bir devanın dindiremediği acılarımız oluyor. Hiç düşmeyeceğini sananlar, günün birinde düşüyor; muhtaç ol mayacağını sananlar, günün birinde zaruret içinde kıvranıyor. Hastalık ve sağlık gibi, haz ve keder de insan oğlu içindir. Öyle meyus ve kederli ânlarımız oluyor ki, bu ânlarda en yakınlarımızı bile kendimizden uzak hissediyor ve bunalıyoruz. İşte o zaman, fakat maalesef o zaman, maneviyat ihtiyacı duyuyoruz. Bunu, esefki, en çok o zaman duyuyoruz. Din ve maneviyat, tıpkı sağlıkta kadri bilinmeyen sıhhat gibidir. (Burda verilen çok kıymetli bilgileri konumuzla doğrudan ilgili görmediğimizden şimdi biraz atlayarak bahsin sonuna geliyoruz.)

Hülâsa edelim: İbadet serbestliği din hürriyetinin müteaddit cephelerinden biridir ve ferd için mukaddes bir haktır. Bu hakka el uzatmak ve ferdin hakkı olan ibadet serbestliğini hırpalamak, din hürriyetine ve vicdan selâmetine tecavüz etmektir. Gönüldeki iman gibi mâbeddeki ibadet, dua ve münacatı da bir kanun ve karar mevzuu değildir ve olamaz. Kanun vazı ve hükümet jandarması mâbed içinde hükmedemez. Zira kanunun gayesi ve hükümetin varlığının hikmeti kötülükleri önlemek ve ahlâk dışı hareketlere meydan vermemektir, iman ve ibadet ise birer kötülük değildir;

bilâkis, kötülüğe mâni olan ve ferdi iyilik ve adalet duygularına bağlayıp yükselten birer ilâhi kuvvettir.”¹⁶

¹⁶ Bu bahiste ve sırası gelmişken biraz da ibadet dili üzerinde durmak isterim. Dinlerin kendilerine mahsus ve bünyelerinin mantığına uygun akideleri ve ibadet usulleri olduğu gibi, birer de ibadet ve dua dili vardır. Bu dil o dine mahsus olarak ve o dinin nasları ile ve asırlar içindeki teamülleriyle yerleşip kökleşmiştir. Meselâ Hıristiyanlıkta Katolik kilisesinin ibadet dili Lâtince dir. Müslümanlığın ibadet dili de Arapçadır. Çünkü İslâm’ın mukaddes kitabı olan Kur’an Arapçadır. Müslüman ferdin ibadet hakkı, ibadeti İslâm dininde yerleşmiş olan usul, âdab ve lisan ile yâni Kur’an diliyle yapabilmesini icap eder. İslâm dinine mahsus ibadetlerin usul, âdab ve lisanı üzerinde oynamak ve bunları gelişi güzel değiştirmeye kalkışmak ve meselâ, “ezan” ı asırlardan beri dünyanın dört köşesinde günde beş defa okunduğu dilden başka bir lisanla okutmağa zorlamak, yalnız diyanete değil, aynı zamanda Müslüman vatandaşın ibadet ve dua hakkına tecavüzdür. Tekrar edelim ki, İslâm’ın ibadet dili Kur’an’dır. Kur’an ise kelimesi ve lâfziyle, ruhu ve mânasiyle Kur’an’dır. Tercüme Kur’an, Kur’an değildir ve tercüme Kur’an ile yapılan ibadet, İslâmî ibadet değildir. Esasen Kur’an’ı başka bir dile çevirmek hem imkânsızdır, hem de mânâsız ve faydasızdır. Çünkü bu ilâhî kitap, en sembolik bir müzikten ve en lirik bir şiirden daha ince bir zevk, bir mâna ve işaret taşımakta ve hiç bir lisanın ifade edemeyeceği kadar geniş ve zengin bir muhteva kucaklamaktadır. Alelâde bir şiirin bile yazıldığı dilden başka bir dile çevrilemediği herkesçe bilinen bir hakikat iken, Kur’an gibi bir eserin bütün incelikleriyle başka bir dile tercümesi elbette imkânsızdır. Hattâ yalnız imkânsız değil, hem de mânâsız ve faydasızdır. Çünkü Kur’an ne bir mektep kitabı, ne de bir lâboratuvar rehberidir. O bir nevi kuş nağmesi gibi cana hitap eden ilâhî bir eserdir. Böyle bir eserin faydasını lâfzında ve tercümesinde değil, beşer âleminin her asır ve devirdeki vüs’atine ve inkişafına göre, yapılacak tefsirinde aramalıdır. Hülâsa Kur’an, Kur’an olarak tercüme edilemez ve Kur’anın tercümesi Kur’an olmaz.

Kabul etmelidir ki, din, insanları idare eden kuvvet ve müesseseler arasında, en çok maziye ve maziden gelen teamüllere

3) Tâlim Ve Tedris, Neşir Ve Telkin Hakkı:

İman sahibi insanların inandıkları Allah'a karşı vazifelerinden biri de, mensup oldukları dinin akide ve erkânını başkalarına öğretmek, okutmak, yaymak ve telkin etmek ve bu sayede onları cehaletin pençesinden kurtarıp kazanmaktır.

Bütün dinlerde ve bilhassa İslâmiyette “neşri din” ve “ilâhi kelimetullah” tabirleriyle ifade olunan bu vazife Allah indinde en makbul bir ameldir. İslâmiyetin “ilâhı kelimetullah” ideali ve, hususiyile, bu idealin İslâm-Türk tarihinde oynadığı rol üzerinde durmaya bu etüdün çerçevesi müsait değildir. Yalnız, şu kadar diyeceğiz ki, bir ucu Hinde ve Çine, bir ucu Avusturya ve İspanyaya uzanan İslâm Türk dünyasının bu genişlemesini sırf askeri üstünlüğe ve iktisadî bir gayeye bağlamak tarihi yanlış anlamaktır. Bu genişlemede ve bu hayret verici muvaffakiyetlerde “neşri din” idealinin birinci derecede rol oynadığı muhakkaktır.

dayanan ve esaslarında tamamıyla muhafazakâr olan bir kuvvet ve müessesedir. Fakat bu keyfiyet din için bir nakise değil, bilâkis bir meziyettir. Her an değişen insan arzu ve fantezileri yanında dinin manevî ve içtimaî kıymeti muhafazakârlığında ve bu sayede hayata huzur ve istikrar vermesindedir. İlim ve felsefe daima terakki eder, değişir ve yenileşir. Din ise esaslarında sabittir, değişmez. Dinin ilim ve felsefeden farklı olduğu noktalardan biri de budur. Bununla dinde hiç bir değişiklik ve yenilik yapılamaz demek istemiyorum. Müslümanlığın amel ahkâmında, içtihaden yenilik yapmak daima mümkündür. Hattâ lâzımdır. Ancak esaslı akidelere ve nasın sarahati karşısında içtihad cereyan etmez, içtihadın mümkün olduğu yerlerde de, bunun ilmî ehliyeti ve dinî selâbeti âmmece sabit olmuş otoriteler tarafından ve dinde yerleşmiş içtihad kaidelerine uygun olarak yapılması şarttır. Bunun aksine, her rast gelenin, hususiyile politika adamlarının din meselelerine karışmaları, bilmedikleri ve inanmadıkları bu işlere müdahale etmeleri kadar manasızlık tasavvur edilemez.

Bir dindar için, hususiyle bir din adamı ve âlimi için mensup olduğu dinin akide ve erkânını okutup öğretmek hem bir vazife, hem de bir haktır. Bir vazifedir, çünkü, yukarıda dediğimiz gibi, bu bir nevi ibadet ve Allah indinde en makbul bir ameldir. Bugün Afrika'nın kızgın çöllerinde, Tibetlerin göklere uzanmış karlı dağlarında dolaşıp ömür çürüten Hıristiyan misyonerleri en sevaplı bir ibadet ve en hayırlı bir vazife eda ettiklerine kanidirler.

Dini Okutup Öğretmek Bir Haktır:

Dini öğretme ve okutma faaliyeti, dindar için hem de bir haktır. Çünkü bu bir insanî ihtiyaçtır. Dindar, kendi kanaatine, hakikate ermiş bir insandır. Hakikati bulan ve onun emsalsiz zevkini tadan kimse, bunu başkalarına da tattırma ihtiyacını duyar. Şu halde dinin akidelerini ve erkânını okutup öğreten din adamı ve âlimi yalnız bir vazife ifa etmiyor, aynı zamanda insanlığının bir imtiyazı halinde sahip olduğu bir hak istimal ediyor. Aşıkâr ki, din hürriyeti prensibi okuyup okutma ve öğrenip öğretme hakkını, gayet tabîî olarak, istilzam eder. Çünkü din, tıpkı ilimde ve sanatta olduğu gibi, okumak ve okutmakla beka bulur ve intişar eder. Binaenaleyh cemiyette bu hakkın istimaline imkân vermemek veya talim ve tedris faaliyetini, tehdit ve tedhiş yoluyla, baskıya vurmak hakikatte din hürriyetini ortadan kaldırmak ve dinin esasına kasdetmektir; iman ve akideyi kökünden kurutup bunun yerine dini cehalet ve dalâlet tohumları ekmektir.”¹⁷

Neşir Hakkı Din Hürriyetinin En Hayatî Cephesidir:

¹⁷ Ali Fuat Başgil buradan itibaren din eğitim ve öğretimi üzerine çok güzel ve çok faydalı ama biraz da uzunca sözler söyler. Ama onları iktibas etmeyeceğiz. Maksadımıza bu kadarı da kafidir. Ancak bu konuda yazdığı başlıkları ve ilk cümlelerini almak istiyorum. Altını ya sizin birikiminiz dolduracak, ya da ilgi duyuyorsanız ilmi merak ve tecessüsünüz yerini bulduracaktır.

Bir fikir ve kanaatin neşri yazıyla veya sözle olabildiğine göre, neşir hakkı deyince bundan evvelâ dinî fikir ve ahkâmı yayan ve müdafaa eden gazete ve mecmua çıkarma, eser ve risale basma ve yayma; saniyen dinî mevzular üzerinde mevıza, hitabe ve konferans gibi sözle ifade ve telkinde bulunma haklarını anlamak lâzım gelir. Neşir hakkı din hürriyetinin en esaslı ve hayatî bir cephesidir. Hattâ bu hak din hürriyeti prensibinden doğan hakların en ehemmiyetlisi ve neticeleri itibariyle, en kıymetlisidir. Çünkü diyanet neşriyatla kendini koruyacak, müdafaa edecek, terakki ve tekâmül imkânları bulacaktır. Hülâsa dinî neşriyat dindarlar camia sının ağzı ve dilidir. Bu neşriyattan mahrum olan bir dindarlar camiası, tıpkı dili koparılmış bir kötürüme döner. Buna mukabil dinî neşriyatın teşvik gördüğü ve hür bir saha bulduğu memleketlerde bu neşriyat fevkalâde bir inkişaf gösterir ve düşman neşriyatı susturur. Bundan dolaydır ki, politikacılardan diyanete düşman olanların en çok korktukları ve bu sebeple baskıya vurmak istedikleri hak da dinî mahiyetteki neşriyat hakkıdır. Fakat açıkça söylemelidir ki, dinî neşriyatın diğer neşriyattan ayrı olarak hususî maksad ve kanunlarla yahut el altından idare edilen hükümet emri ile baskıya vurulduğu, yıldırma ve sindirme politikasına boğulduğu memleketlerde din hürriyeti yoktur.

Hülâsa ibadet hakkı gibi, neşir ve telkin, talim ve tedris hakkı da din hürriyeti prensibinden doğan kudsî bir haktır. Bu hakkı yok edince sine tahdit edip baskıya vuran bir idarenin adamları, ne memleket içi siyasetinde, ne de milletlerarası münasebetlerinde din ve vicdan hürriyetinden bahsedemez....

...Bugün dinî tâlim, tedris ve neşir hakkının tam ve teminatlı bir himayeden mahrum olduğu memleketler arasında, esef ederim ki, Türkiyemiz de vardır. Bizde dini tahsil veren ve tedrisat yapan müesseseler yâni medreseler, 1926 da çıkan “Tevhid-i Tedrisat Kanunu” ile kapatıldıktan sonra, bugüne kadar Müslümanlığın yüksek ilmi, kelâmiyat ve bediiyatı okutulmamıştır. Ve, bu uzun devre içinde, tabiatıyla Türkiye’de din âlimi de yetişmemiştir. Kabul

edelim ki, eski medreseler modern devrin ihtiyaçlarını karşılayacak bir durumda değildi. Fakat bunlar kapatıldıktan sonra, gönül isterdi ki, yeni müesseseler kurulsun ve cemiyetin muhtaç olduğu yüksek din adamları ve âlimleri yetiştirilsin. Bu yapılmadı. Fakat bu yapılmak için bugünden tezi yoktur.¹⁸

Din Neşriyat İle Himaye Ve Müdafaa Edilir:

Bu bahiste ne kadar ısrar edilip durulsa yeridir. Çünkü tekrar edelim ki, din, tâlim ve tedris, terbiye ve telkin ile yaşadığı gibi, neşriyat ile de himaye ve müdafaa edilir. Bu haklar birbirinden üstün ve mühimdir. Neşir hakkını kullanacak, kalemler veya sözle dinî neşriyatta bulunacak kimseler, şüphe yok ki, iyi bir dinî tahsil müessesesi içinde yetişirler. Buna mukabil neşir hakkı da, hususiyle zamanımızda, tâlim ve tedris hakkının en kuvvetli teminatını teşkil eder. Bunun içindir ki, dinî tedris hakkını yok etmeye karar veren bir idare de, tecavüze uğrayan bir adamın sesini kesmek için ağzına mendil tıkadıkları gibi, evvelâ neşir hakkı yok edilir, dinî neşriyat yıldırma ve sindirme politikasına boğulur. Bu gibi işlerle uğraşanlar, suçlu suçsuz tevkif edilir; ailesine, eşine ve dostuna karşı kadri ve itibarı kırılır. Din mevzularına temas etmek büyük bir cesaret meselesi halini alır. Dindar adamların sessizce bakışlarından bile rahatsız olanlar, zaman zaman bir yaygara koparır: “Vurun tutun” şamataları arasında, kendi halinde ve zararsız kanaatleriyle yaşayan üç beş kişi tahkir edilip hapse tıklılır. “İnsan insanın kurdudur.”¹⁹

Dini Tâlim Ve Tedris Faaliyetinin İçtimaî Ve Millî Ehemmiyeti:

¹⁸ Bu vaziyeti ıslâh için, yüksek İslâm ilimlerinin tahsil ve tedrisine mahsus bir “İslâm ilimleri külliyesi” kurulması hakkında bir teklifimiz ve hazırlanmış bir projemiz vardır. Bunu görmek ve bu hususta bir fikir edinmek arzu eden okuyucularımıza tekrar tavsiye ederim: İslâm’ın Nuru mecmuası, 1953, sayı 24.

¹⁹ Meşhur İngiliz Filozofu Hobbes’un şu sözünün tercümesidir. “Homo homini lupus”

Bu faaliyetin gayesi, ehliyetli din adamları yetiştirmek ve bu sayede halkın maneviyat ihtiyacını en iyi bir surette temin etmektir. Binaenaleyh bu faaliyet, yalnız dinî bakımdan değil, hem de içtimaî ve millî bakımdan bir ehemmiyet taşır. Bir kere dinî bakımdan ehemmiyetlidir, çünkü tekrar edelim ki, din okutma ve öğretme ile yaşar. Fakat okutmak ve öğretmek için, okumuş ve öğrenmiş ehliyetli din hocaları lâzımdır. Bunların da yetişmesi, her şeyden evvel, tâlim ve tedris hakkının teminat altında bulunmasını gerektirir. Tâlim ve tedris hakkının yok edildiği veya yok olurcasına baskılandığı bir memlekette diyanet ahkâmını ehliyetle öğretecek din adamları da yok olur. Bu yokluk ise, memlekette yalnız maneviyat buhranı ihdas etmek ve halkı din bahsinde cehalete boğmakla neticelenmez; aynı zamanda ve belki daha mühim olarak dinde bütün tekâmül imkânlarına set çeker. Dinde tekâmül olur mu, diyeceksiniz? Kudret elinin yarattığı her şeyde olduğu gibi dinde de tekâmül olur ve dinler de inkişaf eder. On dört asırlık İslâm tarihi, dikkât edenler için, baştan aşağı İslâmiyetin tekâmül tarihidir.

Dini okutup öğretme faaliyeti içtimaî ve millî bakımdan da bir ehemmiyet taşır. Çünkü, ne neviden olursa olsun, okuyup öğrenmekte, ferd için olduğu gibi cemiyet için de, mutlak ve muhakkak surette fayda vardır. Ancak inatçı cahillerdir ki, bazı nevi bilgilerden yılar ve fay dayı cehalette arar.

Herhangi bir bilginin sesini duymamak için kulaklara pamuk tıkamakta asla fayda yoktur. Bilâkis, bunda zarar vardır. Zira bazı nevi bilgilere karşı kulağa pamuk tıkama taassubuna saplanan insan, çok mümkündür ki, bu taassubun doğurduğu haşin bir müsaadesizlikle, en lâzım ve faydalı bilgilere karşı da bigâne kalsın. Vaktiyle Aristo'nun eserlerini dinen muzurdur diye afaroz edip okunmasını yasaklayan kilise, bu hareketiyle yalnız Hıristiyanlığa değil, ilme ve insanlığa da ne büyük darbe vurduğunun farkında olmamıştır. Kanaatimce, yeryüzünde insan için okuyup öğrenmesi yasaklanacak hiç bir eser, mesele, sır ve hakikat yoktur. Bunun aksini

düşünmek için insanın mutlaka koyu bir taassub çamuruna batmış olması lâzımdır.

Herhangi bir fikre kulak vermeyi, herhangi bir eseri veya doktrini okuyup öğrenmeyi yasaklamakta veya baskılamakta cemiyet için, diyorum, hiçbir menfaat yoktur. Var gibi görünen menfaat, emin olmalıdır ki, çölde serap kabilindedir. Bunda, bilâkis, cemiyetin ve insanlığın muhakkak bir kaybı vardır. Çünkü biz cemiyetin yarın alacağı istikameti ve tutacağı yolu bugünden bilmiyoruz. Tekâmül vetiresinin insanlığı yarın nereye götüreceğini bugünden keşfedemiyoruz. Bugün hayat ve cemiyet hakkında ileriye sürülen muhtelif fikir ve görüşlerden istikbal için hangisinin daha faydalı olduğunu, neticelerinden evvel, bilmeye imkânımız yoktur. Bu hususta en müspet ilimlere bile güvenemeyiz. İlmün bize istikbale ait öğrettikleri hep birer tahminden ibarettir. İlmün zaman içindeki sahası hal ve biraz da mazidir. İstikbal ilmün sahası dışında kalır ve istikbal için ilim yalnız tahminde bulunur. Gariptir ki, çok şey bildiğini sanan ve bundan gurur duyan insan, bir an sonra kendisinin ne olacağını bilmez. 1908'i takip eden ikinci Meş rûtiyet senelerinde Osmanlı imparatorluğunun devam ve bakası, bu geniş ülkeli eski tip devletin yenileşerek bir nevi federasyon halinde teşkilatlanmasında görülmüş idi. Ve bu fikirden hare ket edilerek o devrin merkezîyet usulü yerine siyasi ademi merkezîyet usulünün kabulü teklif edilmişti. O zamanın politikacıları muhitinde şiddetli reaksiyon uyandıran bu fikir muzır telâkki olunmuş ve fikrin sahibi²⁰ vatan haini addedilecek kadar ileri gidilmişti. Bugün, eski Osmanlı imparatorluğu ülkesinde peydah olan irili ufaklı devletlerin durumları ve birbiriyle münasebetleri karşısında, bu çok enteresan fikrin hakikatleşmeye doğru gittiğini görür gibi oluyoruz. Osmanlı imparatorluğu varislerinin istikbalde, tıpkı Amerika Birleşik Devletleri gibi, bir federasyon halinde birleşmelerini mümkün görmek bugün artık ne bir rüyadır, ne de vatana ihanet cürmüdür.

²⁰ Merhum Prens Sabahaddin.

Elhasıl, mantıklı düşünürsek, bugün okutulup öğretilmesini yasakladığımız veya zararlı görerek baskıladığımız bir fikir ve doktrin, mümkün ve muhtemeldir ki, cemiyetin ve insanlığın yarınki tutacağı yolu ve gideceği istikameti gösterebilir. Bu takdirde, okutmaya ve öğretmeye koyduğumuz yasak damgası, netice itibarıyla, bizim körlüğümüzü ve ce haletimizi ilân etmekten başka bir şeye yaramaz. Tarihte böyle olmamış mıdır? Vaktiyle ilme ve serbest tefekküre karşı şahlanan cehalet ve taassup, insanlığı tekâmül yolundan alıkoyamamış ise de, neticeyi asırlarca geciktirmemiş midir? Meydanlarda ve hamam külhanlarında muzırdır diye yakılan fikir eserleri ve ilim kitaplarıyla birlikte yanıp kül olan hakikatleri tekrar bulup meydana çıkarmak için asırlarca beklemek ve çalışmak lâzım gelmemiş midir? Bugün dinî eserlere, fikirve hakikatlere ve bunların neşrine, tâlim ve tedrisine karşı bazı memleketlerde gösterilen düşmanlığın aynı neticeyi vermeyeceğini ve bu düşmanlığın yarınki insanlık nazarında bir cinayet teşkil etmeyeceğini kim temin eder? O dinî eserler, fikir ve hakikatler ki, üzerlerinde insanlık yüzlerce asır durup düşündü, çalışıp göz nuru döktü ve enerji tüketti. “İnsan için, insandan daha korkunç bir mahluk yoktur.”²¹

İnsanda iç huzuru maneviyat terbiyesinin meyvası, din de bu meyvanın ağacıdır.²²

4) Dinin Emirlerini Yerine Getirme Hakkı:

Din hürriyeti prensibinden doğan hakların sonuncusu dinin emirlerini yerine getirme, yasa ve yasaklarına itaat edip bağlanma hakkıdır. Tekrar edelim ki, din yalnız iman, ibadet, talim ve tedristen ibaret değildir. Din hayat için hareket ve faaliyet kaideleri ihtiva eden ve dindara muayyen bir hayat yolu gösteren ilâhî bir kanundur. Bu kanun ferde, şunu yap, bunu yapma tarzında emirler vermektedir. Dindar için bu emirlere itaat etmek mukaddes bir vazifedir. Bu

²¹ Meşhur Filozof Montaigne.

²² Bu başlık altında yazılan değerli görüşler konumuzla doğrudan ilgisi zayıf olduğundan alınmamıştır. C.N.

vazifeyi serbestçe yeri ne getirmeye ve bu hususta hiç bir engele rastlamamaya ferde hakkı vardır. Devlet, dindar ferde bu hakkı tanıyıp temin etmeye mantıken mecburdur. Çünkü devlet anayasasıyla ferde iman hakkı ve din hürriyeti tanımıştır. Dinin emirlerini yerine getirme hakkı, tıpkı ibadet, talim ve tedris hakları gibi, iman hakkının ve din hürriyeti prensibinin mantıki ve zarurî bir neticesidir. Mademki ferde, anayasa mucibince, iman hakkı ve din hürriyeti vardır, o halde inandığı ve mensup olduğu dinin emirlerini yerine getirmeye de hakkı vardır. Nazari mantık bunu icap ve emreder.

Fakat bu noktada nazarî mantık ile amelî hayatın icapları maalesef çarpışmaktadır. Amelî hayatta ve münasebetler sahasında dinin kanunu, emir ve nehyileri karşısında devletin kanunu, emir ve nehyileri var. Din ile devletin birleşik olduğu devirlerde mesele yoktu; dinin emri devletin, devletin emri de dinin emri demektir.²³

Fakat bugün din ile devlet birçok memleketlerde birbirinden ayrılmıştır. Ve dinin kanunu ile devletin kanunu her hususta birleşmemekte, hattâ çok kere birbirini nakzettiği görülmektedir. Bugün muayyen bir devlet camiası içinde yaşayan insanlardan pek çoğunun dindar ve vatandaş diye iki sıfatı vardır. Dindar ferde, bu sıfatla muayyen bir dine; vatandaş sıfatıyla da muayyen bir devlete tâbidir. Bu iki tabiiyet merkezinin ferde verdiği yap veya yapma emri birbirini tutarsa, ne âlâ, mesele yoktur. Fakat tutmazsa –ki, çok kere tutmayacaktır - ne yapılır? Bu çetin nokta ile biz artık din hürriyeti ve bundan doğan hakların hududu meselesi ile karşılaşmış bulunuyoruz.

Dîn Hürriyetinin Ve Buna Bağlı Hakların Hududu

Din hürriyetinin hududlanması lâzımdır:

²³ Yani tarihteki bir İslam devletlerinde böyle olduğu gibi bugün dahi kurulacak bir İslam Devletinde durum bu mutluluğu yaşamak olacaktır. C.N.

Söylemeye hacet yoktur ki, cemiyet içinde yaşayan bir insan için, münasebetler hayatının hiç bir sahasında, ölçüsüz bir hak ve hududsuz bir hürriyet düşünülemez. Binaenaleyh din hürriyetinin ve bundan doğan hakların kanun ve örf ile tayin ve tespit edilmiş bir hududu olmak lâzım gelir.

Gerçi din, mahiyeti itibariyle, ferdî vicdanın bir muatasıdır; dinda rın derunî âleminde yaşar. Bu âlem ise hiçbir suretle kayıt altına alına maz. Fakat onun ferdî vicdandan taşıp haricileşen ve bir teşkilât, usul ve âdâb şeklini alan bir mahiyeti daha var ki, bu itibar ile din içtimaî bir müessesedir. Ve, her içtimaî müessese gibi, hayat ve münasebetlerin zaruretlerine uyularak nizamlanması icap eder. Cemiyetin hattâ bizzat dindarın emniyet ve selâmeti bunu emreder. Hududsuz ve kayıtsız bir din hürriyetinin doğuracağı anarşiden ve sapıklıktan üzülop eza duyacakların başında dindarlar gelir. Asırların tecrübesi göstermiştir ki, din işleri şahsî menfaat ve istismar mevzuu olmaya çok müsaidir. Kayıtsız bir hürriyet rejiminde, hakikatte diyanetle hiç alâkası olmayan bazı menfaat düşkünü sefillerin, yüzlerine dindar nikabı geçirerek, bir takım saf insanları aldatıp avlamaları; daha kötüsü, bazı sefil politikacıların diyaneti siyasi emellerine ulaşmak için bir merdiven olarak kullanmaları daima mümkündür. Bunun mümkün olduğunu ve diyaneti kendi maksad ve menfaatlerine bir âlet ve merdiven yapmak isteyen bedbahtların her devir de bulunduğunu milletlerin tarihi göstermektedir.

İmdi kötülükleri ve kötü emellerin meydan almasını önlemek, âmmenin menfaat ve selâmetinin koruyucusu sıfatıyla, devlete düşen bir vazifedir. Devletin, kanun yoluyla, din hürriyetini hududlaması ve din hürriyeti fikrinden doğan haklardan her birinin hududunu tâyin etmesi lâzımdır. Bu, yalnız camianın değil, diyanetin de nef'inedir. Ancak bütün mesele, din hürriyeti hangi cepheden, neye göre ve nasıl hududlanabilir noktasındadır. Yukarıda gösterdik ki, din hürriyeti, dindar için, dört nevi hak doğuran bir prensiptir. Bu hakları birer birer ele alalım.

İnanma hakkı hududlanabilir mi?

Kabul etmek lâzımdır ki, ferdin inanma ve iman etme hakkı kanun ile hududlanamaz. İman ve akide bir kanun mevzuu olamaz. İnsan herhangi bir dine, fikir veya doktrine inanmaya veya inanmamaya mecbur edilemez. Engizisyon mahkemesi önünde “dünya dönüyor” sözünü geri almaya mecbur edilen Galile, mahkemeden çıkarken: “Bununla beraber dünya dönüyor” demişti.

İçimizdeki inanç, cebir ile değiştirilemez. İman ve akidenin kanunu olmaz. Çünkü, tekrar edelim ki, iman ferdin iç âleminde yaşar. Devlet ve kanun ise iç âleme hükmedemez, ve bu âlemin umuruna karışamaz. İman, vicdan evimizin sahibidir. Bu evin kanunu, devletin yasası değildir; ferdin bilgisi, duyguları ve terbiyesidir. Eğer iman ve akideye bir hudud aramak lâzım gelirse, bunu ferdin ilmi ve fikri kemalinde aramalıdır. Devlet ve kanun, insanların yalnız dış âlemi ve münasebetler hayatıyla alâkalanır. Devletin faaliyet ve otorite sahası ve kanunun mevzuu, yalnız dış âlemdir, yâni fiil ve hareketlerdir²⁴

²⁴Bununla sadece kanunun tanzim ettiği münasebetler sahasını göstermek istiyoruz. Yoksa, devlet ferdin akide ve kanaatlerinde hiç bir su retle müessir olamaz demek istemiyoruz. Bilâkis, hususiyle zamanımızda, bin bir çeşit reklâm ve propaganda vasıtalarına mâlik olan hükümet adamları, geniş bir ölçüde akide ve kanaatler üzerinde müessir olmakta, hattâ diledikleri gibi oynamaktadırlar. Bugün hükümetler gerek politikalarını ve gerek doğru sandıkları fikir ve kanaatleri mektep kitapları, resmî neşriyat, radyolar ve gazeteler marifetiyle, yalnız küçüklerle ve halkın saf tabakalarına değil, yetişkinlere ve okumuşlara bile çabucak ve kolayca aşılamaktadırlar. Hükümet adamları, fikir ve kanaat aşılama veya mevcut bir fikir ve kanaati yaymak için, bugün çok ileri bir tekniğe ve geniş imkânlarla sahiptirler. Bugün hükümetlerin elinde her noktası inceden inceye işlenmiş ve etüd edilmiş müthiş bir propaganda tekniği vardır. Her sınıf halka göre hazırlanan bu tekniğin ilk hareket kademesi mekteptir. Daha ilk mektepten itibaren küçük vatandaşlara, birçoğu hakikat olmaktan uzak, bir takım fikir ve görüşler vitamin hapları

İbadet hakkının hududu:

Şu halde, din hürriyetinin kanun ile hududlanması mümkün olan cephesi ibadetten başlar. Çünkü, ibadetle artık din hayatının fiil ve hareketler sahasındayız. Devlet ve kanun ise, yalnız bu sahada hüküm sürer. Fakat devlet ferdin ibadet hakkına, din hürriyetinin bu cephesine, ne dereceye kadar el uzatır ve bu hakkı neye göre hududlar? Bu babda konulacak bir kanun yasağının mesnedi ve ölçüsü nedir ve ne olabilir? Cevap verelim:

Devlet ve kanun, hiç şüphe yok ki, camia menfaat ve selâmetinin bekçisi ve koruyucusudur. Bu sıfatla bu menfaat ve selâmeti tehdit eden fiil ve hareketleri önler ve men eder. Fakat fiil ve hareketler çok mütenevvidir ve bu saha çok geniştir. Bunlardan hangileri camia selâmetini tehdit eder mahiyettedir, bunu nasıl bilelim? Bu hususta hukukun bir ölçüsü var mıdır? Bu suale cevap verebilmek için fiil ve hareketlerimize dikkatle bakalım. Bunlar, hâsıl ettikleri neticeye göre, başkalarını ilgilendirip ilgilendirmemek bakımından, ferdî ve içtimaî olmak üzere, ikiye ayrılır.

Ferdî fiillerimiz başkalarını ilgilendirmez. Bunların eseri sırf şahsımıza münhasır kalır, içtimaî fiiller ise, başkalarını alâkalandırır ve bizimle başkaları arasında bir rabıta ve münasebet vücuda getirir. Meselâ, kendi odamda, kendi başıma yemek yeme fiilim ferdîdir. Bu fiilin neticeleri bana râcidir. Başkalarını alâkadar etmez. Fakat pazarda alış veriş etme yahut bir lokantada ve müşterek bir masada yemek yeme fiilim, ferdî değil, içtimaîdir. Çünkü bu fiillerim başkalarını alâkalandırmakta; benimle başkaları arasında bir nevi alâka ve irtibat husule getirmektedir, iste umumiyetle camia menfaat ve selâmetini tehdit eder bir mahiyet alabilen ve bu sebeple devletin kontrol selâhiyetine girerek kanuna mevzu olan fiil ve hareketler

gibi yutturulur. Propaganda yağmuru, radyolar ve matbuat ile vatandaşın iş yerinde ve tarlada bile yakasını bırakmaz. Köy, kasaba ve şehirlerde sokak başlarına yerleştirilen hoparlörler, hükümet propagandasının yorulmaz hizmetçileridir.

bunlardır. Yâni başkalarını alâkalandırıp arada bir nevi münasebet peyda eden içtimaî fiillerdir²⁵.

Ferdî Fiil Mahiyetindeki İbadetler Kanun Mevzuu Olamaz:

İbadet, mahlûkun hâlikini yâd ve tezkâr etmesi, onu düşünerek derunî âlemini minnet hisleriyle temizlemesi demektir. Binaenaleyh ibadet ferdler arasında değil, ferd ile Allah arasında bir münasebettir ve tamamıyla ferdî bir fiildir, kanun mevzuu olamaz. Lâyık (laik) devlet bir dinin ibadet ve dualarına, bunların icrası tarzlarına, usul ve âdabına, diline karışamaz. Bu hususlara, bir din âlimi ve müçtehidî gibi, müdahalede bulunamaz. Dinlerin ibadet ve âyinleri devletin kontrol selâhiyetine girmez. Hükümet adamları, bu sıfatla, bunlara el süremez. Sürerlerse, vazifeleri dışına çıkmış, ehliyet ve selâhiyetleri sahasına girmeyen bir işe fuzulî surette karışmış olurlar. İbadet mevzuunda ancak din âlimleri ve müçtehidleri selâhiyetlidir. Bunlar da, bu hususta sırf içtihadî bir surette konuşa bilirler. Çünkü, tekrar edelim, ibadet tamamıyla ferdî bir fiildir.²⁶

Fakat, ibadet ve âyinler ferdî fiil olmaktan çıkar da içtimaî bir hareket vasfı alırsa, bu takdirde, her içtimaî fiil gibi, devleti alâkalandırır. Devlet, cemiyetin bekçisi ve asayişin koruyucusu sıfatıyla, içtimaî bir hareket şekli alan ibadet ve âyinlere müdahale eder, hattâ icabında bunlardan yasakladığı da olur. Nitekim, Fransa'da Katoliklerin mezhebi âyinlerinden (Procession) denilen

²⁵ Bu fikir ve bu tasnif üzerine bakınız: Devlet Nizamı ve Hukuk (Devletle Hukuk arasındaki münasebet üzerinde bir izah denemesi) Ali Fuat Başgil, İstanbul Hukuk Fakültesi Mecmuası, cilt VI, sayı, 1-2, 1950.

²⁶ Gerçi dinî devletlerde, devlet ibadetlere fiilen müdahale eder. Fakat bu nevi devletlerde müdahale eden, hakikatte devlet adamları değil, din adamlarıdır.

nümayiş ve bizde İranîlerin Muharrem ayında yaptıkları gösterili yürüyüş devletçe memnu âyinlerdendir.²⁷

İçtimaî Fiil Vasfı Alan İbadetlere Devlet Müdahalesinin Ölçüsü:

Şimdi kendi kendimize şunu soralım: bir ibadet fiili ne zaman ve ne şartla içtimaî vasfı alır ve devlet müdahalesini celbeder? Bu hususta tatbik edilecek ölçü nedir? Bu sorunun cevabını bize anayasamızın 75 inci maddesi vermektedir. Bu maddenin ilk fıkrasında ferde mutlak bir iman ve kanaat hakkı tanıdıktan sonra, ikinci fıkrasında “asayiş ve umumî muaşeret âdabına ve kanunlar hükümlerine aykırı bulunmamak üzere her türlü dini âyinler serbesttir.” denilmektedir.

Şu halde, prensip itibariyle, ibadet ve âyin serbesttir. Herkes mensup olduğu dinin ibadet, dua ve âyinlerini serbestçe, yâni hiç bir müdahaleye, tehdit ve tedhişe mâruz kalmaksızın, icra edebilir. Ancak, ibadet ve âyinlerin asayiş bozacak bir şekil almaması ve memlekette yerleşmiş ahlâk ve umumî muaşeret kaidelerine aykırı olmaması şarttır. Aksi halde, devlet derhal harekete geçer.

²⁷ İlâve edelim ki, bir fiilin ferdî veya içtimaî olduğunu ve devlet müdahalesine mevzu olup fiilin tek bir kimse tarafından yapılmasıyla üç beş kişi tarafından olmayacağını tayin bahsinde, birlikte ve topluca yapılması arasında hiç bir fark yoktur. Mesele fiili icra eden veya edenlerle başkaları arasında bir hak ve vazife münasebeti doğur doğmamasındadır. Doğmadığı takdirde, fiil daima ferdîdir. Binaenaleyh devlet müdahalesine ve yasağına mevzu olamaz. Şu halde, herhangi bir ibadet ve âyin, ferdî bir fiil ve hareket mahiyetini aşmaması yâni başkalarıyla bir nevi hak ve vazife münasebeti doğur maması şartıyla, bir dindar tarafından tek başına yapılmasıyla bir araya gelen bir kaç dindar tarafından birlikte yapılması hukukun tamamıyla müsavidir. Bu ibadet ve âyin ferdîlik vasfını muhafaza eder ve resmî müdahaleye mevzu olamaz.

Maddedeki “asayiş ve umumî muaşeret âdabı” mefhumları üzerin de durmayacağım. Bunlar hukukta malûm olan elemanter mefhumlardır. Yalnız 75 inci maddede diğerk bir kayıt daha var ki, burada üzerinde ısrarla durulmaya değerk. Filhakika, âyinlerin asayiş ve umumî muaşeret kaidelerine aykırı olmamasını şart koşan yukarıdaki anayasa maddesi, bu kadarla iktifa etmeyerek, bir de “kanunlar hükümlerine” aykırı olmamak kaydını ilâve etmektedir. Bugün demokrasi ile idare edilen memleketlerden bir çoğunun anayasalarında, din ve âyin serbestliğı bahsinde, rastlanmayan bu kaydın mânası nedir? Bu kayıttan, anayasa, alelade kanun vazıne ibadet ve âyinleri dilediğı gibi tahdit edip yasaklamaya selâhiyet vermiştir, mânası çıkar mı? Asla! Anayasanın 75 inci madde sinden böyle bir mâna çıkarmak, alelade kanun vazıne ibadet ve âyinleri dilediğı gibi, yâni politikanın isteklerine göre, tahdit edip yasaklamaya selâhiyet tanımak, netice itibariyle, din ve vicdan hürriyetini tâ kökün den koparıp atmak demek olur. Vatandaşlara din ve vicdan hürriyeti ve ibadet hakkı tanıyan 75 nci madde ile anayasa vazı, muhakkak ki, böyle bir mâna ve netice kasdetmemiştir. Bunun aksini iddia etmek, anayasa vazını sağ eliyle verdiğini sol eliyle gizlice alan bir açığız durumun da görmek olur. O halde, 75 inci maddede “kanunlar hükümlerine” kaydının mânası ne olsa gerektir?

Bizce bu kayıt, anayasanın 68 inci maddesinde beyan olunan umumî bir prensibin değışik bir tâbir ile tekrarıdır. Filhakika, 68 inci madde de hürriyetin ferd için tabiî bir hak olduğı ve münasebetler hayatında herkesin hürriyetine başkalarının hürriyetinin hudud teşkil ettiğı ve hürriyetlerin hududunu ancak kanunların tâyin ve tespit edeceğı söylenilmiştir. Buna göre, ibadet ve âyin hürriyeti de, gayet tabii olarak, kanunlar ile tahdit olunacak yâni ibadet ve âyin serbestliğı kanunların yasak hükmüne aykırı gitmemek kaydıyla kayıtlanacaktır. Şu halde anayasanın 68 inci maddesinde beyan olunan bu hükmün 75 inci maddesinde tekrarı, mânada bir ziyadelik hâsil etmez, sadece evvelki beyanı takviyeden ibaret kalır. Fakat bu babda asıl mesele, ibadet ve âyin serbestliğine kanunların neye ve hangi ölçüye göre yasak hükmü koyabileceğini tâyindedir. Kanun

vazı ibadet ve âyin hakkını kendi keyfince ve dilediği gibi yasaklayamayacağına göre, konulacak yasağın yahut tesbit edilecek hududun ölçüsü nedir?

Dikkat edersek, bu ölçü 75 inci maddede gösterilmiştir ve âmnenin asayışı ile umumi muaşeret âdabına aykırılıktır. İbadet ve âyin hak ve hürriyetinin hududu ve bu babda konulacak kanunî yasakların mesnedi asayiş ve umumî muaşeret kaideleridir. İbadet ve âyinler, asayışı ihlâl etmemek ve umumî muaşeret âdabına aykırı olmamak şartıyla serbesttir, işte, ibadet ve âyin hakkının hududlanması bahsinde konulacak bir kanunun veya hükümetçe alınacak bir tedbir ve müdahalenin ölçüsü budur. Bunun dışında ibadet ve âyinlere konulacak her takyid ve yasak anayasaya aykırı olduğu gibi hukukun yüksek prensiplerine de aykırıdır.

Dindarın Secdegâhına Hükümet Kuvvetleri Ayak Basmaz:

Netice itibariyle, devlet ferdî fiil şeklinde kalan ibadet ile mâbed içinde veya hariminde yapılan âyinlere hukuken müdahale edemez. Çün kü bu yolda yapılacak bir ibadet ve âyinin asayiş ve umumî âdab ile hiç bir alâkası yoktur. Anayasanın 75 inci maddesi ibadet ve âyinlere kanu nî bir müdahale imkânını yalnız asayışı ihlâl ve umumî muaşeret âdabına aykırılığa bağlamıştır. Yasanın bu sarahati karşısında tevile ve başka türlü bir içtihada mahal yoktur.

Mabedin içi ve harimi mukaddes mekândır ve dindarın secdegâhıdır. Devlet eli ve hükümet kuvvetleri buraya ancak içeriden imdad istenirse girer. Halka, anayasasıyla, din hürriyeti tanıyan ve bundan doğan haklara riayet eden bir devlette hükümet adamları, herhangi bir dinin yerleşmiş ve mensupları tarafından kabul olunmuş naslarına, ibadet ve âyin erine el süremez. Ancak bunları umumî asayiş ve muaşeret âdabı bakımlarından murakabe eder.

Hükümet adamlarının herhangi bir dinde reform yapmaya kalkışmaları kadar haksız hattâ gülünç bir hareket tasavvur olunamaz. Dinde reform lâzım gelebilir. Fakat bunu yapmak ve dinin âdab ve

erkânına karışmak hükümet adamlarının ne hakkıdır, ne vazifesidir, ne de ehliyetli oldukları bir iştir. Dinde, eğer icap ediyorsa, reform yapmak buna karar vermek, bir dinin akide ve erkânı üzerinde konuşmak o dinin müçtehidlerine ve âlimlerine ait bir selâhiyettir. Hükümet adamları ise, ne müçtehidirler, ne de ilahiyat doktoru.

Talim Ve Tedris, Neşir Ve Telkin Hakkının Hududu:

Tâlîm ve tedris, nesir ve telkin faaliyetinin dinî amellerden en yü sek mertebeli ve ibadetlerin en makbulü olduğunu bir daha tekrar edelim. Yalnız, dikkat olunsun ki, bu faaliyet, ibadet gibi, ferdî fiillerden değildir. Hususiyile neşriyat işleri geniş bir ölçüde içtimaîdir. Binaenaleyh her içtimaî fiil gibi, tâlim ve tedris, neşir ve telkin fiilinin de tahdid edilmesi ve devlet murakabesine tâbi tutulması gayet tabîi hattâ zaruridir. Fakat dinî tâlim, tedris ve neşriyatın tâbi tutulacağı murakabe ve tahdit, memlekette umumî tâlim, tedris ve neşriyatın tâbi tutulduğu tahdidlerden ve murakabe rejiminden ayrı ve istisnâî bir şekil alamaz. Alması için mâkul ve meşru hiç bir sebep gösterilemez.

Dinî tâlim ve tedris hakkını indî kararlar ile tahdid etmek ve vatandaşın bu hürriyetini bir takım günlük politika mülâhazalarıyla tazyik altına almak, yalnız anayasaya ve hukukun yüksek prensiplerine aykırı değildir, bundan evvel de işaret ettiğimiz gibi, halk kitleleri arasında dini cehalet ve dalâlete meydan açmaktan başka bir netice vermez. Tekrar edelim ki, din insan için ferdî ve içtimaî bir ihtiyaçtır. Ve bu ihtiyaç hayatîdir. Bu türlü ihtiyaçlar insan gönlünden kazanıp çıkarılamaz, bunlar ancak salim mecrasına konulur. Ferdin gönlünden din ve maneviyat sevgisini kazırsanız, bunun altından insanlık değil, behimiyet çıkar. Fakat aşıkâr ki, bir memlekette din ihtiyacını salim mecrasına koymak ve en iyi bir şekilde tatmin etmek için, her şeyden evvel, yüksek bilgili ve sağlam seciyyeli din adamlarına ve âlimlerine lüzum vardır. Bu adamlar gökten inmez ve insan anasından din âlimi doğmaz, dinî tahsil ve tedris müesseselerinden yetişir. Nitekim tıp, hukuk, fen adamı ve âlimi de bu nevi mevzular üzerinde çalışan tahsil ve tedris

müesseselerinden çıkar. Fakat memlekette yüksek dinî kültür veren tahsil ve tedris müesseseleri yok olursa, bu babdaki ihtiyaç ortadan kalkmış olmaz; sadece yüksek seviyeli din adamı ve âlimi yok olur. Diğer taraftan, bu yokluğu takiben sahneye din adamı ve âlimi diye gayet sathî, yani cahil bir takım kimseler çıkar. Ve tabiatıyla etrafı din adına hurafe ve cehalet bürür.

Böyle bir neticeyi bertaraf edip bu vaziyeti islâh etmek için yapılacak iş, mükemmel ve modern dinî tahsil ve tedris müesseseleri kurmak ve memlekette din ve maneviyat ihtiyacının istediği din adamlarını yetiştirmektir. Nitekim bir memlekette hastalıkları önlemek ve hastaları tedavi etmek için yapılacak iş, tıp tahsili veren müesseseleri yok etmek değildir, bilâkis var etmek ve bunları islâh edip mükemmel bir surette isler hâle koymaktır.

Bugünün medeniyeti ve terakkileri karşısında artık dinin rolü ve hükmü kalmamıştır ve dinin yerini bugün ilim ve teknoloji almıştır denilemez. Bunu demek için ilmin hududunu görmemek ve insan yaradılışının binbir esrarından hiç birini anlamamış olmak lâzımdır. Bundan evvel gösterdik ki , ilim ile din tıpkı akıl ile his gibidir. Bunlar birbirini nefyetmez, bilâkis birbirini lâzım kılar ve tamamlar.

Dinî neşriyata gelince, yukarıda da söylediğimiz gibi, bunun devlet kontrolüne tâbi olması gayet tabiidir. Ancak, bu neşriyatın tâbi tutulacağı kontrol ve tahdit rejimi, memlekette umumi neşriyat sahasında mevcut kontrol ve tahdit rejiminden ayrı ve aşkın bir rejim olamaz. Olması için hukuken makbul ve meşru bir sebep gösterilemez. Din ile komünizm aynı bir terazide, aynı bir tartı taşıyla tartılamaz. Tartılmasında ve dinî neşriyatın yıldırma ve sindirme havasına boğulup yok edilmesin de ne millet ve ne insanlık için hiç bir fayda mülâhaza edilemez. Dinî neşriyata karşı takip edilecek aşkın bir şiddet politikası, bu neşriyatın ikna kuvvetini, çekici ve sürükleyici kıymetini gösterir.

Fakat ikna kuvvetine ve mantık metanetine karşı cebir ve şiddetle mukabele etmek gerilik ve haksızlıktır. Hukuka bağlı bir devlette bütün fikirler ve kanaatler, devlet nazarında, müsavi ve aynı derecede muhteremdir. Çünkü böyle bir devlet, muayyen bir sınıfın veya zümrenin değil, umumun devletidir. Hükümet adamları bu hakikati bir tarafa bırakır da, memlekette mevcut fikir ve kanaat akışlarından bazılarına destekler, bazılarına da ellerindeki âme kuvvetleriyle yok etmeye kalkışırlarsa, haksızlık etmiş ve şerre âlet olmuş olurlar. Millet ve insanlık için fayda ve menfaat, bütün fikir ve kanaatlerin serbest bir münakaşa meydanında serbestçe ortaya dökülüp çarpışmasında ve elenmesindedir. Bu suretle çarpışan fikirlerden çürükleri düşecek, sağlamları ve kalbur üstü kalanları da gün görüp insanlığa hizmet edecektir. Serbest bir fikir meydanında serbestçe münakaşa edilerek elenmeden ve tenkit tornasından geçmeden hakikat diye kabul olunan ve başkalarına zorla kabul ettirilmeye çalışılan düşünce ve görüşlerin üste çıkması ve kıymet alması, işte aziz okuyucum, millet ve insanlık için en büyük dalâlet ve şer yolu budur. Serbestçe münakaşasından bir millet için zarar doğacak bir fikir ve kanaat bilmiyorum. Bir millet hayatında serbest münakaşanın zararlı olduğu bir zaman ve ahval de bilmiyorum.

Dinin Emirlerini Yerine Getirme Hakkının Hududu:

Bu nokta ile din ve devlet münasebetleri meselesinin en çetin bir bölümünde bulunuyoruz. Tekrar edelim ve iyice anlaşılm ki, din sırf inançtan ve ibadetten ibaret değildir; aynı zamanda muayyen bir hayat, ve cemiyet sistemi ve bir fiil ve hareketler mecellesidir. Din insanların bütün fiil ve hareketlerine ve birbiriyle olan münasebetlerine, hattâ ferdin kendi nefesine karşı hareketlerine birer kıymet biçer. Bazı hareketlerin yapılmasını ve bazılarının yapılmamasını emreder. Dindar olan ferdin nazarında bu emir haktır ve mutlak; bunu yerine getirmek ve dinin yasakladığı her fiilden kaçınmak bir borçtur.

Ancak bu ferd aynı zamanda muayyen bir devlet ülkesinde yaşamakta ve o devletin vatandaşı sıfatı taşımaktadır. Bu sıfatla,

devlet ele ona, kanunlarıyla, şunu yap ve bunu yapma emri vermekte; bâzı hareketlere müsaade edip bâzılarını yasaklamaktadır. Din ile devletin birleşik olduğu eski devirlerde bu vaziyetten büyük bir mahzur doğmamakta idi. Çünkü bu vaziyette dinin kanunu devletin anayasası mesabesindeydi. Devletin yasa ve yasakları dinin kanununa uymak zorundadır. Fakat zamanımızın birçok memleketlerinde olduğu gibi, din ile devlet bir birinden ayrılır ve bunlardan her birinin kanunu diğerine zıt bir vaziyet alır da birinin müsaade ettiği bir fiil ve münasebeti diğeri yasaklarsa bu takdirde ne yapılır ve dindar vatandaşın hali nice olur? Başka bir deyiş le, muayyen bir devlet vatandaşın sıfatıyla dindar için dinin emirlerini yerine getirme hakkının hududu nedir?

Görülüyor ki, mesele hakikaten çetindir; fakat fikrimce, halli imkânsız değildir. Elverir ki, din ve devlet adamları iyi niyetle ve müşterek bir anlaşma zemini bulma gayretiyle hareket etsin.

Bu hususta, fiil ve hareketler üzerinde, bundan evvel yaptığımız bir tasnifi (bakınız: sahife 25) tekrar ele alalım. Ve bu tasnifin din ve devlet nazarındaki kıymeti üzerinde düşünelim. Fiillerimiz, dedik, başkalarıyla bir nevi münasebet vücuda getirip getirmemek bakımından, ya ferdi veya içtimaî olur. Hemen diyelim ki, bu tasnifin din nazarında hiç bir ehemmiyeti hattâ mânası yoktur. Zira din ferdi ve içtimaî bütün insan fiillerini kontrol eder. Dindar olan ferdin her işi ve hareketi, en gizli, tenha ve karanlık bir köşede işlenmiş bile olsa ilâhî kanunların hükmünden kurtulmaz. Dinin murakabesinden ve dince tespit olunan kıymet kademesine girip de kendisine mahsus olan yeri almaktan kurtulan hiçbir insan fiili yoktur. Dikkat edersek, dinin gerek ferdi ve gerek içtimaî kıymet ve kuvveti de bu noktada kendisini gösterir. Ve bu noktada din hukuktan ayrılarak ahlâk ile birleşir.

Halbuki dinin bu vüsat ve şumulüne mukabil, devletin eli ve beşeri kanunların hükmü insan fiil ve hareketlerinin hepsine değil, ancak muayyen bir kısmına uzanır. Beşeri kanunların şâmil olduğu fiil ve hareketler sırf içtimaî olanlardır. Yâni başkalarını

alâkalandıran, başkalarıyla borç ve alacak kabilinden bir nevi münasebet teşkil eden fiillerdir. Yalnız bunlardır ki, kanuna ve devlet otoritesine mevzu olur. Ferdî olan fiiller ise toptan devlet kanunlarının hükmü dışında kalır.²⁸

Şu halde, devlet kanunları ve emirleri karşısında, dindar ferdin akide ve kanaatleriyle baş başa kalıp tamamıyla serbest olduğu, rejimlere göre, az veya çok geniş bir saha vardır. Bu sahada ferdî dediğimiz yâni başkalarıyla hukukî bir münasebet tesis etmeyen ve neticeleri sırf failinin şahsına inhisar eden fiiller yer alır. Bunlar ibadet, dua ve münacat fiilleridir. Bu fiiller devlet faaliyetleri sahasına girmedikleri için, bunları ifade dinin emirlerini yerine getirme hakkı ferd için hemen hemen mutlaktır. Yukarıda kaydettiğimiz gibi, gerek mâbed içinde ve gerek mabed dışında, gerek tek başına ve gerek topluca yapılsın, Türk anayasasının 75 inci maddesinde verilen ölçüye aykırı olmamak şartıyla, ibadetler, hukuken, serbesttir; Devlet eli ferdin ibadet nev'inden olan fiillerine uzanamaz.

Devlet faaliyetinin sahası ve kanunların mevzuu içtimaî dediğimiz fiiller olmakla beraber, dikkat edersek, bunların da hepsi

²⁸ 21 Gerçi devletin fiil ve hareketler karşısındaki nüfuz sahasının hudutları her zaman ve her memlekette sabit ve aynı değildir. Bu hududlar memleketlere ve hususiyle, rejimlere göre değişir, kâh daralır ve kâh genişler. Devlet rejimi az çok liberal olan memleketlerde devletin nüfuz ve müdahale sahası nisbeten dardır. Bu saha otoriter ve totaliter rejimlerde, bilâkis, alabildiğine genişler

ve bu nisbette hususî hayat sahası daralır. (Bu fikir üzerine bizim “vatandaş hürriyeti ve bunun teminat” adlı broşürümüze bakınız. Tan matbaası 1948, Hür fi kirleri yayma cemiyeti konferans serisi, No. 1.) Çünkü bu rejimlerde devlet vatandaşların en mahrem hayatına girmek ve bütün hareketlerini kontrol edip en şahsî işlerine bile müdahale etmek sevdasına düşer. Bununla beraber, bu türlü rejimlerde bile ferdler hesabına yine az çok serbest bir saha bulunur. Bu sahada ferd kendine ait kalır ve devlet baskısından uzakta serbestçe nefes alma imkânı elde eder.

değildir, içtimaî fiil ve hareket mefhumu içinde birbirinden farklı, kıymet ve ehem miyet dereceleri gayrı müsavi birkaç grup vardır. Gruplardan biri, nezaket ve muaşeret adabı dairesinde cereyan eden fiil ve hareketlerdir. Bunlar her memleketin kendisine mahsus nezaket ve iyi muaşeret anlayışına göre kaidelenir. Bir diğeri ahlâkî fiil ve hareketler grubudur ki, bunlar da yine memlekette yerleşmiş ahlâk teâlkki ve kaidelerine bağlıdır. Nihayet içtimaî fiillerden bir grup da hukukîdir. Hukukî denilen fiiller de memleketçe kabul edilen hukuk kaidelerinin hükmü altındadır.²⁹

İçtimaî fiiller sahasını teşkil eden bu gruplardan devletin doğrudan doğruya himayesi ve otoritesi altında bulunan ve devlet kanunlarıyla tanzim edilip devletçe maddî bir cebir müeyyidesine bağlanan yalnız hukukî fiil ve münasebetler grubudur. Yalnız bunlardır ki, devlet kanunlarına mevzu olur ve dediğimiz gibi, maddî bir cebir müeyyidesine dayanır. Bunların dışında kalan nezaket ve iyi muaşeret kabilinden olan hareketlerle bilumum ahlâkî fiiller tamamıyla serbest bir saha teşkil eder ve devlet müdahalesinden uzak kalmak icap eder.

Şu halde ferd isterse, bu sahada da serbest kalabilir; nezaket ve iyi muaşeret kabilinden olan hareketleriyle ahlâkî hattâ iktisadî faaliyetlerin de inandığı dinin emirlerine tâbi olabilir. Çünkü bu sahada ve hukuk devleti çerçevesi içinde dindar ferdin devletle karşılaşması ve devlet kanunlarına aykırı bir vaziyet alması imkânı yoktur. Çünkü bu saha ahlâk, iktisad, nezaket ve iyi muaşeret kaidelerine tâbi fiiller' sahası kaldıkça, kanun ve otorite sahası değildir.³⁰

²⁹ İçtimaî fiillerin bu şekilde gruplanmasını ve gruplar arasındaki fark ve münasebetleri görmek için bakınız: Devlet Nizamı ve Hukuk, Ali Fuad Başgil, İstanbul Hukuk Fakültesi Mecmuası, Cilt VI, sayı 1-2/1950.

³⁰ Biz burada verdiğimiz hükümlerde normal bir hukuk devleti yâni faaliyetlerinde hukuk ile hududlu, siyasî iktidarı göz önünde bulunduruyoruz. Biz ileri sürdüğümüz görüşlerde hakkı,

Yine dikkat edersek, içtimaî fiillerden kanun ve otorite mevzuu olanlar sahasında bile dindar ferd, kısmen olsun, serbesttir. Çünkü bu nevi fiil ve münasebetlerin hepsi farksız olarak mecburi değildir. Bilâkis, bunlardan büyükçe bir kısmı ihtiyaridir. Şu mânada ki, ferd bu fiilleri işleyip işlememekte ve işlediği zaman, kanunun tâyin ettiği hareket tarzını takip edip etmemekte muhayyer bırakılmıştır. Kanun fiilin işlenmesini emretmemiş, yalnız işlenmesine müsaade etmiş ve bu hususta bir örnek tarz göstermiştir. Dindar ferd isterse, bu nevi fiilleri işlemez de kendi inandığı dinin emrine ve hükmüne kulak verir. Meselâ faiz alıp vermek dinen yasak, kanunen müsaade edilmiş fiillerdendir. Dindar olan bir kimse, bu hususta mensup olduğu dine tâbi olarak faiz alıp vermez. Dinen yapılması veya yapılmaması emredilmiş bir çok fiiller var ki, bunlar normal bir hukuk devletinde tamamıyla devlet müdahalesinden uzak kalır. Meselâ İslâm'da varlıklı Müslümanların her sene mal ve mülklerinin ya aynî veya kıymeti üzerinden kırkta birini zekât olarak fakirlere, kimsesiz düşkünlere vermeleri; beden ve malen muktedir olanların ömürlerinde bir defa olsun hacca gitmeleri emredilmiştir. Yine meselâ domuz eti yemek ve kumar oynamak Müslümanlar için memnudur. Bütün bu hususlarda dinin emrini dinleyip dinlememek Müslüman ferdin elindedir.

Şu halde ve netice itibariyle, dindar için mensup olduğu dinin emirlerini yerine getirme hakkının hududu, kanunların yap veya yapma gibi bir emirle yapılmasını veya yapılmamasını mecburi kıldığı fiil ve münasebetler sahasıdır. Meselâ İslâm dirinde kız ve erkek evlâd arasında miras taksiminde kaide ikili birlidir. Bugünkü medeni kanunda ise müsavi paydır. Görülüyor ki, bu iki hüküm birbirine zıttır. Fakat medenî kanunun miras kaidesi içtimaî nizam kaidelerindedir. Devletin tapu ve kadastro işleri ve mülkiyet rejimi

yalnız kanundan doğan bir selâhiyet ve müsaade değil; hem de vatandaşların kanun üstü bir imtiyazı görüyoruz. Bizce, hakkı sırf kanundan doğan bir selâhiyet görmek, vatandaş hükümet adamlarının ayak türabı yapmaktır.

bu kaideye göre ayarlanacaktır. Binaen aleyh mirasçılarının bu kaideye uymaları mecburidir.³¹

Bu sahanın dışında kalan bütün fiil, hareket ve münasebetlerde hukuka bağlı bir devletin dindar vatandaşları, inandıkları dinin emirlerini yerine getirmekte ve yasaklarına kulak vermekte serbesttirler. Yapılmasını veya yapılmamasını kanunun emredip de dinin müsaade etmediği fiil, hareket ve münasebetlerde dindar vatandaş kanuna uymakla, mensup olduğu din nazarında, mâzurdur.³²

³¹ Bununla beraber, alâkalılar kendi aralarında mutlaka dinî miras kaidesini tatbik etmek isterlerse, buna da kimse mâni olamaz. Çünkü bu takdirde muvazaa yoluna giderler. Dikkat edildiğise, evlenmeden hiç bahsetmedik ve misal vermedik. Halbuki evlenme müessesesi dinî hukuk ile bugünkü medenî kanunun en çok çarpıştığı noktalardan biridir zannedilir. Hakikat böyle değildir. Bir kere İslâm'da evlilik üstüne evlenme bir emir değil, sadece bazı şartlar altında, bir müsaadedir. Medenî Kanunda ise evlilik üstüne evlenme memnudur. Birinde çok zevceli aile bir müsaadedir, diğesinde tek zevceli aile mecburîdir. Memnuniyet ve mecburiyet müsaadeyi ifna ettiğine göre, Türk vatandaşı için evlenme bahsinde medenî kanuna tâbi olma zarurîdir. (Dini nikah ile evlenmeye kanun ne yapabilir? Sadece huzurunu kaçıır, zorluklar çıkarır. Zinayı suç saymayan, metres hayatını normal sayan bu hukuk, kendince mecburiyet görerek ikinci eş almak isteyene neden yasak getirir? Bence Batıda böyledir diyedir. Eğer Batı bunu kabullense, bizimkiler de kabullenir zannederim. C.N.)

³² Bence bu kadarı ile konu geçiştirilmemelidir. Bu durumda kanuna itaat ne derece dinen mazerettir? Bu geniş bir konudur. Zaruretin bir ölçüsü vardır. Bu sorun şöyle aşılabılır: Kanun yapıcı Müslümanların da rahatlıkla uyabileceği kanunlar yapmalı, kanun koyarken halkın din, örf ve adetlerini dikkate almalıdır. diyelim almadı, o zaman dindardan itaat beklememelidir. dindar kişi o kanuna demokratik muhalefetini gösterir, pasif direniş hakkını kullanır, kamu oyu baskısını harekete geçirir, böylece o kanunun değişmesini sağlamaya çalışır. Bu arada kanuna uymamaktan doğan zararları da göğüsler. Eğer takatının üstünde dayanılmaz bir yük getiriyorsa, belki zaruret fikhî işte o zaman devreye girebilir. C.N.

Hülâsa Edelim:

Hukuka bağılı bir devlette, din hürriyeti ferдин hükümet veya diğfer ferdler tarafından, kanun yoluyla veya başka bir vasıta ile baskıya uğramaksızın; korkutma, yıldırıp sindirme politikasına mâruz bırakılmaksızın

1) Dilediğı ve beğendiğı bir dinin akidelerine inanması ve bunları serbestçe benimsemesi;

2) İnandığı dinin ibadet ve dualarını o dinde yerleşmiş usul, âdâb ve lisan üzere serbestçe icra edebilmesi;

3) İnandığı ve kabul ettiğı din üzerindeki düşünce ve bilgilerini, sevgi ve hayranlıklarını, sözle veya yazıyla, serbestçe yayması ve başkalarına duyurması;

4) Kabul ettiğı dinin ilahiyatını ve amel ahkâmını serbestçe tahsil edip öğrenmesi ve bunları başkalarına okutup öğretmesi;

5) Devlet kanunlarının, yapılmasını veya yapılmamasını umumî, objektif ve mücerred bir şekilde emredip mecburi kıldığı hususlar müstesna olmak ve bunlarla tenakuza girmemek şartıyla,³³ ferdi ve içtimaî hayat sahalarında, inandığı dinin emirlerini serbestçe yerine getirebilmesi demektir.

Ferdin din hürriyeti hududunu, her hak ve hürriyet gibi, evvelâ, başkalarının aynı kıymet ve mahiyetteki hak ve hürriyetinde; saniyen de camianın emniyet ve asayişinde ve iyi muaşeret kaidelerinde bulur. Bu hududu aşmadıkça yâni başkalarının hürriyeti engellenmedikçe ve memleketin huzur ve sükûnunu bozar bir hareket şekli almadıkça ferдин din hürriyetine ve bundan doğan haklarına indî ve siyasî mülâhazalarla kayıtlar konamaz. Bu yolda konacak kayıtlar

33

Biz buna düştüğümüz itiraz kaydımızı hatırlatalım. C.N.

anayasanın ruhuna ve Hukukun insanlığa mahsus yüksek prensiplerine aykırıdır.”³⁴

³⁴ Ali Fuat Başgil, “Din Hürriyeti: Türk Anayasasının 75. Maddesi üzerinde Etüd”, Medeni Hukuk Profesörü A. Samim Gönensoy’a Armağan, İstanbul 1955, ss. 228-262.

PRATİKTE İNSAN HAK VE HÜRRİYETLERİ

Bütün bu derin hukuk derslerini kendisinden aldığımız Ali Fuat Başgil, iş pratiğe, yani uygulamaya döktüğünde başka bir eserinde bakın neler diyor?

“Fihakika, 19 ve 20inci asırlarda din ve vicdan hürriyeti medeni dünyaca kabul olunan mütearifeler³⁵ sırasına girmiş ve yukarıda işaret ettiğimiz gibi bugünün dünya anayasalarınca kabul edilen laiklik prensibi ve devletlerin laikleşmesi sayesinde teminata bağlanmıştır.³⁶ Türkiye'ye gelince...”³⁷

“Evvela din ve vicdan hürriyetinin Türkiye'deki kronolojisini kısaca hatırlatalım: Bizde bu hürriyetin ilk müjdesini veren, 1839 Gülhane hattı ile 1856 da onu ikmal eden tanzimat fermanıdır. Sultan Abdülhamid'in 1876 da kabul ve ilan ettiği bir Anayasa ile Kanunî ifadesini bulan din ve vicdan hürriyeti, 1924 cumhuriyet anayasasının

³⁵ İspatına gerek duyulmayan fakat doğruluğu kabul edilmiş temel bilgiler, kurallar. Aksiyom.

³⁶ Yazar burada Batıdaki gelişmeyi anktır. Ama İslam'ın bu konudaki öncülüğünü de unutmaz. Aynı makalede der ki: “Hakikata hürmet etmek için söyleyelim ki, dinler vicdan hürriyetini resmen tesis eden ilk oturup tek İslami yapı oluşturmıştır.” Ali Fuat Başgil, İlmin Işığında Günün Meseleleri, Yağmur y. İst. 1960. S.100. (Yeni Sabah, 29.06.1960)

³⁷ Ali Fuat Başgil, İlmin Işığında Günün Meseleleri, s.101. (Yeni Sabah, 29.06.1960)

71 ve 75inci maddelerinde, bu kanunun büyük umdelerinden birine teşkil etti. Aynı anayasanın 1928 deki ilk tadilinde "laiklik" prensibi; bu kanunun ikinci maddesinde yer alınca, din ve vicdan hürriyeti Türkiye'de artık son mukatıl teminatını buldu sanıldı.

Heyhat! O anayasanın hemen diğer bütün prensipleri gibi, din ve vicdan hürriyeti ve laiklik prensibi de, konulduğu günden beri sırf kağıt üzerinde kaldı. Hayır, kağıt üzerinde kaldı değil, bu prensip tatbikatta tersine işleyen bir makina halini aldı ve efsanelerdeki kendi sağrısını kemiren canavar gibi, dönüp memleket ekseriyetini ısırıldı.

Din hürriyeti, herkese mensup olduğu dinin âyin ve ibadetlerin bu dinde yerleşmiş usul ve adab üzere ve dinin kendi dilinde serbestçe yapması, dinin usul ve erkanını korkusuzca ile öğrenmesini ve öğretilmesi, sözler ve yazıyla neşretmesi demek olduğu halde, bizde insanlar senelerce ibadet yerine girmek için bile endişeli bir gözle etrafını süzmeye mecbur oldular. Dini vazifelerini din diliyle yaptıklarından dolayı sürgüne gittiler. Din dersi verdiklerinden, aldıklarından dolayı hapse atıldılar. Laiklik, ilk ve basit manasıyla, devletin dine, dinin diline, usul ve adabına karışmamasını emrederken, bizde devlet ehliyetsiz bir din reformcusu kesildi. Herkesin bildiği ve dünkü gördüğü sahneleri burada selamlayıp dertleri tazelemekte fayda yoktur. Hülasa, bu melodramın devamı boyunca, memleket ekseriyeti öz vatanında, mazlum bir müstemleke halkı gibi, üzgün ve küskün yaşadı. Bu yolda yanan canların, yıkılan hanumanların hikayesini gelecek nesiller, yarının medeniyet tarihçisinden öğrenince, eminim ki biz babalarının bu husustaki hatasından yüzleri kızaracaktır.

Kimsenin iyi niyetinden şüphe etme hakkının olmadığına göre bu niçin böyle oldu? Bu büyük hataya niçin ve nasıl düşüldü? Her tutam toprağından aynı bir asil ataların kanı fışkıran bu aziz vatanın kardeş vatandaşları niçin birbirine düştü? "Garpcı" ve " memleketçi" diye ikiye bölündü? Niçin bir kısım vatandaşlar, diğer bir kısmına müstemleke halkı gözüyle baktı ve onu en tabii ve medeni haklarından mahrum yaşattı, üzdü ve incitti?

Bunlarla beraber, bu kardeş vatandaşlar, yalnız benim yetiştiğim devirde, balkan harbi, birinci dünya harbi ve istiklal harbi gibi herbiri başlıbaşına bir tarih olan felaketlere aynı bir milletin ailesinin evladı sıfatıyla hep birlikte omuz verdiler...

Bu felaketlerden sonra, aynı kardeş vatandaşların, ister inandıkları Allah'a, ister taptıkları madde mabuduna bağlanıp temiz bir vicdan hürriyeti anlayışıyla hep birlikte huzur içinde yaşamaya hakları yok mu idi?

Fertler insanlık sıfat ve tiynetinden doğan bu huzur hakkını, vatandaşlarından bir kısmının diğerlerine inkar etmeleri ve hürriyetin sırf kendileri için bir imtiyaz görek, o diğerlerin üzgünlük içinde yaşatmalarına sebep ne idi?

Bunu yapmak ve memleketteki iki zıt kampa ayırmak için, hangi insanlık hukukuna ve ahlaki vicdana dayanıldı?

Asıl şunu sorayım: Dava ilerilik davası olduğuna ve memleket ekseriyeti bu dava uğrunda gücendirildiğine göre netice ne oldu?

Madde mabudunun sunduğu peymanelerle sermest olan bu iktidarın, dünya iktidar tarihinde görülmedik elim hali değil mi?

Senelerden beri yolunda can verdiğimiz ilerilik, bu mu idi? Fakat o zaman mabudunun Türkiye'deki şehvet, servet ve şöret düşünkü kulları, yalnız düşen iktidar adamları mıdır? Bu düşünüş bizdeki ilerilik davasının butlanını ve cemiyet bünyemizin derinliklerinde müzmin bir yaranın varıldığını ispat etmez mi?

O yara seneler boyunca sistemli bir şekilde inkar edilen hakikatların, alaya alınan maneviyat ve mukaddesat duygularının açtığı yara değil midir?

Hayır okuyucum, millet hayatında ilerilik, inanç ve idealleri inkar edip madde mabuduna tapmakla değildir; bilakis, inanç ve ideal yaratmakta ve bu manevi kuvvetleri korumaktadır.

Sadede gelelim ve tekrar edelim: Bu hataya niçin ve nasıl düşüldü?

Buna gelecek yazıda cevap verelim."³⁸

Biz onun “gelecek yazıda” dediklerini de okuduk. Bu felaketlerin altında o da “kayıtsız şartsız Batıyı olduğu gibi taklit düşüncesinin yattığını” söylüyor ve buna içten ve dıştan örnekler getiriyor. Ona göre batıdan ateşte eriyen madenin özü gibi olan bilgi, teknik ve hikmet alınmalı, ama geriye kalan cürufat ve pis köpükler mesabesinde olan hayat tarzları ve kötü ahlakları alınmamalıdır. Mehmet Akif de bunu teşvik eder. Batıdan alınacaklar için şöyle söyler:

Alınız ilmini garbın, alınız san'atını
Veriniz hem de mesainize son sür'atini,
Çünkü kabil değil artık yaşamak bunlarsız.
Çünkü milliyeti yok, san'atın, ilmin; yalnız.
İyi hatırda tutun ettiğim ihtarı demin:
Bütün edvar-ı terakkiyi yarıp geçmek için,
Kendi “Mahiyet-i ruhiyeniz” olsun kılavuz.
Çünkü beyhudedir ümid-i selamet onsuz.

Biz de o görüşe katılıyor ve o faslı başka kitaplarımızda uzun uzun yazdığımız için onlara havale ediyoruz.

³⁸ Yeni Sabah, 4.7.1960. Ayrıca bkz. Ali Fuat Başgil, İlmin Işığında Günün, s. 102-104.

Güler misin Ağlar mısın?

Adam gerçek bir laiklikte, din ve vicdan özgürlüğünün hakim olduğu bir ülkede olabilecekleri yazmış, kömik gibi gözüküyor ama değil. Basit, sıradan ve olağan işler aslında. Ama yaşanan pratiğe gelince ister istemez soruyorsunuz? “Güler misin ağlar mısın?”

“Meseleye biraz daha hakim olabilmek adına küçük somut örnekler de verelim. Mesela kamil ve olgun bir din özgürlüğünün yaşandığı Türkiye’nin caddelerinde yürürken “Nakşibendi Dergahı” tabelalı bir bina veya kapısında “Bismillahirrahmanirrahim” yazan özel bir “İslami Kolej” görmemiz çok şaşırtıcı veya kimileri için çok korkutucu olmayacaktı mesela. Dahası Cemaat ve tarikatler serbest olur. Kimsenin başörtüsüne karışılmazdı. Ve hatta bir cemaat lideri çok sevdiği vatanını bırakıp, yurtdışına göçmek zorunda kalmazdı diye düşünüyorum.

Bütün bu oluşumların da, ülkemizin nevi şahsına münhasır laikliğine zarar vereceğini de düşünmüyorum. Hani “laiklik adam olmaktır” şeklinde meşhur sözümüz vardır ya. Evet tam da öyledir. Laiklik adam gibi özgürlüktür, serbestliktir. Bütün inançlara (adam gibi) eşit mesafede durmaktır kanaatimce.

Yazıyı hazırlarken takıldığım bir nokta da şu oldu. Kendi tarihimiz açısından bakarak; “Peki, devlet neden dini, vicdanlara ve mabetlere hapsetmek suretiyle kontrol altına almak istesin ki?” “Sahi din bu kadar korkutucu bir şey midir ki kontrol edilme ihtiyacı duyulsun?” ya da “Geçmişte hristiyanlık tarihinde olduğu gibi, dinsel bir şiddet süreci mi yaşamıştık?”

Din ve mezhep kavgaları mı yapmıştık ya da din ya da kilise eliyle engizisyon mahkemelerinde işkence ve zulüm mü görmüştük?” (bu da bir sonraki yazının konusu olsun)³⁹

İşte Gerçek

Konuyla ilgili Serdar Kaya⁴⁰ Çu tespitlerde bulunuyor;

“...Gelenekle ve geleneği çağrıştıran öğelerle bağların koparılmasını esas alan Kemalist devrimcilik, bu prensibinden ötürü, söz konusu gelenekte birincil derecede belirleyici olan İslam diniyle sıklıkla karşı karşıya geldi. Zira yapılan yeniliklerin neredeyse tamamı, İslam diniyle doğrudan ya da dolaylı olarak ilgisi bulunan konulardaydı.

...Resmi ideoloji, yenilmesi son derece güç olan bu rakiple mücadelesini, onu yok etmekten ziyade, önce kontrol altına almak, ardından da gerektiği şekilde törpülemek üzerine inşa etti. Konumu itibarıyla son derece büyük bir temsil gücü olan halifelik kurumunun kaldırılması ve kurulan „Diyanet İşleri“ teşkilatının Başbakanlığa bağlanması bu kapsamda değerlendirilebilir...

...Üniversite öğrencilerin başındaki örtülerden rahatsız olan, bir okul müdiresinin sokakta dahi olsa başını örtmesine tahammül edemeyen zorba bir ideoloji, ibadetlerinin nizamı konusunda hassas olan inanç sahipleri tarafından „güvenilir bir merci“ olarak görülmeyeceğinin elbette farkında. **Ama bu ideolojinin niyeti, kendisini güvenilir kılmak değil, sosyal genlerle oynamak ve en büyük düşmanını isteği şekilde manipüle ederek kontrol altına alabilmek.”**

³⁹ <http://www.derindusunce.org/2009/10/25/din-ozgurlugune-genel-bir-bakis/>

⁴⁰ Alaturka Laiklik, www.derindusunce.org Fikir Platformu

Sayın Mustafa Akyol ise konuya biraz daha derinlik getiriyor ve Amerikalı düşünür Richard John Neuhaus'un “Çıplak Kamusal Alan” (The Naked Public Square) adlı kitabında alıntı yaparak bu soruyu şöyle cevaplıyor:

“Eğer din, sırf bireysel vicdan düzeyine indirgenirse, kamusal alanda sadece iki aktör kalmış olur: Devlet ve birey. Bu ikisinin arasında ahlaki değerler yaratan ve temsil eden ara bir kurum olan din ortadan kaldırılmıştır. Ve artık devletin tutkularını dizginleyecek bir kurum kalmamıştır. Bu tür bir laik devlet, sonunda totaliterizme varır.”

Ya Uygulamalardaki Gerçekler?

“T.C. Anayasası 174. Madde: I. İnkılap Kanunlarının Korunması:

Anayasanın hiçbir hükmü, Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyetinin laiklik niteliğini koruma amacını güden, aşağıda gösterilen inkılap kanunlarının, Anayasanın halkoyu ile kabul edildiği tarihte yürürlükte bulunan hükümlerinin, Anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılabilir ve yorumlanamaz:

1. 3 Mart 1340 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu;
2. 25 Teşrinisani 1341 tarihli ve 671 sayılı Şapka İktisası Hakkında Kanun;
3. 30 Teşrinisani 1341 tarihli ve 677 sayılı Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Bir Takım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun;
4. 17 Şubat 1926 tarihli ve 743 sayılı Türk Kanunu Medenisiyle kabul edilen, evlenme akdinin evlendirme memuru önünde yapılacağına dair medeni nikah esasları ile aynı kanunun 110

uncu maddesi hükmü;

5. 20 Mayıs 1928 tarihli ve 1288 sayılı Beynelmilel Erkamın Kabulü Hakkında Kanun;

6. 1 Teşrinisani 1928 tarihli ve 1353 sayılı Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun;

7. 26 Teşrinisani 1934 tarihli ve 2590 sayılı Efendi, Bey, Paşa Gibi Lakap ve Unvanların Kaldırıldığına Dair Kanun;

8. 3 Kanunuevvel 1934 tarihli ve 2596 sayılı Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun.”

Neymiş?

“Anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamaz ve yorumlanamaz”mış.

Ama aykırı?

Evet, bizzat laiklik ilkesinin kendisine aykırı...

Düşünce ve İfade Özgürlüğüne aykırı...

Din ve Vicdan Özgürlüğüne aykırı...

Yani bütün Temel İnsan Haklarına ve Hürriyetlerine aykırı...

Ne olacak şimdi?

Olacağı şu:

Dinini, aklını, vicdanını, iz'anını, kalbini, ilmini, irfanını, insanlığını, ahlakını, faziletini, hakkını, hukukunu, hürriyetini, şahsiyetini, haysiyetini, iffetini, namusunu terk edecek, yok

sayacaksın, insandan başka bir mahluka dönüşeceksin, öyle dahi olsa, bile bile öyle anlamayacak ve yorumlamayacaksın, o kadar.

Anlamazsam ne olur?

M. K. Atatürk'ün dediği olur:

“Mesele zaten emrivaki olmuş bir hakikati ifadeden ibarettir. Bu behemehal olacaktır. Burada içtima edenler meclis ve herkes meseleyi tabii görürse, fikrimce muvafık olur. Aksi takdirde, yine hakikat usulü dairesinde ifade olunacaktır. Fakat ihtimal bazı kafalar kesilecektir.”⁴¹

Hoş mu geldin ülkeme şimdi ey zalim laiklik? Geldin ve anamızı ağlattın. Daha bir de bizden övgü mü bekliyorsun? Yaratılmış mahlukat sayısınca lanet olasıca laiklik?

İşte Teori

Din ve vicdan hürriyetinin gerekliliklerini maddeler halinde yazmıştık:

İnanma Hakkı

Dinin dilinde ibadet ve dua hakkı

İnananların örgütlenme hakkı

Tâlim ve tedris, neşir ve telkin hakkı. Buna göre;

Dini okutup öğretmek bir haktır

Neşir hakkı din hürriyetinin en hayatî cephesidir

Din neşriyat ile himaye ve müdafaa edilir

Dini tâlim ve tedris faaliyetinin ehemmiyeti

Dinin emirlerini yerine getirme hakkı

Dinin istediği kılık ve kıyafet serbestliği...

41

http://tr.wikipedia.org/wiki/Saltanat%C4%B1n_kald%C4%B1r%C4%B1lmas%C4%B1

İşte Pratik

Ama iş pratikte, yani uygulamada hiç de ifade edildiği gibi değildir. Azıcığını görelim bari.

1. 3 Mart 1340 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu.

Bu kanunla Türkiye’de din eğitimi veren bütün okullar kapatılmış, Kur’an kurslarında veya mahalle aralarında Kur’an okutulup öğretilmesi bile yasaklanmıştır. Artık insanlar dinlerini bilmeden yaşayacaklar, hakkıyla ne imanı, ne ibadeti, ne muamelatı, ne de ahlaki öğrenemeyecekler, Peygamberlerini ve kendi tarih ve medeniyetlerini unutacaklardı. Hedef halkı Hıristiyan yapmaktı. Ancak böyle olursa, yapılan devrimler kalıcı olurdu.

2. 25 Teşrinisani 1341 tarihli ve 671 sayılı Şapka İktisası Hakkında Kanun ile 3 Kanunuevvel 1934 tarihli ve 2596 sayılı Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun.

Artık Müslümanlar kafirlerin giydiği şapka başta olmak üzere bir Batılı giyineceklerdi. Fes, takke, kalpak, sarık, şalvar, cüppe çıkarılacaktı. Kadınlar çarşaftan kurtulacaklar, erkeklerin arasında yüzleri ve başları açık olarak hayata katılacaklardı.

3. 30 Teşrinisani 1341 tarihli ve 677 sayılı Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Bir Takım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun.

Artık Müslümanlar bir araya gelerek diledikleri gibi ibadet edemeyecekler, en azından zikir çekemeyecekler, ahlak eğitimi ve manevi yolculuk olan seyr-i süluk yapamayacaklardı. Giderek camilere gitmek dahi insanı tehlikeye sokacaktı. Zira ibadet edenler fişleniyor, mimleniyor ve önemli işlere alınmıyorlardı.

4. 17 Şubat 1926 tarihli ve 743 sayılı Türk Kanunu Medenisiyle kabul edilen, evlenme akdinin evlendirme memuru

önünde yapılacağına dair medeni nikah esası ile aynı kanununun 110 uncu maddesi hükmü.

Artık şeriat kaldırılmış, din devletten ve sosyal hayattan atılmıştı. Din nikaha bile karışamayacaktı.

5. 20 Mayıs 1928 tarihli ve 1288 sayılı Beynelmilel Erkamın Kabulü Hakkında Kanun.

İslam medeniyetinden çıkıp Batı medeniyeti dünyasına dahil olunca, o eski medeniyetin bütün araçları reddediliyordu.

6. 1 Teşrinisani 1928 tarihli ve 1353 sayılı Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun.

Bu kanunla din eğitimi bir darbe daha yiyordu. Artık İslam harfleriyle yazmak ve yayın yapmak yasaktı. Evlerde eski yazıyla yazılmış kitap bulundurmamak bile cezalandırılmak için yetiyordu. Kur'an dahi toplanıp yakılıyordu. İnsanlar bu yüzden evlerindeki kitapları ya camilere, ya türbelere atarak kurtuluyorlardı. Kimisi müftülüğe bırakıyor, kimisi de bir sandık yapıp toprağa gömüyordu.

7. 26 Teşrinisani 1934 tarihli ve 2590 sayılı Efendi, Bey, Paşa Gibi Lakap ve Unvanların Kaldırıldığına Dair Kanun.

Maksat mazide kalan İslamî hayat ve medeniyeti unutturmak idi. Bir de saygın birisinin etrafında birleşip teşkilatlanarak toplumda güçlenmenin yollarını kesmekti. Kısmen başardılar da.

Evet, cumhuriyet ile laiklik de gelmiş, kendi vatanında İslam ve Müslümanlara savaş açmıştı. Eğer bu ülke Batılı kafirler tarafından işgal edilseydi, kuvvetli ihtimaldir ki halk bu kadar zarar görmeyecekti. Zira yukarıda hak olarak sayılan dini eğitimin yasaklanması, İbadet dilinin Türkçe olması, şeriatın kaldırılması, şapka ve kılık kıyafete müdahale edilmesi, bazı bey, paşa, efendi... gibi isimlendirme ve lakaplandırmanın kaldırılması, İslam harflerinin

kaldırılıp kitapların yasaklanması ve müsadere edilmesi olmayacaktı. Hele de Türkçe ezan okuma, Türkçe namaz kılma gibi saçmalıklar asla olmayacaktı. O işgalci kafirler de, şimdilerde olduğu gibi, bir gün geldikleri gibi defolup gideceklerdi...

Saçmalamalar

Biz laiklik diye “Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan olduk.” Kendi din ve medeniyetimiz, sosyal hayatımız taş taş yerinden sökülüp atıldı. Olan bitene kahrolarak şahitlik yaparken, kimileri de “oh olsun” diye nispet yaparcasına Ali Kaya’nın şu yazısında olduğu gibi şöyle saçmalıyorlardı:

“Bugün ülkemizde insanların ibadetine, İslam’ı yaşamalarına bir engel var mı?

Hangi İslam ülkesinde bizdeki kadar cami var?

Hangi ülkede devlet, bizdeki kadar din adamına maaş veriyor?

Diyanet İşleri, devlet bütçesinden, birçok bakanlıktan daha fazla pay almıyor mu?

Hangi İslam ülkesinde İmam-Hatipler, İlahiyat Fakülteleri, Kur’an kursları, tarikat okulları, tarikat yurtları, dini vakıflar, dini şirketler, bankalar, gazeteler, radyolar, televizyonlar, hatta gizli örgütler bizdeki kadar rahat faaliyet gösteriyor?

Bizim ekonomik, bilimsel, sosyal gelişme seviyemize ulaşmış tek bir İslam ülkesi gösterebilir misiniz?

Bütün bunlar ülkemizin laik, demokratik bir cumhuriyetle idare edilmesi sayesinde.

Bizim dışımızdaki İslamcı ülkelere bakın. Hepsinde baskı, gericilik, iç savaş, kan, zulüm, işkence, dünyada yaşatılan cehennemden başka ne var?

Öyleyse:

İkide bir “Laik düzen yıkılacak elbette!” demenin,

Bu olanakları bize sağlayan Mustafa Kemal’e bitmeyen bir düşmanlık duymanın,

Daha az özgürlük, daha az ekmek, daha az mutluluk, daha az kültür, daha az sanat, daha az sevgi getireceği açık olan bir düzeni özlemenin,

Belki kendi yaşamlarını da tehlikeye atacak hoşgörüsüz, müsamahasız bir sistemi istemenin,

Bu düzeni getireceğini söyleyenlerin peşinden gitmenin, onlara yığınsal oy vermenin,

Liberal olduğunu söyleyen DP-AP-ANAP gibi partilerin yıllarca, hem de devlet olanaklarıyla siyasal İslam’ı besleyip büyütmelelerinin ve böylece kendi siyasal iflaslarına yol açmalarının,

“Ama ben şeriatçı değilim” diyerek, üç kuruşluk çıkar ya da toplumsal statü için bu partilerin vitrinlerinde, kadrolarında yer almanın,

Akılla ilgisi var mı?

Bilen varsa söylesin.”⁴²

Tabi bu saçmalıkların yanında hakikati ifade eden yazılara da rastlarız her zaman ve her yerde. Sorarlar adama “Sahi Laiklik neye yarıyor?” diye. Ezberlenenlere bakarsanız, papağan gibi tekrar edilecek bir sürü saçma sapan cümleler var. Ama hakikate bakarsanız, yangın yeri ülkemde, dut yemiş bülbüle dönersiniz. İşte öylesi kısa bir parça:

“Türkiye Cumhuriyeti’nde Alevilere zorla Sünnî İslâm öğretilirken, Sünnîlerin başörtüsü devlet dairelerinde yasaktı. Türk Ordusu’nun istihbaratı camileri ve namaz kılanları fişliyordu. Hristiyan Ermenilerin ne kiliseleri, ne yetimhaneleri ne de cemaat lideri seçimleri özgürce yapılamıyordu. Rumların ruhban okulları özgür değildi. Yahudiler diğer gayrı Müslimler gibi askerde ayrımcılığa uğruyordu. Ateistlerin kitapları, internet siteleri yasaklanabiliyor, kapatılabiliyordu. Gayrı Müslimlerin alın teriyle biriktirdikleri vakıf malları 1970’lerde gasp edildi, daha yeni geri verildi. Sahi Laiklik neye yarıyor?”⁴³

Evet, bilen de var, söyleyen, yazan da var. İşte yakın tarihler, ansiklopediler, değişik bilim dalları, hatıratlar, arşivler, internet, gazeteler, dergiler, aynı hakikatlerden bahsediyorlar. Bunları yeniden yazmamızı kimse bizden beklemiyor herhalde.

⁴² <http://www.derindusunce.org/2014/06/29/striptizci-kiz-morfinmandi-aturk-ve-inonu-egleniyordu/>

⁴² <http://www.derindusunce.org/2014/06/29/striptizci-kiz-morfinmandi-aturk-ve-inonu-egleniyordu/>

⁴² <http://www.derindusunce.org/2014/06/29/striptizci-kiz-morfinmandi-aturk-ve-inonu-egleniyordu/>

⁴² <http://www.derindusunce.org/2014/06/29/striptizci-kiz-morfinmandi-aturk-ve-inonu-egleniyordu/>

⁴³ <http://www.derindusunce.org/2014/06/29/striptizci-kiz-morfinmandi-aturk-ve-inonu-egleniyordu/>

Ama isterseniz yangın yerini unutmuşa benzeyen arsız baykuşlara utanmaları (!) ve susmaları için, içi yanan Müslümanlara da “boşuna değil bu halimiz” tesellisi için kısa bir hatırlatma yapalım:

Türkiye Yangın Yeri

İstiklal marşımızda “Arkadaş yurduma alçakları uğratma sakın/ Siper et gövdeni dursun bu hayasızca akın” denmişti. Millet kendine düşeni yaptı. Ama bir grup nazlı vatani güya düşmandan kurtardılar, fakat onun mukaddes harimine girerek temiz iffetine saldırdılar, sonra da evini başına yıktılar. İleride göreceğiz, düşman gelseydi daha ne yapacaktı ki! Memleket yangın yerine dönmüş, cayır cayır yanıyor. İçinde vatan evlatları feryad ve figan ediyorlar. Görünen ise kimi zalimlerin vahşi yerliler gibi yana vatan etrafında tamtamlar eşliğinde dans etmeleri.küfrün zaferini kutlayan bu yerli mankurlara bilmem ki ne demeli?

İşte işlenen cinayetler ve alev alev yakılan evler. İçinde din var, insanımız var, idare, hukuk, eğitim, kültür, sanat var, tarih ve medeniyet var. İşte tutup tutup o yangına atılanlar:

1- Hilafet Kaldırıldı: İslam’ın savunmasız, Müslümanların başsız ve güçsüz bırakılması, birlik ve bütünlüğünün parçalanması.(3 Mart 1924 431 nolu kanun)

2- Şeriat Kaldırıldı: Hem de hakaret ve alay edilerek, aşağılanarak. Oysa şeriat İslam’dır. Çünkü İslam, bölünmez bir bütündür. O iman, ibadet, hukuk ve ahlak bölümlerinden oluşur. Bunlardan birisini inkar, tamamını inkar gibidir. Bizim dinimiz, adaletimiz, huzurumuz, kalkınmamız, mutluluğumuz, gücümüz olan şeriatımız kaldırıldı. Yerine bizimle hiç alakası olmayan Avrupalı kafir ülkelerin bu iklime hiç uymayan faşist, yobaz, soğuk ve zorba kanunları alındı. Başına da yalandan bir “Türk” eklendi ve kafirlerin kanunları oluverdi Türk kanunları...

Şeriat kaldırılınca artık işe yaramayan şeriat mahkemeleri de kaldırıldı. (8 Nisan 1924 469 sayılı kanun.).

1928 anayasanın 2. Maddesi değiştirilerek “**Türkiye devletinin dini, din-i İslamdır**” ibaresi kaldırıldı, yerine M. Kemal’in hazırladığı CHP’nin altı oku kondu. (10 Nisan 1928. 1222 sayılı kanun.)

3- Laiklik Getirildi. Şeriat kaldırılınca, onun yerine Avrupadan tercüme edilen ecnebi kanunlar getirildi ve Türk kanunları diye yutturuldu. Gerisini kitap boyunca okuyorsunuz zaten, uzatmayalım.

4- Takrir-i Sükun Kanunu: Yapılan devrimlerin zorla halka dayatılması tepkilere sebep olacağı için bu kanun çıkarıldı(4 Mart 1924) İstiklal mahkemeleri ölüm makinesi gibi çalışıyordu devrimlere itiraz edenler için. Faili meçhul cinayetler için cabası.

5- Yeminde Değişiklik: İslam’a düşmanlık o safhaya varmıştı ki, 1928 de anayasanın 16. Maddesinde değişiklik yapılarak, “vallahî” şeklindeki yemin, “namusum ve şerefim üzerine söz veririm” şekline getirilmiştir.

6- Medenî Kanun: İsviçreden aynen tercüme edilerek alınan ve adına “Türk Medeni ve Borçlar Kanunu” denilen ilk beşeri, laik kanun getirildi. (4 Kasım 1926) zamanın Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt, kürsüden şöyle haykırıyordu: “Bizi indiği çağa bağlayan dinden kurtulmamız gerekiyor.” Arkasından Faşist İtalya’dan “Türk Ceza Kanunu” alınacak ve bu iş böyle devam edip gidecektir.

7- Eğitimde Laiklik: Tevhid-i Tedrisat kanunu: Bu kanunla güya eğitimde birliğe gidiliyordu. Amaç eğitimi “din’i” olmaktan çıkarıp “millî” yapmak idi. (3 Mart 1924. 430 sayılı kanun.). Artık laiklik eğitime girmişti. Amaç tek tip insan yetiştirmekti. O da dinden uzak, kendi din, kültür ve medeniyetinden kopuk, batıcı bir tipti. Din eğitimi veren bütün medreseler ve Kur’an Kursları kapatıldı. Böylece

600 yıllık ilim ve irfan yuvaları karartıldı. Kur'an da dahil, din öğretmek yasaklandı. Millet cahil bırakıldı. Yasağa uymayanlar şiddetle cezalandı. Millet o hale geldi ki, cenazelerin nasıl yıkıp kefenlenip, namazının kılınıp gömüleceğini bilen bile kalmadı... Köyden köye hoca aranır oldu kaçak göçek.

8- Azınlık Okulları: Onlar dahi laiklik bahanesiyle kapatıldı. Fırtınadan onlar da nasibini almışlardı.

9- Tekkeler Zaviyeler Türbeler Ve Camiler Kapatıldı: O tekkeler ve zaviyeler ki sivil eğitim verir, iyi vatandaşlar yetişmesi için çalışır, halkı gece gündüz eğitir, açlara, çıplaklara, evsiz barksızlara şefkat kanatlarını açar, savaş zamanlarında askerlere yardım eder, bizzat cihada katılır, barış zamanlarında huzurun, sanatın, estetiğin, ince ruh ve gönül terbiyesinin merkezi olurdu. İşte o mübarek mekanları hiç acımadan kapattılar ve mallarını, mülklerini yağmaladılar. (30 K asım 1925. 677 sayılı kanun.) Bunu yapmakla halkın damarlarındaki kanı boşalttılar. Bahanesi “bunlar bozulmuş, tembelhane olmuş”. Halbuki bazı bozulmalar olmuş ve “Meclis-i meşihat” ıslahat için “Talimatname” çıkarmıştı. İşler yavaş yavaş düzeliyordu. Bozulma her yerde olabilirdi. Var diye kapatmak mı lazım, ıslah etmek mi? Ama amaç bellidir.

Güya telafi için “Halk Evleri” açtılar. Ama orası kaba bir CHP parti binası oldu ve sürekli devrimler işlenerek milletin dinine imanına, irfanına küfredildi.

Ve türbeler kapatılıyor. İnanabiliyor musunuz, Osman Gazi, Fatih, Yavuz, Kanunî ve sair padişahların türbeleri kapatılıyor. Bakımsızlıktan dökülüyor. Kırılan camlardan giren kuşların pisliği metreyi bulacak sandukalar üstünde. Bütün dünyadan gelen turistler o cihan padişahlarının mezarını görmek istiyorlar, ama yasak var, göremiyorlar. Soruyorlar, “niçin?” nasıl izah edeceksin? Kendisi için başkentte Yunan mimarisini taklit ile Anıtkabir yapılıp, - neüzü billah - Kabe gibi tavaf yapılan M. Kemal istemediği için. Peki, ama o niye istemez? Bu kitaplar da bunu açıklamak için yazılıyor ya zaten.

Ya camiler? Bu kadarı çok” diye satılanlar, Ayasofya misali başka dairelere verilip cami olduğu unutturulanlar, bakımsızlıktan yıkılan, taşları inşaatlarda kullanılanlar, ahır yapılanlar, kültür ve sanat evi olarak kullanılanlar, yıkılıp yerine inşaat yapılanlar. Şimdi “kaybolan camiler” diye istatistikler yapılıyor. Biz bir gün oturduk, Kahramanmaraş gibi o zamanlar küçük bir şehirde ondört cami tesbit ettik. Daha bunlar bizim bir çırpıda saydıklarımız. Çoğunun üstünde banka, karakol vs. binalar vardı. Hatta bunların bazıları Belediyenin bulup yayınladığı şehrin eski tarihi fotoğraflarında gözükiyordu.

10- Harf Devrimi: Millet in din ve mazi ile bağı nı koparmak, zihnini dinden boşaltmak, ibadet ettiğı dili değıştirmek, daha kolay yabancılaşmasını, yani Batılılaşmasını sağılamak ve yepyeni bir nesil oluşturmak için, harf devrimi yaptılar. (1 Kasım 1928, 1353 sayılı kanun.) Bin yıldan fazla kullandığımız ve bir sanat harikasına çevirdiğimiz inci gibi İslam yazısını kaldırdılar, yerine yurdumuzu işgal ederek yakıp yıkan kafir Avrupalıların kullandığı lafin harflerini getirerek yazıyı değıştirdiler. Artık mevcut matbaalara işe yaramaz hale geldi. Çünkü onlarla bir şeyler basmak yasaktı. Ya hurda olacaktardı, ya da çevre ülkelere yok pahasına satılacaktı. Lübnan bizden aldığı bu matbaalar ile Arapçe eser basmakta dünyada birinci oldu ve paraları ülkesine topladı. Bizde ise matbaacılar işsiz kaldı. Zira herkese ithal izni vermiyorlardı. Zira bundan sonra matbaada din eğitim ve öğretimine dair yazı istenmiyordu. Memlekete özgürlük gelmişti ya...

11- Türkçe Katliamı: O güzel dilimizde ihanet üstüne ihanet yaparak bir kuşa benzeterek yabancı dile çevirdiler.

Güneş Dil Teorisi ile öyle saçma ve komik bir işe giriştiler ki akklı olan bunu nasıl yapar diye şaşar kalırsınız. Güya bütün diller Türkçeden doğmuş. Bunu ispat için eserler yazdılar falan filan. Ama baktılar ki yutulmuyor, vaz geçtiler.

Bu sefer geçmiş ilim, kültür ve sanatımız anlaşılmasın, atıl kalsın, kütüphanelerde çürüsün diye “öztürkçe” adıyla bir cinayete

giriştiler, “dilde sadeleştirme” denilen “**uydurukça**”ya yöneldiler. Bu işlere bakan Türk Dil Kurumunun başına A. Dilaar diye birisini getirdiler. Biz de bu A. acaba Abdullah mı, Abdurrahman mı diye düşünürken iş işten geçtikten sonra anladık ki o A. meğer “Agop”un A.sı imiş. Meğer o güzelim Türkçenin anası ağlatanların başında bir Ermeni vatandaş varmış. Bugün onların yaptıkları cinayetler sayesinde M. Kemal’in “Nutuk” isimli kitabı bile anlaşılmıyor da “Söylev” adıyla sadeleştirme üstüne sadeleştirme yapılıyor. Oh olsun mu? Olmasın. Zira ne Fuzul kaldı, ne Bak. Bırakın Mecelle’yi, dn yaşayan Mehmet Akif veya Yahya Kemal’i bile anlamaz olduk. pe mi gidecek ecdadımızın yazdđđı milyonlarca anlaşılmayan eserler?

12- Tarih Düşmanlığı: Müslüman atalarımızı unutturmak için Osmanlıyı ktlediler, Selukluyu, Karahanlıyı vs. unutturdular. Ta sözlü devirlerin efsanelerine, Orta Asya dönemindeki eski kafir Türklere yöneldiler. Onların hatırasını, isimlerini, örf ve adetlerini, kılık ve eğlencelerini, bayramlarını yeni nesillere örnek olarak sundular. Hele İslam tarihi tamamen yok sayıldı okullarda. Peygamberimizi (sav) “İslam’ı ve Kur’an’ı uyduran, sonra da “bu Allah’tan geldi” diyen akıllı ve reformist bir Arap” olarak tanıttılar tarih kitaplarında.

13- Yerli Olana Düşmanlık: Artık Avrupa sanki bir tanrıydı ve ona tapıyor, ne emrederse yapıyorlardı. Onların karşısında kendilerini küçük görüyor, onların muasır seviyesine çıkmak için her taklidi yapıyorlardı. Yerli, milli, dinî olan her Şey yok ediliyordu.

Bundan müzik de nasibini aldı. Artık radyo ve resmi kurumlarda trk, Őarkı gibi yerli müzik öğrenmek ve icra etmek yasaklandı. Opera ve bale teşvik edildi. Senfoni orkestrası hala başlar tacıdır ve devlet beslemesiyle yaşar.

14- Diyaneti Kurdular: 3 Mart 1924 de 431 sayılı kanun Diyanet İşleri Başkanlığı kurulur. Diyaneti kurmalarının amacı dine hizmet değil, dini ve din adamlarını kontrol altında tutmak, din eğitimini engellemektir. Zira bu kuruluşun amacı Şeriatsız bir İslam’ı

halka kabullendirmektir. Diyanet dinden sadece iman, ibadet, ahlaktan bahsedecek, asla muamele, helal haram, fıkıh ve hukuk kısmından söz etmeyecekti. Bu konularda bilgi vermesi yasaktı. Ahkam ayetleri bile camilerde vaaz konusu olmayacaktı. İmamların hutbeleri merkez kontrolünden sonra okutulabilecekti. Diyanet konum olarak düne kadar Başbakanlığa bağlı bir devlet bakanının emrindeydi. Ahmet Davudoğlu'nun kurduğu ikl hükümette doğrudan başbakanlığa bağlanarak azıcık itibar verildi.

Hey Ya Rabbi! “Laiklik din devlete, devlet de dine karışmaması” diyorlar, sonra da dini devlete bağlıyorlar. Mektebini devlet açıyor ve dilediğini okutuyor, memurunu, yani din görevlisini devlet atıyor maaşını o veriyor. Sicilini, tayin ve terfisini devlet yapıyor. Devlet hacca yasaklıyor veya yasağı kaldırıp kendisi hacca götürüyor, zekat ve fitre topluyor, kurban kestiriyor vs. vs. sonra da bu devlet laik oluyor?

Siz milletle dalga geçip alay etmeyi ne zaman bırakacaksınız ey devletliler?..

15- Şapka Kanunu ve Kılık Kıyafet Devrimi: Milletın öz kıyafetini yasakladılar ve yerine Avrupalı kafirlerin kılık ve kıyafetini getirdiler. Artık şapka giyilecektir. (2 Eylül 1925. 2413 sayılı kanun.) tarif açıktır; ayakta iskarpin, bacakta pantolon, bedende gömlek, kravat ve ceket, başta şapka. Bayanlar yüzlerini ve başlarını açacaklardır kamuda çalışıyorlarsa. Allah'ım aklımızı kolla! Bunun için halk arasında terör estirip adam astılar...

16- Soyadı Kanunu: 21 Haziran 1934de 2525 sayılı kanun ile her aileye bir soyadı vermek kanunlaştırıldı. Soyadı Türkçe olacaktı. Bu yüzden kökü Arapça olan isim ve soyisimler dert oldu. Mustafa serbest, Musap yasaktı. Neden “Musap” yasak? Çünkü Arapça! Ya “Mustafa? O niye serbest? O da Arapça?” “Ben anlamam, yasak işte”...

İslam'ı hatırlatan Hacı, Hafız, Molla, Efendi, Paşa, Hanım, Hanımefendi... gibi kelimelerin isim olarak verilmesi de yasaktı. Bu arada toplumda belli olan din salikleri de belirsiz oldu. Yahudi, Rum, Ermeni vatandaşlar Türkçe isim almaya zorlandılar. Birçoğları da bunu fırsat bilerek kendisini ve ailesini gizledi. Bu işler üzerinde çalışan bir hocamız şöyle demişti: “Kim kendisine Öztürk, Tamtürk, Asiltürk, Yamantürk, Yalçıntürk, Ersoy, Asilsoy, erkan, asilkan, temiztürk...” gibi isimler alıyorsa onlardan şüphelenin, bilin ki bir sakladıkları vard.” Bu bilgi insanlarla tanışmalarım halimde epeyce tebessüm etmememe sebep olmuştur.

17- Takvim Saat Rakam Ölçü ve Tartıda Devrim: Müslümanlar hicri ve miladi takvimi kullanırlardı. İslamî ibadetler de hicri takvime göre düzenlenirdi. Yine Müslümanlar kendi dünyalarında saat rakam ölçü ve tartıda kendi ölçü birimlerini kullanırlardı. Devrimler Müslümanları zorla, baskıyla, cebir ve şiddetle İslam Medeniyetini bırakıp Avrupa medeniyetine soktular. (26 Aralık 1925de takvim, 1931de de 1782 sayılı kanunla ölçü birimleri değiştirildi.) Böylece adı geçen husularda yerli ve dinî olan terk edildi, ecnebi batılılarınki alındı. Maksat İslam dini ve medeniyeti ile alakayı kesmek, bağı koparmaktır.

18- Hafta Sonu Tatil: Müslümanlar tatillerini Cuma günü yapardı. Yahudiler cumartesi, Hıristiyanlar da Pazar günü yaparlardı. İslam ile ve Müslüman dünya ile bağları koparmak için 1935de bir kanun ile Batılılaşma adına Pazar günü tatil edildi. Sonra buna yarım ve derken tam günle cumartesi de eklendi. Şimdi çoğunluğu Müslüman olan bu ülkede tatil günleri Yahudi ve Hıristiyanların tatil günleridir. İbret...

19- Şeriat Bakanlığı Kaldırılır: evet, İslam karşıtı bütün bu devrimlerin yapılabilmesi için ilk önce “Şer’iyye ve Evkaf Vekaleti”, bugünkü tabirle “Şeriat ve Vakıflar Bakanlığı” kapatıldı. (3 Mart 1924. 429 sayılı kanun.)

Aslında “vakıflar” deyince şöyle bir durmak gerek. Çünkü bu bakanlığın üstünde kayıtlı o kadar emlak var ki, sonucu duymak bile insan aklını yerinden oynatır. O kadar arazi, tarla, arsa, bina, han, hamam, medrese, müstemilatı, tekkeler ve zaviyeler, onlara ek binalar, onlara gelir getiren sair iratlar vs.

Peki, ne oldu bunlara, bakanlığı kapatılınca?

Kapanın elinde kaldı tabiri caizse. Yağmalandı gitti. Üstelik “vakıf malları almak haram. Çivisini koparan iflah olmaz” gibi dini anlayışla Müslümanlar yanaşmadılar satın almaya, çoğu da gayr-i Müslimlere gitti. Ecdad Allah için vakfetti, ihanet edenei lanetledi, ama ihanet ve lanetten korkmayan kimseler vakıfları yedi bitirdi. Şimdi ayakta kalanlara güç yetmiyor. Ya hepsi kalsaydı, ümmet için ne servet olurdu.

Daha da acısı, satın alınan camiler ve tekkeler, yer yer meyhane, hatta pavyon ve umumhane bile yapıldılar. Artık şahsi mülk olunca kim karışabilirdi.

*“Mezarda kan terliyor babamın iskeleti
Ne yaptık? Ne yaptınız mukaddes emaneti?”*

20- Dinde Reform Çalışmaları: Batıda Hıristiyanlığın başına gelen felaketin, yani insan eliyle değiştirilip aslî şeklinden uzaklaştırma, daha doğrusu laikleştirme çabasının aynısını burda da denediler. Din ve vicdan hürriyetine zerre kadar saygı yoktu. Laiklik, din ve vicda özgürlüğünün teminatı değil, biçen tırpanı olmuştu.

Ezanı Türkçe okutmak kolaydı, yaptılar. Nihayet zavallı müezzine emredersin, mecburen okur. Asıl arkadan namazlarda “Türkçe Kur’an okuma” saçmalığı geliyordu. Bugün bile İslam Alimi geçinen kelli fellî hoca/koca cahillerin olduğu o günde Elmalılı Hamdi Yazır Efendi, o muhteşem tefsiri “Hak Dini Kur’an Dili” eserinin mukaddimesinde, “Türkçe Kur’an mı olur behey serser?” demesine rağmen, işte namazı “Türkçe Kur’an” ile okutma çabaları

oldu. Mehmet Akif işte bu dedikodular yüzünden mealini yaktırmıştır.

Hatta bu Türkçe ayetler ve ilahiler, aynen kiliselerde olduğu gibi camilere sahne yapıp orada müzik eşliğinde okunacaktı. Tabi namaz da cemaat tarafından günde bir sabah bir de akşam olmak üzere iki kere sıralara, koltuklara, sandalyelere oturulup öyle kılınacak, toplam rekat sekizi geçmeyecekti. İşçilere, memurlara, öğrencilere, askerlere ve sair çalışanlara oruç tutmak yasaklanacaktı. Bunu kabul etmeyen veya eleştirenler iki kere uyarılacak, üçüncüsünde Türkiye sınırları dışına çıkarılacaklardır.

Yapamadılar. Çünkü namaz kılmayı mecbur edemediler, zira kendileri de kılmıyordu. Halk da o maskaralığı zaten yapmaz, kılan da evinde kılardı. O ihanet akim kaldı. Orucu kontrol etmek de bir hayli sıkıntılı veya zordu.

Kur'an-ı Kerim'i bir kuşa çevirme planları da vardı. Önce "bu çok uzun, kısaltalım" dediler. Güya akla mantığa, bilime, laikliğe ters düşen ayetler atılacak, "İsrailiyyat" denilerek Hz. Musa, İsa, Yusuf ve sair peygamberlerin kıssaları çıkarılacak, o günün tarihte kalmış Arap olaylarından ayırılacak, tekrarlar temizlenecek, insan haklarına ve Türk kanunlarına ters düşen ayetler atılacaktır. Onların yerine Atatürk'ün "Nutuk" kitabından "vatan, millet, ahlak, devlet ve medeniyetle ilgili parçalar bulunup konulacaktır.

Hatta dahası var, Kur'an'dan başka Kur'an uydurdular. İçine kendilerince önemli konulardan yeni sureler yazıp koydular. İşte o surelerden bazıları: "Temizlik Suresi", "Vatan Sevgisi Suresi", "İstiklal Ülküsü Suresi", "Askerlik ve Kahramanlık Suresi", "İşbirliği ve Yardımlaşma Suresi", "Yasalar Saygı Suresi", "İnsan Hakları Suresi", "Vergi Suresi" vs. vs. gibi. Hatta "cennet demek, adalet,

huzur ve mutluluk demektir. Cehennem demek, vicdan azabı ve huzursuzluk, stres demektir” diye yorumlanacaktı.⁴⁴

Bütün bunlar “Kemalizm” veya “Atatürkçülük” denilen devrimlerin eksik kalmış yanlarıdır. Bu düşünceye bugün bile sahip çıkanlar vardır ve şöyle demektedirler: “Kemalist devrim çok partili devirde ihanete uğramıştır. İleride bir gün mutlaka eksik kalanlarıyla birlikte tamamlanacaktır.”

Şimdi siz söyleyin, bu mudur din ve vicdan hürriyeti? Bu mudur laiklik?

Eğer buysa, Allah bin türlü belasını versin. Bize ne verdi laiklik? Kan ve gözyaşından başka, ne faydası oldu bize laikliğin? Defolsun gitsin vatanımızdan, cehenneme kadar yolu var!

Allah Teâlâ'nın lütuf ve keremine şükür ki biz bu felaketler için binden fazla makale yazdık. Bir başörtüsü zulmü için yazdıklarımızı toplasanız üç beş kitap eder. Hala bana bunu mu övüyorlar?

Şimdi birisi kalkıp şöyle diyebilir: “Bunlar artık eskide kaldı. Şimdi laik cephe de az çok akıllandı. Hak ihlalini gördü. Öyleyse laiklik artık güzel günler gösterecek.”

Hayır! CHP hala dine ve dindarlara zulmedilmesini “bunlar yalan” diye inkar ediyorlar. Adamın yüzüne beraber, “yahu işkenceyi ben gördüm” diyorlar, o hala “yalan” diyor. Redd-i miras etmiyor. Yaptığı zalimliklerden pişman değil. Fırsat bulsalar ayınsını yaparlar. Aman aman, uzak olsunlar. Gölge etmesinler, başka ihsan istemez.

⁴⁴ Bu yazılanlar için bkz. Hasan Hüseyin Ceylan, Cumhuriyet Dönemi Din Devlet İlişkileri, 2/175-195. Bu kitabın son cildi bizzat yaşayanların dilinden anlatılan zulüm hikayelerine ayrılmıştır.

Din ve vicdan hakkı ise maksat, İslam onu hem de herkese fazlasıyla veriyor. Bizim laikliğe ihtiyacımız yoktur. Alsın, müzelerinde iftiharla mı, yosa utanarak mı, kendileri bilir, saklasınlar. Bu bir.

İkincisi, biz bu CHP'yi, Kemalistleri çok iyi tanıyoruz. İş başına geldiklerinde aynısını yaparlar. Bunu ben demiyorum sadece, o günlerin zulmünü görmüş tanıklarımın hepsi diyor. İşte onlardan birisi olan Kadir Çavuş Hoca Efendi...

“Aynısını Yaparlar”

Rahmetli Kadir Çavuş (Kızdırıcı) Hocamız anlatmıştı. Devir “Halk Partisi” devridir. Kahramanmaraş'ın Divanlı Camiinin müezzin efendisi minareye çıkar. Sağına soluna bakar, etrafta zarar göreceği kimse yoktur. Elini atar kulağına ve neşeyle ezan okumaya başlar: “Allahu Ekber, Allahu Ekber.”

“Ne olur ne olmaz” diye aşağıya bir daha bakar minarenin şerefesinden. Bir de ne görsün, Kuyucak yokuşundan yukarıya doğru kendi tabiriyle “tengirşek şapkalı” birisi gelmektedir. “Eyvah!” der içinden ve hemen çevirir ezanı: “Tanrı uludur, tanrı ulduuuur.”

Aşağıdaki fotör şapkalı adam başını kaldırır ve bağırır müezzine: “Ben de sizdenim lan, ben de sizdenim. Doğru oku şu ezanı.”

Bir “oh!” çeken müezzin ve asıl ezanı doğru okumaya devam eder.

Rahmetli ağlayarak anlatırdı bize bu “asılsız ezanın” nasıl gelip nasıl gittiğini. İlk defa Cuma namazında Kahramanmaraş'ın Ulu Camiinde bu uyduruk ezanın okunacağı zaman gelmiş. İmam hutbe için minbere çıkmış ve oturmuş. Ama herkes imama değil, arkaya dönmüş vaziyette. Çünkü biraz yüksekte yapılmış müezzin

mahfelinde herkesin gözü. Derken Kayserili bir âmâ hafıza işaret etmişler. O da ayağa kalkarak “Tanrı uludur, tanrı uluduuuur” deyince caminin içinde bir feryat, bir ağıt başlamış.

Merhum sevgili hocam anlatırken iki gözü iki çeşme şöyle diyordu:

“Ne ana kaybetmiş, ne evlat kaybetmiş gibiydi. Bütün bir cemaat feryat ederek bağıra bağıra, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sadece insanlar değil, duvarlar ağlıyordu hoca efendi, amitler ağlıyordu.”

Yanımdaki gözü yaşlı delikanlı “amit ney Hocam?” diye sorunca, ben de sesim titreyerek “direk demek kardeşim, sütun demek” demiştim içimdeki ironiyle!

Kadir Hocam anlatmaya devam ediyor:

“Sonra gün geldi, CHP gitti, yerine Demokrat Parti geldi. Menderes ezanı esas şekline çevirdi. Yine bir Cuma günüydü. Millet Ulu Camiin avlusunda bekliyor. Kimse içeri girmiyor. Herkes nefesini tutmuş ezanı bekliyor. Bir yanda insanlar, bir yanda kurbanlık koyunlar meleşiyor, danalar böğrüşüyor, bir yanda da millet sessiz sessiz ağlaşıyor!

Derken vakit geldi, müezzin “Allahu Ekber, Allahu Ekber” deyince bir feryat koptu. Bu sefer millet sevinçten ağlıyordu. Kurban kesenlerin tekbir sesleri, kurbanlık hayvanların böğürtüleri de bu ağıtlar arasına karışmış gidiyordu...”

Mücahit tabiatlı merhum Kadir Çavuş hocam, ağlaması geçtikten ve gözlerini sildikten sonra devam etti:

“Biz neler gördük hocam, neler gördük. Burada şimdi dindar geçinen nice öğretmenler çocuklara ne piyesler oynattılar. Falan da sahneye çıkardığı eşeğin başına sarık sardı, “işte hoca” diyerek alimlerimizle böyle alay ettiler.”

Biraz soluklanan hocam birden celallendi ve yüksek sesle haykırdı:

“Yemin ederim ki bu gün onlar gene gelseler, emin olun aynısını gene yaparlar ve bu gün sofı geçinen o adamlar yine eşeğin başına hoca diye sarık sararlar. Siz onları bilmezsiniz hocam. Allah onlara fırsat vermesin!”

Ben de azıcık bilirdim. Yetmişli yılların sonunda Karaoğlanın kahraman günlerini memur olarak yaşadım, ama bizimkisi dedelerimizin ve babalarımızın yaşadıkları yanında devede kulak kalırdı herhalde.

Bu zulümler sadece bizim şehrimizde mi oluyordu?

Maalesef hayır. Bütün vatan cephesinde böyleydi. Bu gün elimde iki kitap var; “Yeni Nesillerimizi İnşa Eden Alimlerimiz I ve II”. Erkam yayınlarından çıkan bu kitapta Mehmet Solmaz’ı okuyorum:

“Bizim köyde vergi memurları geldiği zaman aileler koyunlarını, keçilerini, yemek kaplarını mutlaka saklardı. Vergi memurları da ayrı bela idi. Onunla ilgili şöyle bir hatıram var.

Köyümüzde Deli Hamza diye bir zat vardı. Deli değildi ama lakabı öyle idi. 1948 li yıllarda caminin damına çıkıp "Allahu Ekber - Allahu Ekber" diye ikinci ezanı okumaya başlıyor.

Vergi memuru muhtarın odasında oturuyormuş. "Kim bu ezan okuyan?" diye soruyor. "Efendim Deli Hamza, akli yok" diyorlar. Vergi memuru diyor ki; "akli olmasa ezan okuyamaz, çağırın gelsin" diyor ve getirtiyor. Muhtarın avlusunda o kadar yalvarmalara rağmen Deli Hamzayı ayağının altına alıyor ve çiğniyor. Malum o zaman ezan "Tanrı uludur, Tanrı uludur" diye okunurdu.

50'den sonra bu zulümler yavaş yavaş kalkmaya başladı. Tahsilimiz rahmetli amcamdan köyde Kur'an-ı Kerim okumakla başladı. Kendisi hafız değildi. Kur'an'ı kendi gayretleriyle öğrenmişti. Ama Kur'an okutmaya meraklı idi. Bu sebepten nahiyeye müdüründen, jandarma başçavuşundan azar işitmiş, zaman zaman da karakola çağırılmış.”⁴⁵

Şimdi açık oturumlara katılan CHP liler “Cumhuriyet döneminde dine ve dindarlara hiç baskı yapılmamıştır” diyorlar. Onlara göre milletin çektikleri masal.

Bundan da anlaşılıyor ki, onlar geçmişte yaptıkları zulmü zulüm saymadıkları için, şimdi gelseler aynen yapacak ve bunu da zulüm saymayacaklar. Halk bunu anlar.

Ama halkın anlamadığı bir şey var. Şu Milliyetçilikten dem vuran partilere de ne oluyor? Hep mazlum, milliyetçi, muhafazakar, mağdur halkın oylarını alıyor da nasıl oluyor CHP nin peşine takılıp gidiyor? Nasıl oluyor da milletin iradesini devlete yansıtmaya yarayan Anayasa değişikliklerine karşı çıkıyor?

⁴⁵

A.g.e. II. 54.

LAİKLİK SORGULAMASI

“Sizin Laikliğe İhtiyacınız Yok”

Bernart Levi Türkiye'ye gelmişti. İstanbul'da C.RR.de bir konferans vermişti. Basından öğrendiğimiz kadarıyla orada kendisini davet edenleri kızdıran şu cümleleri sarfetmiş: “Sizin laikliğe ihtiyacınız yok. çünkü sizin atalarınız kimsenin dinine, inancına baskı yapmamıştır. Sizde din ve vicdan özgürlüğü başından beri var.”

Zavallı, takdir görecek yerde kurşun gibi gelen tekdirleri yiyince ne olduğunu anlamamıştı.

Nerden bilsin o güzel ecdadı sevmenin ve onlar ile övünmenin o batıcılar laikçiler cenahında ayıplandığını?

O ataların yeni nesillerce bilinmez, anlaşılmaz, hatta körü körüne beğenilmez ve sevilmez olduğunu?

Atalarla yolların çoktan ayrıldığını...

Biz İslam'ı kaybedince kendimizi de, ecdadımızı da, tarimizi de, medeniyetimizi de, hatta aklımızı da kaybettik. Böyle olması da çok normaldir.

Meselenin bam teli burasıdır.

Atalarımız aynı binaya yan yana cami, kilise ve havra diyecek kadar gönlleri zengin ve engin kişilerdi. Onların tabiriyle sadr-ı inşirah sahibiydiler. Yeri geldikçe biz de bu atalarımızla övünürüz.

Atalarımızla övünmeyi haklı kılan iki şey var. Biri, onların güzel insanlar olması. Diğeri de, bizim o güzelliği devam ettirmemiz. İyi ki övüneceğimiz atalarımız var. Ama asıl olan şu soruya gönül rahatlığı ile cevap verebilmek: “Acaba biz onların övünebileceği evlat mıyız? Onları övünülecek hale getiren güzelliklerle bizim aramız nasıl?”

Asıl mesele bu!

Osmanlı idaresi altında Müslim ve gayr-ı müslim beraberce yaşıyordu. Kimse kimseye dininden dolayı baskı yapmıyordu. Biz de bundan hoşnut olarak övünüyorduk yeri geldikçe. Ama şimdi bırakın gayr-i Müslimleri, Müslimler bile kardeşçe birlikte yaşamaktan bile endişe eder ve yer yer korkar olduk. İşte dün sağ sol kavgaları, sünnî alevî çekişmeleri, bugün ise Kürt sorunu böyle bir şey. Halk maalesef çok tedirgin. Halk, Müslüman Kürt’ün inancından ötürü Müslüman Türk’e kardeş olduğunu, Şafî mezhabinin de tıpkı Hanefî mezhebi gibi hak bir mezhep olduğunu unutmak üzere. Maturidî, Eş’arî, selefî, vehhabî veya değişik tarikatler ve meşrepler, bir birine karşı muğber ve tayakkuzda. Çünkü okullarda öğretilmedi bunlar, cehalet diz boyu.

“Atalarımız bin yıldır beraber yaşamışlar. Biz etle tırnak gibi iç içeyiz” gibi kolaycı ve ezberci laflar ihtimal ki karın doydurmayabilir. Çünkü bu nesil o atalar değil. O ataları birleştiren din, iman, ahlak, Kur’an, sünnet, siyer, fıkıh, tasavvuf, medrese, dergah, tekke, şeyh, alim, ehl-i beyt... gibi kültür ve medeniyetimizin temel kavramları nerde bu gün? Kime ne ifade ediyorlar?

Açıkça söyleyelim; bu kavramlar bu evlatların kiminin içinde ılık meltemlerle bahar estirirken, kimisinin içinde de ayazda patlayan fırtına gibi kavurucu ve dondurucu olmaktadır. O zaman oturup

düşünmemiz gerekmiyor mu? “Bizi demek ki dinimiz kardeş yapıyor ve birleştiriyormuş.”

İyi ama, o dinin hayatımızda yeri ne? Ne kadar biliyor ve yaşıyoruz o dini? Bilmediğimiz ve yaşamadığımız bir şey nasıl etkiler bizi? Olmayan şeylerden ne etki bekliyoruz? İslam yoksa kimse rahat olmasın. Laikliğin bizi alıp getirdiği bu ayrılık yangınları, beylik laflarla sönecek bir yangın değil maalesef.

Evet, elbette “âtiyi karanlık görerek azmi bırakmayacağız, ye’se düşmeyeceğiz,” umudu kaybetmeyeceğiz, iyimser olacağız, halkın içinde bir kırıntı halinde bile kalsa, dinden kaynaklanan sağ duyusuna güvенеceğiz. Tarihin içimizde bıraktığı izlerin, tortuların etkisini göreceğiz. Akıl ve mantıkla hareket edeceğiz. Tamam ama, tedbirimizi de gecikmeden alacağız. Atalarımızın elindeki o iksiri yeniden keşfedeceğiz. O Müslim ve gayr-i müslimi bir arada barış ve huzur içinde yaşatan iksiri, yani İslam’ı öğrenecek ve yaşayacağız. Bizim yapay laiklik gibi görüşlere asla ihtiyacımız yoktur.

Türkiye Gerçekten Laik mi?

Türkiye laikliği almadı. “Dine baskı” demek olan “bizanterizm”i aldı. Hiçbir zaman da laik olmadı. Olmak da istemiyor zaten. O daima İslam düşmanlığını örten perde oldu, o kadar. O yüzden birisi “acaba Türkiye gerçekten laik mi?” diye sorsa, cevabımız, “Nerdeee?!” olacaktır.

Böyle olacağına keşke gerçekten laik olsaydı. Kurban olsun laikliğe. Tövbe Ya Rabbî, ben neler söylüyorum. Gören görmeyen de beni laik sanacak!

Şimdi bu ülkede laiklik olmadığını anlamak için o soruyu soralım: “Laiklik nedir?”

Güya “devlet dine, din de devlete karışmayacakmış.”

Peki öyle mi?

Değil!

Neden?

Çünkü “Diyanet İşleri Başkanlığı” orda duruyor, devlet mali olarak...

Camiler gibi kutsal ibadet yerleri bile artık kamusal alandır. Ancak devlet memurları açar, kapatır, ibadet yaptırır veya yaptırmaz. Onlar konuşur, bilgi verirler. Başkası “mezhep sahibi müçtehit” bile olsa, izne tabidir, eğer verilerse...

Neden böyle konuşuyorum?

Defaatle başıma geldiği için. Müftülüğe giderseniz vaaz vermek için izin istemeye, “ihtiyacımız yok” derler önce. “Bunca cami vaazsız, kürsüler bomboşken mi?” dersiniz. Bu sefer taktik değişir, “vallahi biz istiyoruz da, vali istemiyor. Benim katıma bu isteklerle gelmeyin diyor. Biz de isteriz ama elimizden ne gelir?” diyor, kendilerine acındırıyorlar. Oysa din tahsili yapmış her diplomlının vaaz verme hakkı vardır. Fakat bu ülkede haklar adama sadaka verir gibi, yetkililer dilerse verirler. Canları istemezse hakkını vermezler. Ne yapabilirsin? Mahkemeye mi vereceksin? Verdin ne yazar?

Hadi verdiler diyelim. Bir gün vaazına vali gelir. “Bu adam niye bu konuyu anlatıyor? Niye yüksek sesle konuşuyor? Alın elinden iznini” der, alırlar. Görev orada biter.

Kimse o vaaliye “sen vaazdan ne anlarsın? Onu değerlendirmek sana mı kalmış? Bir doktora ‘bu nebiçim reçete?’ diyebilir misin? Bir hakime ‘bu ne biçim karar?’ diyebilir misin? Hayır, diyemezsin! Hakkın da değil, haddine de düşmemiş! Peki, bu vaaza nasıl ‘bu ne biçim vaaz?’ diyebiliyorsun? Hakkın da değil,

haddin de! Diyemezsin, diyememelisin. Ama dersin. Çünkü o hocadır. Cumhuriyet boyunca sahipsizdir, ezilmiştir. Senin de gücün yeter ezmeye ve ezersin zevkle değil mi?

Kimsenin bilmediği bir hakikat daha var! Diyanet din hakkında eksik bilgi vermek mecburiyetindedir. Çünkü devlet onlara “İslam Dininin iman, ibadet ve ahlak kısımları” hakkında bilgi vermelerini emreder.

Peki ya hukuk, ya ahkam, ya kanun, ya şeriat kısmı?

O yasak!

Bizdeki laikliğin ne kadar yanlış uygulandığına ve Müslümanları şeriatsız bırakarak kafir olmalarına sebep olduğu ortada. Çünkü laiklik İslam’ın koca bir hukuk kısmını reddetmektir. Bu reddin insanı küfre soktuğu malumdur. Bunu Diyanet bile inkar edemez.

Neyse, işin Diyanet kısmına çok girmeyelim. Bu konuyu “İslam Sancısı” ve “İlim ve İktidar” kitaplarımızda enine boyuna yazmıştık, okuyanlar varsa hatırlayacaklardır. Merak edenler de bu tür yazılarımızı internetten bulabilirler.

Batıcı Laikçiler, ülkede hiç de laikliğin olmadığını iyi bilirler. Batıda laikliğin “din ve vicdan hürriyeti” olduğunu da bilirler. Bizdeki uygulamanın kabul edilemez bir din düşmanlığı olduğunu da bilirler. Sonra da kalkar, söver gibi, “laiklik adam olmaktır” diye saçmalarlar. Din ve vicdan özgürlüğünü, inanç özgürlüğünü savunduklarını söylerler, fakat bütün kendi çağdaş değerlerini ayaklar altına alarak utanmadan bu saçmalığı alkışlarlar.

Ne yapalım, bu da bizim şanssızlığımız. Başka ülkelerde aydınlar halk ile yan yana özgürlük mücadelesi verirler. Bizdekiler halka düşman, zalim statükoyu savunurlar.

Hani Laiklik?

Yürürlükte bulunan medeni kanun'un asıl kaynağı İsviçredir. İsviçre ise Hıristiyan bir ülkedir. Ülkenin inanç, ibadet ve ahlak yapısına Hıristiyanlık nasıl etki etmiş ise, hukukuna da öyle etki etmiştir.

Nitekim, İsviçre de Hıristiyanlı dinine ait kanunlar anlamına gelen VAUT Kanton'unun bir ve ikinci maddeleri aynen şöyledir: “VAUT Kanton milli kilisesi, Hıristiyanlık dinini öğretir. VAUT Kanton kilisesi, üyelerini Hıristiyanlığa hazırlanmağı gaye edinmektedir. O, bu gayeye manevi vasıtalarla din hürriyeti alanı içerisinde kalarak mukaddes kitabın (incilin) ihtiva ettiği Allah kelamından başka bir öğrenme vasıtası bulunmadığını kabul ederek varır.”

Bunları okuduğumuzda, hayretten küçük dilimizi yutacağız nerdeyse. Aldatıldığımızın hangi birine yanalım? Gözümüzün içine baka baka, bu kadar hilenin yapılabileceğine nasıl inanalım? Bu millet, bu kadar mı aptal yerine kandı? Bir insan, kendi milletine böyle bir muameleyi nasıl yapabilir?

Beynimizi burkan sorulardan birkaçını soralım?

1- Hani, Avrupa dan laik kanunlar almıştık? Bakınız, onlar bal gibi Hıristiyan dininin kanunları. Dini kanunlar alıcaksak, İslam'ın kanunlarına ne olmuş? Biz müslüman olduğumuza göre, Kur'anı bırakır da, nasıl incilden kanun alırız?

2- Demek laiklik, bize anlatıldığından başka bir şey imiş! Eğer İsviçre laik ise, kanunları da dini ise, bundan anlaşılın; laiklik, kanunların dinden alınmaması değil, daha başka bir şeydir.

Peki, Nedir o? Kimsenin dininden, inancından ötürü baskıya, dayatmaya, maruz bırakılmaması, devletin, bütün inançlara karşı, özgürlük tanınması.

İslam dininin özünde bu zaten var. İslam, Dinde zorlamayı kaldırmış, kimseyi inancında ötürü incitmemiş, herkese dinini öğrenme ve yaşama özgürlüğünü vermiştir. Eğer bu anlamda ise, islamın özünde laiklik var. Öyleyse, bunu saptırıp, neden İslam kanunlarının uygulanmasına, laiklik adına karşı çıkılır?

3- Açıklaması, Müslüman halka, Hıristiyan kanunlarını uygulamak, onları Hıristiyanlaştırmak için mi? Bu niye yapılıns ki, diye soranlara, birkaç neden sayılabilir,

a-Batılılar kendi çıkarların, sömürülerine karşı gördükleri İslamı, “Terakkiye manidir” safsatası ile devre dışı bırakmak istemişlerdir. Böylece, manevi dinamiklerinden mahrum kalan İslam ümmeti parçalanacak, kolay yem olabilecektir.

Böylesi bir uygulamayı, mağlup ettikleri İslam ülkeleri idarecilerine dayatabilirler.

b-Mağlup yöneticiler, galip batıların şerrinden korunmak için, geçici bir zamana kadar, bu uygulamayı, kendi selametleri için yararlı görebilirler. Onlarla baş edemeyeceklerini anladıkları için, baş edebilecekleri bir zamana kadar, onları oyalama isteyebilirle böylece...

c-Mağluplar, galipleri taklit edermiş... İzzeti, Allah ve resulünün yanında arama inanç yüceliğini yitirenler, onu, olmadık yerde aramaya girişmiş olabilirler...

4- Bu hile ve aldatma, bu yanlış bilgilendirme, bunca acı ve ızdıraba, ülkenin mahvolmasına rağmen daha ne kadar sürecek? Bir yalan uğruna, bunca vatan evladı, daha ne zamana kadar kıyılacak? Daha ne zamana kadar Allah ile savaşılmaya kalkışılacak?

Laiklik Bana Ne Veriyor?

Ben Elhamdülillâh müslümanım. Hayatta en büyük amacım, dinimi öğrenmek, onu samimiyetle yaşamak, çoluk çocuğuma da öğretip yaşamalarını sağlamaktır. Çevremde yaşayan Müslümanların da öyle olmasını can-ü gönülden isterim. Hatta bırakın kendi halkımı, elimden gelse dünyada yaşayan herkesin onu tanınmasını isterim.

Benimkisi sadece tanıtmaktır. Kabul ettirmek değil. Çünkü bilirim ki bu Allah Teâlâ'nın işidir, O'nun kudret elindedir. Hidayeti O verir.

Sevgili Peygamberimiz bile istediğini Müslüman edememiştir. Amcası Ebu Talip için çok istedi, olmadı. Ölürken ısrar etti, yine olmadı. Allah Teâlâ da üzülmemesi için şu ilkeyi hatırlattı: "Hidayeti veren Allah Teâlâ'dır. Ona düşen sadece tebliğdir, o kadar."

Ben de herkesin Müslüman olması için tebliğ etmek isterim. Herkes Müslüman olsun ve dinini öğrensin, uygulasin isterim elbette. Bu, dinimin isteğidir çünkü.

Ama sadece isterim o kadar. Cebir yok. Şiddet yok. Baskı yok. Eziyet ve işkence yok. Öldürme yok.

Diyorlar ki laiklik de bunu garantiye almaktır. Yani herkes inancında serbest olsun, azınlık bile olsa serbestçe inancını öğrensin, yaşasın, ama gücü yetiyor diye kimse kimseye baskı yapmasın.

Bir ülkede genellikle çoğunluk hâkim olur ve iktidarı ele geçirir. Böyle olunca da azınlığa baskı ve dayatma yapabilir. Bunun için devlet laik olmalı. Yani bütün dinlere eşit mesafede durmalı, herkesin din ve vicdan özgürlüğünü garanti altına almalı.

Laiklik bu ise sorun yok.

Ama bu ülkede laiklik bu mu?

Kim buna “evet bu “diyebilir?

Uyanın beyler, düş görmek kaç dakika sürer?

Bırakın geçmişte yaşanan cehennemi, günümüze gelin ve gerçekleri görün.

Kos koca iktidar partisi niye kapatılmak isteniyor?

Laiklik karşıtlığının odağı olmuş da ondan mı?

Peki, ne yapmış da odak olmuş?

İşte iddianamede sıralanan suçlarının bir kısmı:

“Türbanın serbest bırakılmasına ilişkin anayasa değişikliği istemesi.

İstanbul Haseki ve Vakıf Gureba hastanelerinde türbanlı doktorların çalışması.

Bazı bölgelerde içkili yerler için ‘kırmızı sokak’ uygulaması, İstanbul’da bazı afişlerin sansürlenmesi.

Devlet kadrolarının, parti yandaşı, siyasal İslami düşünceye sahip kişilerle doldurulması.”⁴⁶

Şimdi söyler misiniz, ben sıradan bir vatandaşım ve bütün derdim çoluğumla çocuğumla dinimi öğrenmek ve yaşamak. Yukarıda bunu anlattım, tekrar etmeyelim.

46

http://tr.wikipedia.org/wiki/Adalet_ve_Kalk%C4%B1nma_Partisi'nin_temelli_kapat%C4%B1lma_davas%C4%B1 (28 Mart 2008)

Benim çoluğumla çocuğumla dinimi öğrenmem sorun oluyorsa,

Benim çocuğumla çoluğumla dinimi yaşamam sorun oluyorsa,

Benim eşimin ve kızlarımın dinin bir emri gereği diyerek başlarını örtmeleri sorun oluyorsa,

Benim ve çocuklarımın herkesin eşit hakkı olan devlet kadrolarına girmesi, bir parti yandaşı olması hakkı sorun oluyorsa,

Hatta istiyorsa düşünce özgürlüğünden yararlanarak “siyasal İslamî düşünceye” sahip kişiler olması ve bu düşünceleri ile devlet garantisinde olan “fırsat ve imkân eşitliğinden” yararlanmaları sorun oluyorsa,

Şu soruları sormak hakkım değil midir?

1- Siz laikliği yanlış anlıyor ve uyguluyor değil misiniz?

2- Siz laikliği doğru anlıyorsanız bu laiklik benim sorunumu çözmedikten sonra niye var? Öyleyse laiklik benim sorunuma işime yarar? Bana ne verir?

3- Bir siyasi parti ve hükümet benim dini öğrenme ve yaşama sorunumu çözmeyecekse, benim sorunumu kim çözecektir?

4- Benim kuşkularım ve korkularım var: acaba beni ve çocuklarımı dinsiz mi yapacaklar? Bu kuşku ve korkularımı kim giderir?

5- Eğer bunlar sorun değil de benim kuruntumsa, iktidar partisi yukarıdaki gerekçelerle niye kapatılmak isteniyor? Böyle bir şey yok da ben düş mü görüyorum?

Nasrettin Hoca Efendi iki kilo et almış. Hanım da acımış, oğluna vermiş. Akşam güzel bir yemek uman Hoca Efendi kuru pilavı görünce sormuş:

- Hanım ete ne oldu?

- Püsük yedi!

Hoca Efendi tutmuş kediyi ve tartmış. Tam iki kilo. O zaman sormuş:

- Hanım bu et ise, bizim püsük nerde? Bu püsük ise, et nerde?

Benim kastım Anayasa Mahkemesini suçlamak değildir. Yargıyı, mahkemeyi etkilemek hiç değildir. AKP ceza almış veya almamış, o da değildir.

Derdim şu: Benim bir sorunum var ve çözüm nasıl olur?

Ben de soruyorum; bizim yaşadığımız sorun ise, laiklik nerde?

Alın Laikliği Verin İslam'ı

İslam bireyin vicdanına değer verir. İslam bireysel sorumluluğa da son derece önem vermektedir. İnsan, önce kendinden sorumludur. Suç da şahsidir, ibadetler de. Ama bunlar olumlu veya olumsuz, etrafa bir şekilde yansır, o da başka.

Fakat asıl bilinmesi gereken şey, İslam'ın aynı zamanda bir cemaat, bir toplum ve devlet dini oluşu gerçeğidir. Çünkü insan ictimâî bir varlıktır, yalnız yaşayamaz ki. Madem İslam onun hayatını düzenlemek için vardır, öyleyse din de devlet ve toplum için dahi vardır aynı zamanda.

Şöyle bir manzara İslamî olabilir mi? Herkes bir kenara çekilmiş, her biri kendi başına bir yerde Allah'a ibadet ediyor, mesela

namaz kılıyor, ilim öğreniyor, zikir çekiyor. Velhasıl darma dağınık ve birbirinden kopuk bireylerden oluşan bir cemaat ve toplum.

O zaman caminin ve cemaatin anlamı ne? Cumanın, Arafatın, Müzdelifenin, Minanın, Kabenin anlamı ne?

Böyle bir durum, ne bireyin vicdanında ve özel hayatında İslam'ı gerçekleştirebilir, ne de devlet ve toplumsal hayatında. İslam böyle yaşanmaz, yaşatılmaz, amaçları da böyle gerçekleştirilemez.

Nasıl ki insanlar bireyler halinde yaşayamazlar, ancak topluluklar ve milletler halinde yaşayabilirler, aynen öyle de İslam, ancak toplum olarak yaşanır ve amaçlarını ancak toplum içinde hayata hakim kılar.

Herkes şunu iyi bilsin ki İslam insanlığa hükmetmek için gelmiştir. İslam'a toplum gerek. Aziz ahkâmının insanları mutlu etmesi ancak toplu halde dinin yaşanması gereği üzerine kurulmuştur. Bu nedenle İslam'ın bütün ilkeleri ve düzenlemeleri hep bu sosyal hayata paralel şekilde belirlenmiştir.

O yüzden kimse bize “din bir vicdan işidir. Orda kalmalı. Hayata ve kamuya müdahale etmemeli” demesin, dinlenmez. Bu zamana kadar dinlenmedi, bundan sonra da dinlenmeyecektir. Bu yüzden laiklik diye diye bize az zulüm etmediler. “Ne oluyor?” diyen Batılılara da “bizim özel şartlarımız var, siz susun, bu işe karışmayın” dediler.

Neydi o özel şartlar?

İslam dini devlete de, topluma da karışıyor. İslam'ın bir şeriatı var ki, aileyi de, ticareti de, hukuku da, ekonomiyi de, siyaset ve yönetimi de, devleti de etkiliyor, biçimlendiriyor, düzenliyor.

Bak işin doğrusunu nasıl biliyorsunuz? Sizi gidi siziler?

Peki, madem biliyorsunuz, neden bu zamana kadar “din bir vicdan işidir” diye yalan söylediniz? Neden öyle öğretmeye kalktınız? Aksine konuşup yazanları neden acımasızca cezalandırdınız?

Bu zamana kadar dışa başka, içe başka şeyler söylediniz. Artık içi dışı kalmadı, takke düştü kel göründü. Mağlup oldunuz. Zaten mağlup olmaya mahkumdunuz. Çünkü Allah ile savaşımaya kalktınız. Bu savaşın galibi baştan bellidir beyler!

Biz, sadaka istemiyoruz. Hakkımızı istiyoruz artık. Bu zamana kadar övdüğünüz laiklik bize bir fayda vermedi. Bırakın faydayı, hep zarar ziyan verdi. Alın sizin olsun artık. Biz dinimizi istiyoruz. Eksiksiz, eklentisiz, sentezsiz dinimizi, şeriatımızı istiyoruz. Yeni bir Anayasa yaparken bu talebimizi önünüze koyun ve iyi düşünün.

“Ne oldu size?” der gibi şaşkın şaşkın bakmayın! Bir zamanlar zulme uğradıysak, bu ne Rabbimizin, ne de dinimizin değil, bizim suçumuzdur. Cezamızı epeydir çekiyoruz, derecemiz dolmak üzeredir inşallah.

Ne midir o suçumuz?

Merak etmeyin, onu da yazacağız, ama yeri geldiğinde kendi bölümünde.

HANI CUMHURİYET NERDE LAİKLİK?

Cumhuriyet Nasıl Kuruldu?

Bir konu üzerinde çalışırken Facebook'ta Mustafa Kemal ile ilgili bir bilgiyi paylaştım. Bunun üzerine bazıları hani şu bildik cümleleri ezberden sıralamaya başladılar: “Tamam da Atatürk olmasa ne olurdu bir düşünsenize? O bizi düşmanlardan kurtardı, vatan sahibi yaptı vs. vs.”

İşte tam da burada bazı tarihçiler ortaya bir tez atarlar; istiklal savaşı İngilizlerle muvazaalı bir savaştır. Plan şöyledir: Batının istediği devrimleri yapmak için İngilizler Mustafa Kemal ile gizlice anlaşmışlardır. Yunan Anadoluya sürülecek ama desteksiz bırakılacaktır. O da istemese de bir müddet sonra kendiliğinden çekilmeye mecbur kalacaktır. Mustafa Kemal da “vatan kurtaran aslan” olarak bütün yetkileri ele geçirecektir. İstenilen devrimler yapılırsa kendileri de İstanbul işgalinden vaz geçecek çekip gideceklerdir.

Aynen öyle de olmuştur. Halk da ona minnet duymuş ve “Gazi” diyerek Cumhurbaşkanı yapmıştır. Bütün yetkileri ele geçiren M. Kemal da zamanı geldikçe kimsenin beklemediği inkılapları tek tek uygulamaya koymuştur. O kadar ki daha önce yazdığımız gibi direnenlere “bu iş behemahal olacaktır ama ihtimal ki bazı kelleler de gidecektir” diyecek kadar güçlendirip Batılı devrimleri yapması adına imkan hazırlanmıştır. Bunu önceden gören Mustafa Sabri Efendi, istiklal savaşı için” tiyatro seyrediyorum” demiştir.

Bu bir iddiadır. Kadir Mısıroğlu da bu kanaattedir. Biz tarihçi değiliz. İşin bundan sonrasını onlara havale ederiz.

Her ne ise, sahi Atatürk olmasaydı ne olurdu?

“Atatürk olmasaydı vatan kurtulmazdı” diye söze başlar Kemalistler. Ve sayar giderler. Fakat bizler “Atatürk olmasa ne olurdu?” diye ciddi ciddi düşündük m?

Mesela şöyle bir düşünceye ne dersiniz?

“Atatürk olmasaydı İşgalciler zaten bir gün çekip dideceklerdi. Nitekim bugün İşlam Dünyasında işgalci kalmamasından da bu bellidir.

Öyleyse o zaman Osmanlı Devleti yıkılmazdı. Hilafet ve şariat kalkmazdı. İşlam harfleri değişmezdi. Kılık kıyafet avrupaileşmezdi. Kur'an okunması yasaklanmazdı. Medreseler ve tekkeler kapanmazdı. Camiler ahır yapılmazdı vs. vs.”

Siz ne dersiniz?

İşte bakınız bir Fransız ne diyor?

Cumhuriyet Neyi Kurtardı?

şimdi size bir Fransız gazetesinin Lozan Antlaşmasıyla ilgili çarpıcı bir değerlendirmesini veriyoruz:

“Türk beylerin zafer kazandıkları belirtiliyor. Eğer bu doğruysa, onların, evlerinin kalıntıları üzerinde şarkı sleyerek dans eden krler olduklarını sleyebilirim. Türkler daha düne kadar Osmanlı İmparatorluğu'na sahiptiler. Egemenlikleri Balkanlar'dan Hint Okyanusu'na, Kafkasya'dan Mısır'a kadar uzanıyordu ve Lozan'ı imzaladıktan sonra işte sancakları Arabistan'da, Filistin'de ve Mezopotamya'da ve Suriye'de yere düştü. Tabii, Muhammed'in

(sallallahu aleyhi vesellem) büyük ailesinin (İslam alemi) başına böyle bir felaket hiç gelmemiştir.

Türkiye Lozan'da fedakarlıklarının en büyüğünün altına imza koydu. Bundan böyle Osmanlıların bakışları, eski imparatorluğun en güzel, en güçlü ve en zengin bölümü olan doğudaki bölüme çevrilemez. Mekke kervanlarının yolu artık onların topraklarından geçmeyecek. Kutsal kentlerin kendileri de yabancıların egemenliğine konacak. Ankara Meclisi kendini canlı törenlerin neşesine teslim edebilir. Türklerin sapkınlıkları ve ateşleri artık beni şaşırtmaz. Hiçbir şey anlamak istemiyorlar; tükenen halklar böyle olur.”⁴⁷

Atatürk inkılaplarının, özellikle de laikliğin milleti nasıl İslam'dan uzaklaştırmak gayesiyle yapıldığını “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitabımızda

Yazmıştık. Bu yüzden burada uzun uzun tekrar etmeyeceğiz. Ancak bir de içimizde yaşayan ve Müslüman olmayan, bunu da açıkça ifade eden, üstelik M. Kemal Atatürk'ün bazı İslam aleyhindeki inkılaplarını onaylayan Sevan Nişanyan'ın Atatürk inkılapları hakkındaki görüşüne yer vereceğiz..

İşte Nişanyan'ın bu konuda yazdıkları:

“Alfabe devriminde asıl gaye, Batı kültürünü benimsemekten çok, İslam kültürünün entellektüel köklerini kurutmaktır. Amaç Türklerin Shakespeare'i ya da Paris gazetelerini daha kolay okuması değildir: Kur'an'ı ve Osmanlı kaynaklarını okumalarını önlemektir. Bu aşamada tümüyle Türkçeye özgü bir alfabe geliştirmek üzerinde bir müddet durulmuşsa da, daha kolay – ya da daha inandırıcı– bulunduğu için Batı'dan alfabe ithali tercih edilmiştir.

⁴⁷ L'Eclair (Paris) Gazetesi, 23 Ağustos 1923. Bkz.

<http://belgelerlegercektarih.com/category/hilafet-halifelik-seriat/>

Cumayı ve Hicret esasına dayalı tarih perspektifini toplum zihninden silmek için, Pazar tatili ve Miladi takvim getirilmiştir. Batı müziğinin radyoda zorunlu kılınması ise, bu müziğe yönelik gerçek bir sevgi veya inançtan çok, İslami kültürle yakın ilişkileri olan alaturka müzik geleneğini yıkmak kaygısını akla getirmektedir. (...)

O halde maksat, Batı kültürünü ilginç, güçlü ve güzel kılan şeyleri benimsemek değildir: siyasi nedenlerle düşman sayılan bir kesimin toplumsal dayanaklarını ortadan kaldırmaktır.”⁴⁸bugün

“O olmasaydı biz olmazdık” diyenler şu dipnotta belirttiğimiz hatırayı bir zahmet dinleyiversinler.⁴⁹

Bu millet Niçin savaştı?

Siz ne dersiniz bilmem ama oldu olacak birkaç soru daha soralım: Cumhuriyet kurulurken batıdan laiklik ilkesi alınmasa idi acaba ne olurdu?

Bunun üzerinde acaba yeteri kadar düşündük mü?

Düşünmediyse, gelin biraz beraberce düşünelim İsterseniz. Cumhuriyet sonrasında laikliğe ve onun yardımcısı, tamamlayıcısı diğer devrimlere geçişinden sonra devlet ile millet arasında bağ kopmuştur diyebiliriz. Devlet kendince milletine huzurlu bir rejim kabul ettirmek istemiştir. Ama yanlışı şurda, bunu halka sormamıştır. Ondan öyle bir talep olup olmamasına bakmamıştır. üstelikbunu istemeyen bir halka hem de her türlü baskı ve şiddeti uygulayarak zorla kabul ettirmek istemiştir. Eline geçirdiği devlet gücüyle, yargı ve emniyet güçlerini de devreye sokarak, onların rızaları hilafına büyük bir zulmü halkına reva görmüştür. Bu ülke yetmiş yıldır sancı çekiyor, acı çekiyor, istemediği bir sistem tarafından pres gibi

⁴⁸ Sevan Nişanyan, Yanlış Cumhuriyet, Kırmızı Yayıncılık, İstanbul 2008, sayfa 253 ve devamı.

⁴⁹ <http://www.youtube.com/watch?v=lsdHpMwf1yc>

eziliyor. Seksen yıldır “cumhuriyet ve demokrasi halkın iradesinin hakimiyetidir” deniliyor ama halk seksen yıldır acı ve ızdırıp çekiyor.

Nedendir bu acı, bu azap?

Nedeni şu: Devlet halkın dininden ve medeniyetinden koptu. Kendi kopmasıyla da kalmadı. Halkına zorla kendi dini olan İslam’dan ve onun hayat tarzından, kültür ve medeniyetinden alıp Batı medeniyetine girdirmek istedi. Bu ise bir Müslüman’ı Hıristiyan yapmak gibi bir şeydi. Hiçbir Müslüman buna gönülü razı olamazdı.

Olmadığı da. İşte bu yüzden devreye jandarma girdi, polis girdi, yargı girdi, onların baş edemediği yerde de en son ordu girdi. Ordu ise önüne gelen her neyse silip süpürüyor, yok edip tüketiyordu. Devrimleri yerleştirme bahanesiyle işlenen cinayetleri burada sayacak değiliz. Bir çok kitabımızda, özellikle de “İlim ve Özgürlük”, “Sistem ve Şeriat”, “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitaplarımızda bunları kısmen anlattık. Başkaları ciltler dolusu kitaplar yazdılar. Hatta ansiklopedileri yazıldı yakın tarihin ve içinde işlenen cinayetlerin.

Bizim burada esas sormak istediğimiz şudur: Biz acaba batı medeniyetine girmeden, kendi medeniyetimizde kalarak, saltanatı kaldırıp cumhuriyeti kuramaz mıydık? Veya şimdi birçok batılı ülkede olduğu gibi krallık kalkmadan demokrasiye geçemez miydik? Osmanlı “Meclis-i Mebusan” ve “Teşkilat-ı Esasiye” ile bunun örneklerini sunmaya başlamıştı zaten. Neden olmasın? Hadi bunlar belki olmazdı diyelim, ama hiç değilse laiklik saçmalığına gitmeden atalarımızın yüz yıllardır kullandıkları kanunları kullanarak, yepyeni bir İslam devleti kuramaz mıydık?

Evet, düşmanları vatanımızdan kovduktan sonra, işgalden kurtardığımız bu topraklar üzerinde, halkın gönülden katılıp destek vereceği bir İslam devleti kurulsaydı, ne o devrim tarihi boyunca işlenen cinayetler olacaktı, ne de seksen yıldır çekilen sancılar

çekilecekti. Belki de devlet millet kaynaşmasıyla enerjimizi daha çok kalkınmaya verecek, daha çok çalışacak ve üretecek, daha çok mutlu ve müreffeh olacaktık. Ama ne yazık ki böyle olmadı. Birisinin benzetmesiyle “nazlı kızımız sayılan vatan ve milletimiz düşman tasallutundan kurtarıldı ama ne yazık ki bu sefer de kurtaranlar tarafından tecavüze uğradı.” Bu ne musibettir ki hem dinimizden olduk, hem devletimizden olduk, hem de kendi vatanımızda düşman esiri gibi yabancı sayıldık, eziyet ve işkence gördük, horlandık ve aşağılandık. Aslında bir Müslüman bir müslümanla bütün bunları nasıl yapabiliirdi? Bunların Müslümanlara yaptığını yapsa yapsa ancak İslam düşmanı zalim kafirler yapabiliirdi. Dikkat buyurun, “sıradan kafirler yapardı” demiyorum. Ancak İslam'a ve bu millete düşman olan kafirler yapabiliirdi. Mesela Yunan, İngiliz, Fransız, Rus kafirleri yapabiliirdi.

Ama öyle olmadı işte. Müslüman halka bu zulümleri “ben de Müslümanım” diyen, halkın içinden çıkmış insanlar yaptılar. Aslında bu konuda üzerinde iyice düşünülmesi gereken bir meseledir. Acaba bunlar gerçekte Müslüman değillerdi de halkı kandırmak için “takiyye” olarak mı böyle söylediler?

Bütün bunları yakından incelediğimiz zaman, bütün bu zulüm dolu devrimlerin en zararlısı, en tehlikelisi, gelecek için de en berbat olanı "laiklikdir". Her zulmün altında yatan kavramın o olduğunu görürüz. Müslümanlar'a bu zulümleri yapanlar, hala samimi olarak “Müslüman kaldıklarını” zannediyor olabilirler. Veya bilinçli bir inkar için olarak bunları yapmış da olabilirler. Bu konu hakkında kesin bir söz söyleyemiyoruz. Bizim burada söyleyeceğimiz tek bir söz vardır, Müslüman Müslüman'a bu zulmü yapmaz. Yapmışsa acaba nedendir?

Devrimlerin En Kötüsü Laiklik

Her neyse, biz yine ana konumuza dönelim. Cumhuriyetin başında laik bir devlet yerine bir İslam devleti kurulsaydı bu kadar sancı çekilir miydi? Tartıştığımız mesele budur.

Eğer biz bu soruya "hayır İslam devleti olsaydı bu sancuları çekilmezdi" şeklinde bir cevap veriyorsak, o zaman bu laikliğin bizim içimizde hala yaşaması bizim için bir ayıptır. Bize bunca zulümleri yapan bu kelimedenden çoktan intikamımızı almamız ve onu gebertmemiz gerekirdi. Bu konuda geç kalışımız bizim için büyük bir kusurdur, büyük bir ayıptır.

Öyleyse eninde sonunda bu devlet, laik kimliğinden çıkacak ve İslam kimliğine yeniden kavuşacaktır. Çünkü kendi ifadeleri ile artık "halkın iradesi" tek belirleyici güçtür. Öyle ya, demokrasi dedikleri bu değil midir? Gerçek bir demokrat, "halk ne istiyorsa, ona o istediği verilmelidir, iradesi engellenmemelidir" demeyi bir vicdan gereği bilir. Bu aynı zamanda bir demokrasi sınavıdır da. "Ya halk İslam'ı isterse?" diye bir soru sormak, deminki "halk iradesi" inancına ters düşen bir münafıklıktır, dönekliliktir. Bunun daha fazlasını "Sistem Ve Şeriat" kitabımızda yazdığımız için tekrar etmeyelim şimdi.⁵⁰

İşte bu yüzden, bütün dünyanın İnsan Hakları, fikir ve ifade özgürlüğü, din ve vicdan hürriyeti, halkın iradesi gibi kavramlarla çalkalandığı bir zamanda, Müslüman halkın İslam'ı isteme iradesini yok saymak, daha fazla mümkün olmayacaktır. Bunun karşısına çıkan insanlar, yaşanan acıların devamını isteyenlerdir, milletimize yeni acılar çektirmekten başka bir derdi olmayan alçak dönemlerdir. Batı dünyası ve İslam ülkelerindeki batıcılar el ele vererek "Arap Baharı"na doğarken boğdukları gibi, elbette güçleri yetse bir "İslam Baharını" da boğacaklardır. Şu anda boğuyorlar zaten. Ama bu nereye kadar? Bir gün Müslümanlar uyanacaktır. Bu önce dinlerini bilmekle olacaktır. Bilgi ışıktır, girdiği her karanlığı aydınlığa çevirir. Yarasalar yeryüzünde ilanihaye geceyi devam ettiremezler. Geceyi gündüze, gündüzü geceye çeviren Allah, "zafer günlerini" de insanlar arasında tedavül ettirir, boyuna değiştirir. Allah bilir ya, artık İslam'ın zafer günlerine sıra gelmiştir.

⁵⁰

Bkz. A.g.e. s. 44-52.

Batı, kendilerine gelen sırayı kendi çıkarları için dünyayı sömürmekte kullanmış, emperyalist darbeler ve savaşlarla dünyayı yakıp yıkmış, kan ve göz yaşına bulamış, tabiatı ve çevreyi ifsat ederek berbat etmişlerdir.

Bu zulmün cezasını çekeceklerdir.

Tehdit İşe Yaramaz

Bir kısım çığırkanlar, kendilerini her şey zannedip "bu devleti sokakta bulmadık" diyerek halka kafa tutarak bu fikirlere isyan edebilirler. Ediyorlar da nitekim. Ama önlerindeki kötü örnekleri de görmüyor değillerdir herhalde. Halkına kafa tutan İran Şahına ne oldu? Romanya'da Çevişasko da aynı yanlışı yaptı da halk anında cezasını verdi. Örnekleri saymakla bitmez.

Oysa herkes bilir ki ve söyler "devlet halk içindir". Öyle ya, halk yoksa devlet de yoktur. Halkın iradesi yoksa o halk değil sürüdür. İçinden çıktığı insanları sürü sayan, hiç şüphesiz sürüden bir parça olarak kendisi de sürüdür. Oldu mu şimdi? Olmadı. Olmaz da. Halk varsa, iradesi de vardır. Halk var ama iradesi yoksa, kimin iradesi geçerli olacaktır orada? Evet, irade halkındır. Dilerse kendisi kullanır, dilerse vekil tutar kullanır. Vekilin kendisini tutana itiraz hakkı yoktur.

Dikkat ederseniz, bu söylemde büyük bir kurnazlık yatmaktadır. Aslında söylenmesi gereken "bu devleti sokakta bulmadık" değil, "bu sistemi sokakta bulmadık" olmalıdır. Zira devlet başka sistem başkadır. Onun için sisteme düşman olmak, devlete düşman olmak değildir. Fakat zalimler böyle diyerek ellerindeki güçle bizi yargıladılar ve cezalandırdılar.

Biz bir kitabımızda "Bu Sistemden İslam'a" dedik. Onlar bizi "cumhuriyete tahkir ve tezyiften" mahkemeye verip cezalandırdılar. "Yahu yazı içinde bir kere olsun cumhuriyet geçmiyor. Sistem başka cumhuriyet başka. Biz sistemi eleştiriyoruz. Cumhuriyetle ne alakası

var?” dedik. “Sen onu kastediyorsun” diyerek kalbimizdeki “kast” ile, yani “niyet” ile, yani zan” ile bizi cezalandırdılar. İşte bu da hukuka saygıları ve adalet anlayışları.

Peki ama şimdi de biz soralım onlara, “peki siz bu sistemi nerde buldunuz?” “Neden sizin bulduğunuz hakim olacak da bizim bulduğumuz olmayacak? Sizin üstünlüğünüz neden? Farkınız ne halkınızdan?”

Acaba buna ne cevap vereceklerdir?

Cevap vermezler. Veremezler. Sadece ilkel çağlardan beri yapageldiklerini yaparlar. Yani güce taparak “vurun, konuşurmayın!” derler. Peki bu halk o zalim elleri kırdığı gün ne yapacaklar?

Devlet Halk İçindir

Evet, “devlet halk içindir. Halk yoksa devlet de yoktur.” Fakat ne yazık ki bu ülkede halktan kopmuş ve uluslararası karanlık güçlere dayanarak bir şekilde devlet desteğini arkasına almış, bunun verdiği hava ile bol keseden ucuz kahramanlık yapan bazıları "ülkeden de halktan da vazgeçer, rejimden, sistemden vazgeçmeyiz" diyebilmektedirler. Yani gerekirse halkı tankla, tüfekle, uçaklar ve füzelerle bombalamakla yok edebilirlermiş. Breh, breh, breh...

Bakmayın siz bu yavan tehditlerine, palavralarına, blöflerine. Yalan söylüyorlar. Halk bizzat işe soyunup kendi iradesini ortaya koyduğu gün, onlara düşen tek bir şey vardır; ya riyakarca ve münafıkça halkın iradesini kabul etmek, ya da tıpış tıpış vatanı terk etmek. Nereye mi? Cehennem dibine kadar yolları var. Kendileri bilir. İsterlerse benimsedikleri rejimlerle idare edilenlerin ülkelerine çekip gidebilirler. Kaçmak daha doğrusu şerefsizce.

Biz kimseye, yıllardır bize denileni belki demeyeceğiz. Af isteyeniyi af edeceğiz. Bize, "İran'a, Arabistan'a, Malezya'ya, Cezayir'e,

Mısır'a gidiniz. Ya demokrat olduğunuz, ya defolunuz. Laik olmayan adam olamaz" dendiğinin benzerini onlara demeyeceğiz. Fakat Müslüman halkın iradesine saygı göstermeyenlerin gönül rızaları ile ülkeyi terkedip istedikleri rejimler altında yaşamaya gitmelerine de engel olmayacağız. Zaten bu halkın gazabından korkan o yabancılaştırmış yerliler, hayran kaldıkları halklara doğru gitmek için sabahı beklemeden daha geceden çoktan yola çıkmış olacaktırlar. Tabansızların yapacağı başka ne olabilir?

Artık halk bilinçlenmiştir. Bu bilincin önüne geçmek mümkün değildir. Halk muhasebe yapmaktadır. Seksen yıldır yaşananları değerlendirmektedir. Seksen yıldır suyu yokuşa akıtmanın verdiği zarar ve ziyarı görmektedir. Seksen yıldır halk arasında sokulan fitnenin farkındadır. Irkçılık, ulusalcılık, bölücülük gibi cereyanlarla halkın arasına nasıl fitneler ve ayrılıklar sokulduğunun farkındadır. Yetmiş seksen yıldır yapay sorunlarla birbirinden koparılan halkın nasıl yabancı ellerle idare edildiğinin farkındadır artık millet. Ana karakteri laiklik olan bu sistemin nasıl halkın değerlerine ters düşen bir insan nesli yetiştirme amacı güttüklerinin farkındadır. Çünkü o acı mahsüllerin zehirli meyvelerini bugün yaşayarak görmüşlerdir. Evlatlarının nasıl dinsizleştirilerek ahirette bile kendilerinden uzaklaştırdıklarını görmüşlerdir. Teröre kurban verdikleri yavrularının ciğerlerini nasıl yaktığını görmüşlerdir. Millet fakirlikten, yoksulluktan inim inim inilerken, onların saray üstüne saray inşa ederek kuş sütüyle beslendiklerini görmüşlerdir. Saymakla bitmez acıların, darbelerin, evet bütün bunların millet bedeninde açtığı yarayı, verdiği acıyı, çektirdiği ızdırabı, sebep olarak yaşattığı felaketleri görmüşlerdir. Artık tahammül sarayı yıkılmış, sabır taşı çatlamıştır. Eksik olan onları hakka kılavuzlayacak bir alimin önderliğidir. Onlar da yetişiyorlar hamdolsun.

İşte o gün gelecek ve halk iradesi coşacak ve haykıracaktır: "Yeter artık, bu sancı dinsin. Bize laiklik bahanesiyle dinimizi öğretmeyen insanlar, evlatlarımızı kominizm, sosyalizm, faşizm, nasyonalizm bataklığında boğdular. Canlarımıza ciğerlerimize

acımadan kıydılar. Geleceğimizi kararttılar. İnsanımıza onulmaz acılar yaşattılar. Birinci Dünya Savaşı'ndan beri yedi düvelle uğraşan, Kurtuluş Savaşında canla başla çalışan, dünya rahatlığını düşünmeden canını dişine takarak o cepheden bu cepheye koşuşan bu aziz millete ve onların zürriyetlerine yapılan saygısızlık artık yeter”.

Kerkes de biliyor ki bu millet “devlet laiklik olsun. Dini, imanı, şeriatı, hilafeti terk etsin” diye düşmanla savaşmadı.

Halk, savaş sonrasının çetin şartlarıyla, yoklukla, yolsuzlukla, dertlerle, çilelerle bunlar için çarpışmadı.

İslam medeniyetinden çıkıp batı medeniyetine girmek için savaşmadı bu millet.

Kurdukları devlet gelsin de üstümüzdeki Müslümanlık sembolü olan kılık kıyafetimizle, kitabımızla, yazımızla, medrese ve tekkemizle, takkemiz ve başörtümüzle uğraşsın diye harp etmedirler.

Bu böyle değil midir?

Kim bu fikri reddedebilir?

Kim aksini iddia edebilir?

Eğer bunda bir şüpheniz varsa, gelin “İstiklal Marşı”nı bir kez daka okuyun?

Hala anlamadınız ise gidin millete sorun. Bir referandum yapın mesela. Ne istediğini sorun halka. İradesinin nasıl tecelli edeceğini sorun kendi insanınıza.

Sorun yüreğiniz yetiyorsa!

Laiklik Bir Gün Bitecektir

Batılılar ve onların yerli işbirlikçileri Türkiye Cumhuriyeti devletini kurarlarken ellerine büyük bir imkan geçirdiler. Bu imkan, zayıf düşmüş bir milletin egemenlik haklarını kullanan devletini ele geçirmeleriydi. Batılılaşma için çalışanlar yüzyıllardır sürdürdükleri faaliyetlerin neticesine cumhuriyeti kurmakla elde etmişlerdi. Artık yepyeni bir devlet doğuyordu Osmanlı'nın külleri üzerinde. Bu devletin en temel özelliği, kendilerine göre “sırtlarında bir kambur gibi taşıdığı İslam'dan” kurtulmak ve hiçbir faydası olmadığı halde yüzyıllardır hamallığını yaptığı “yeryüzü Müslümanlardan” kurtulmaktı. Onlar, “misak-ı milli” yerine “Türkiye” adıyla sınırları belirlenmiş küçük bir ülkeye razı oldular. Yönlerini batıya çevirdiler. İslam dünyasına da bir daha dönmek üzere ebediyen veda ederek arkalarını döndüler.

Artık bu yeni ülke bir batılı ülkesiydi. Onların kültür ve medeniyet yapısı, yönetim biçimi ve hayat tarzı hakimdi. Elbette halk bunu kabul etmeyecekti. Peşinen bilinen bir gerçektir bu. Bu yüzden zaten vatandaşa hiçbir şey sorulmadı. Ondandır mutlak itaat beklendi.

İyi de, acaba halk bunu kabul edecek miydi?

O günün şartlarına baktığımızda şunu görürüz; halkın bunu reddedecek bir gücü yoktu. İçinde bir muhalefet vardı. Öfke vardı. Hatta yer yer isyan da etti. Fakat bütün bu çabalar sonuçsuz kalmaya mahkumdu. Kendisini temsil için meclise gönderdiği, insanların da yapacak çok bir şeyi yoktu. Çünkü Mustafa Kemal kafasına koyduğu devrimleri gerçekleştirmek için teklifini sunduğunda, buna karşı çıkan insanlara açıkça şunu söylemiştir: "Bu kanunları behemahal çıkacak, ama muhtemel ki bazı kelleler gidecek". Bunun örnekleri de yaşanmıştı o günlerde. Faili meçhul cinayetlerden herkes korkuyordu. Yapılacak çok bir şey kalmamıştı.

Buna rağmen Mustafa Kemal, laikliğin altyapısı olan hilafetin ve şeriatın kaldırılmasında işi garantiye almak için Birinci Türkiye

Büyük Millet Meclisini feshetmiş, yerine millet adına meclisi Ankara'da oturduğu yerden seçmişti. İşte bu özel seçilen meclis sayesinde daha sonra istediği devrimleri tek tek gerçekleştiriyordu.

Mustafa Kemal'in bütün bunları yapabilmesi için büyük bir karizmasının olması gerekiyordu. Bölümün başında da anlattığımız gibi bazı tarihçiler bu karizmanın oluşması için Yunanlılarla yapılan savaşları “muvazaalı” bulmuşlar ve yaşanan olaylara " tiyatro" olarak bakmışlardır. Öyle ya da böyle düşmanı denize döken Mustafa Kemal'in millet üzerinde bir karizması vardı. Fakat devrimler oldukça halk tarafından bu karizma çiziliyordu. Çiziliyordu ama, elden bundan başka da bir şey gelmiyordu. Çünkü yeni devlet devrimleri gerçekleştirmek için başta istiklal mahkemeleri olmak üzere her türlü tedbiri almış olarak muhaliflerinin üzerine acımasızca gidiyordu.⁵¹

Kemalizmin Doğuşu

Mustafa Kemal vefat ettiği zaman yaptığı bu tür devrimleri henüz halka mal olmamıştı. Fakat arkasından gelen “ Millî Şef”İsmet İnönü ve tek parti olan CHP'nin yönetimi Mustafa Kemal'e karşı bir ara tereddüt geçirdi ise de, sonunda bu devrimlere yürekten sahip çıktı. Belki Mustafa Kemal zamanından daha şiddetli bir şekilde muhaliflerini ezerek İslam ve Müslümanlar üzerine amansızca yürüdü. Mustafa Kemal'in düşünceleri sanki devletin dini gibiydi. Kemalizm artık bir nevi devletin “resmi ideolojisi” idi. Bütün okullarda bu öğretiliyor, buna ters düşen bütün dinler, mezhepler, ideolojiler tehlikeli sayılarak yok ediliyordu. Onlara göre laikliğin temeli sayılan bu Kemalizm ideolojisi kıyamete kadar değişmeyecek mükemmel bir ideoloji idi.

⁵¹ Bu macerayı “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitabımızda anlattık, bakılabilir.

İslam için, "ilahi olduğu için değişmeyecek bir dogma" diyenler, "kemalizm"i ebediyen değişmeyecek bir "dogma" haline getiriyorlardı. "Allahu ekber" yerine " Atatürk ekber" diyorlardı artık. Maksat dogmaya karşı çıkmazsa fark neydi? Bunu anlamayacak kadar kafasız, kapasitesiz değillerdi ama belki kalitesiz idiler.

Güya Demokrasiye Geçiş

Ancak değişen dünya bu insanları da değişime mahkum etti. Cumhuriyet, demokrasi ile beraber olursa yürüyebilecekti. Faşist devletler birer ikişer yıkılıyordu. Halkın iradesi yeni yönetimlere şekillendiriyordu batı dünyasında. Bizim örnek aldığımız bu dünyada yani.

Kendilerini taklide çalıştığımız bu dünyada olan değişimi uzun süre kayıtsız kalmak mümkün değildi. Türkiye Cumhuriyeti de bir değişim yaşamak zorundaydı. Hatta bu yüzden batı dünyasından baskı da görüyorlardı. Doğu dünyasından gelen tehditler de batı dünyasından gelen bu teklifleri kabul etmeye mecbur ediyordu onları. Derken ister istemez cumhuriyetten çok partili demokrasiye geçmek zorunda kaldılar. Göstermelik de olsa tek partiden çok partili döneme geçilmiş oldu.

Bu dönemin en bariz özelliği, halkın dini talepleri olmuştur. Halk kendisine verilen ilk fırsatta Türkçe okunan ezanın aslı şekline döndürülmesini kazanmıştı. Kur'an-ı Kerim okuma serbestliği, okullarda din derslerinin verilmesi, İmam Hatip Okullarının açılması, hacca gidebilmek Müslümanlar'ın ilk talepleri idi. Bu yüzden diğer taleplerle beraber Kur'an kursları ve ikide bir kapansa bile İmam Hatip okulları da açılmıştı.

Darbeler Dönemi

Bu çok basit isteklerin karşılanması bile, kemalistleri kudurtmaya yetmişti. Onlara göre irtica hortlamıştı. Kemalist devrimler elden gidiyordu. Hatta devlet ve vatan elden gidiyordu.

Öyle bir kıyamet kopardılar ki, arkasından, her on yılda bir tekrarlanma istidadı taşıyan darbeler dönemi geldi.

Fakat bu topraklar üzerinde yaşayan Müslüman halk, kendisine darbe yapılsa bile, topyekun başka topraklara sürgün edilemiyordu. Onlar bu topraklarda yaşadığı sürece dinlerine bağlı kalacaklar ve ele geçirecekleri her fırsatta gasbedilen haklarını talep edeceklerdi. Nitekim öyle de oldu.

Yönetimler Mustafa Kemal'in karizması çizilmesin, “kemalizm” zarar görmesin diye onu koruyan “adama mahsus özel kanunl” çıkardılar. Yine “laiklik elden gitmesin” diye engizisyon mahkemelerine taş çıkartıp rahmet okutacak bir zulüm makinasına dönüşecek olan 163. Maddeyi çıkardılar. Artık kimse ne onu, ne de “ilkelerini” eleştiremiyordu. Sadece bununla da kalınmadı. Artık “Kemalizm” de eleştirilemiyordu. Nitekim hala anayasanın ilk maddelerinde Atatürk milliyetçiliği ve laiklik değiştirilmesi dahi teklif edilemez olarak yerini almıştı. Daha önce de gördüğümüz gibi Anayasanın sonunda 174. maddede de “Kemalist inkılapların bu anayasaya aykırı sayılamayacağı” açık seçik yazılmıştı.

Bu ne demek?

Demesi şu, aslında Kemalist devrimler Anayasa hukuku kurallarına aykırıdır. Dolayısıyla derhal yürürlükten kaldırılması gerekir. Fakat biz ona sahip çıktığımız için, bunu görmezlikten geleceğiz. Kimsenin haklı gerekçelerle de olsa onları kaldırmasına izin vermeyeceğiz.

Şimdi bunun adına demokrasi mi diyeceğiz?

Halkın iradesinin hiçe sayıldığı bir yönetim biçimine nasıl demokrasi diyeceğiz?

Bir yalanı daha ne kadar sürdüreceğiz?

KIRMIZI KİTAP LAİKLİĞİ

Görünmeyen Anayasa Kırmızı Kitap

Evet, kulağa hoş gelen bir masal gibi güzel güzel anlatıyoruz değil mi? İşte cumhuriyet böyle kuruldu. Bir Anayasa yapıldı. Halk buna göre hükümeti, o da Cumhurbaşkanı seçiyor. Ülke böyle idare ediliyor. Ne güzel, bak saltanat gitti, padişah kovuldu. Bir de demokrasi ile çok partili döneme geçtik ya, artık halkın iradesi Meclise yansıyor. Kanunlar bu yasamanın merkezi ve tek yetkilisi olan TBMM tarafından çıkarılacak. Onu da halk seçtiği için, halkın iradesi tek belirleyici güç olduğu için, “hakimiyet kayıtsız şartsız milletin olduğu” için, ne mutlu bize. Zaten hükümeti de milletvekillerinden oluşturuyoruz. Onun eli de halka mahkum. Çünkü halk beğenmezse bir daha oy verip seçmez. Yargı da mecburen önüne konan kanuna göre yargılayacaktır. Yani sizin anlayacağınız, yasama, yürütme ve yargı halkın istek ve iradesine göre oluşacaktır.

O zaman daha ne! Bundan âlâ iş mi olur? Ne güzel işte, halk başta laiklik olmak üzere istemediği her şeyden kurtulur. Az mı çekti bu Kemalist devrimlerden? Laiklikten ebediyen kurtulmak ne saadet? İşte bak Başbakan Adnan Menderes, iktidarını pekiştirmek için mecliste, “Siz isterseniz şeriatı bile getirirsiniz” diyordu. Daha ne?

Ama kazın ayağı hiç de öyle değildir. Bu düzeni kuranlar şeytanın aklına gelmeyenleri bile düşünmüş ve perde arkasında

milletin kayıtsız şartsız hâkimiyetini, halkı iradesini hiç sayacak her tedbiri almışlardır.

Bunun başında da “Görünmeyen Anayasa” da denilen “Kırmızı Kitap” vardır. Devletin görünen yüzü tamamen yalandır. Perde arkasında ne halk vardır, ne millet. Ne din vardır, ne de din ve vicdan özgürlüğü. Ne insan hakları, ne fikir ve ifade hürriyeti. Ne demokrasi vardır, ne de cumhuriyet. Bunların hepsi hikaye, hepsi göstermelik, hepsi tiyatro, hepsi göz boyama ve aldatmacadır. Tek gerçek vardır; devlet bir elik kadroya teslim edilmiştir. Seçimle verilen halklar, seçilenler Ankara’ya gelince bu tiyatroya davet edilerek roller verilmekte, al takke ver külah işler artık millettten gizli olarak götürülmektedir.

Neye göre mi?

“Görünmeyen Anayasa” da denilen “Kırmızı Kitap” a göre. “O da nedir?” demeyiniz. O gerçeğin ta kendisi. Aman Allah’ım, bu millet neler çekmiş neler, hem de yok yere dercesine karanlık işler ve ilişkilerle. Meğer devletin görünenden başka bir de görünmeyen Anayasası olan “Kırmızı Kitap”ı varmış. Her şey ona uygun olacaktı... ..

Aslında bütün demokrasilerde parlamentonun üstünde yer alan ve çoğu zaman da gizli kurumlar mevcuttur. Lafa bakarsanız millete bol bol demokrasiden söz edilip “hakimiyet kayıtsız şartsız millettendir. Millet bu hakimiyetini Meclis için seçtiği temsilcileri vasıtasıyla kullanır” denir. Fakat bu bir aldatmacadır. İş bunun tam tersidir. İşte ‘Kırmızı Kitap’ gibi belgeler bu devletin ve onun demokrasisinin sınırlarını gösterir.

Kimileri bu tür belgelerin gelişmiş demokrasilerde olmadığını ve olamayacağını iddia etseler de bu doğru değildir. Bütün demokrasilerinde genel çerçeve niteliğinde de olsa yazılı olan ya da olmayan kimi kurallar mevcuttur. Her ne kadar demokrasi Batı

insanın tarihî gelişiminde önemli bir aşamayı ve kazanımı temsil etse de bu tür gizli yapıları henüz bütün bütün önleyememiştir.

Şimdi ‐Kırmızı Kitap nedir?‑ diye soracak olursak, cevap Şu olacaktır: Devletin Milli Güvenlik Siyaseti, 2945 sayılı MGK ve MGK Genel Sekreterliği Kanunu'nun 2/b. maddesinde tanımlanmaktadır. MGK tarafından, devletin devamı için milli faaliyetlerin planlı ve belirlenmiş esaslara göre yapılması gerektiği ileri sürülerek hazırlanmiŐ bir belgedir. Aynı zamanda, gizli olan içeriğinde, doğrudan güvenlikle ilgili sorunların bulunduğu ve anayasaya aykırı bir durum bulunmadığı söylenmektedir.

Kırmızı Kitabın Tarihi

Nevzat Tarhan ‐Kırmızı Kitap‑ın eski tarihinden bahsederek der ki: ‐‐Kırmızı Kitap‑ı duymayan yoktur, özellikle Kurtlar Vadisi dizisinde İskender Büyük'n büyük bir hırsla ulaŐmaya çalıŐtıđı bilgilerdir kırmızı kitap.

Rivayete göre Sultan 2. Abdulhamid'in Gizli Siyasetnamesi kırmızı kitap idi. TeŐkilatı Mahsusa dahil bütün stratejik planların yazıldığı kozmik belgeyi Abdulhamid'den sonra İtihat Terakki Cemiyeti Mason Kulüp bağlantıları nedeniyle muhafaza edemedi. Abdulhamid'in kırmızı kitabı ABD ve İngiliz gizli servislerine kaptırıldıktan sonra dünyada ABD hakimiyeti başlamış oldu.

in Başkanı Zemin kırmızı kitabı korudu, fakat Sovyet Başkanı Gorbaçov koruyamadı denilir. Askeri darbeler ve Ergenekon türü yapılanmalar bu belge bilinmeden tam anlamıyla anlaşılamaz. Sayın Deniz Baykal'ın 'Kıyafet açılımlı' kırmızı kitap veya Milli Güvenlik siyaset belgesinde yapılan bir deđiŐikle ilgili. Demek ki Türk Politbrosu stratejik bağlamda değişiklik yaptı.”⁵²

⁵² <http://www.haber7.com/yazarlar/prof-dr-nevzat-tarhan/364836-baykalin-sirri-kirmizi-kitapta-yatiyor>

Bizde böyle bir belgenin yakın tarihi hakkında Can Dündar şunları söyler:

“Türkiye'nin gizli anayasası" olduğu söylenen bir küçük kitap var. Kırmızı ciltli olduğu için "Kırmızı Kitap" denilen bu kitabın içinde ne yazdığını pek az kimse biliyor. Ama bilmediğimiz bu kitap, bizi yönetiyor. Ondan ilk önce Alparslan Türkeş söz etti galiba... "Devletin kırmızı bir kitabı var" dedi. O gün bugündür "Kırmızı Kitap" merak konusu olageldi. Türkeş, 10-15 sayfalık bu kitabı 1961 yılında görmüştü. O zamanki adı "Milli Güvenlik Politikasının Esasları" idi. Kırmızı bir ciltle kaplanmıştı.” İçinde Türkiye'nin güvenlik alanındaki temel siyasi yörüngesi yazılıydı. Yıllar içinde o kitap kalınlaşıp, derinleştiyse de özünden bir şey kaybetmedi. Ve zamanla anlaşıldı ki, orada yazılı kararlar "hükümetler üstüdür.”⁵³

Yine Can Dündar şunları söyler: “Devletin gizli bir çekmecesinde kırmızı ciltle kaplı bir kitap var. İçinde ne yazdığını pek az kimse biliyor. Ancak bilenler, bunun "Türkiye'nin gizli anayasası" olduğunu söylüyorlar. Yani Türkiye aslında o kitapta yazılı kurallarla yönetiliyor.

Kısaca bu kitabın ve "yazarı"nın tarihinden söz edelim: 1949'da "savunma stratejisini hazırlamak" amacıyla Ankara'da bir Milli Savunma Yüksek Kurulu kuruldu. Kurul 17 sivil bakan ve Genelkurmay Başkanı'ndan oluşuyordu.

1961'de Menderes'i deviren askerlerin sivillere güvensizliği bu kurula da yansdı. Savunma konularında "tavsiye"lerde bulunmak üzere Milli Güvenlik Kurulu teşkil edildi. Daha önce tek oyu olan Genelkurmay Başkanı, yanına 3 kuvvet komutanını da aldı. Durum; 4 asker, 8 sivil oldu.

⁵³ http://www.candundar.com.tr/_v3/index.php#!#Did=376;
Can Dündar, Köşe yazıları, (1-a-b) Neşe Tüzel, 22 Eylül 2003
Radikal.

1982 Anayasası ile MGK güvenlik kararlarını hükümete "önerme"ye değil "bildirmeye" başladı. 10 kişilik kuruldaki denge de siviller aleyhine değişti: 5 asker, 4 sivil ve 1 cumhurbaşkanı...

Herhalde "derin devlet" diye söz edilen yer, ülke yönetiminde son 50 yılda etkisi adım adım artırılan bu kurum olsa gerek...

MGK'nın beyni "genel sekreter"... Adı pek bilinmiyor ama "Gölge Başbakan" olduğu söyleniyor. Emrinde 250 kişi çalışıyor. Görevi; "devlette devamlılığı temin"... Yani devleti bir ata benzetirsek, süvari değiştirse de atın aynı yönde koşmasını sağlamak...

Nasıl yapılıyor bu?

Genel sekreterin 4 yardımcısından biri olan "Milli Güvenlik Siyaseti Başkanı" stratejiyi hazırlıyor. Devletin tehdit sıralamasından ekonomi politikalarına, kültürel önceliklerden dış siyaset tercihlerine kadar her şeyin yazılı olduğu bu belgede Genel Sekreterlik'te pişirilip kırmızı kitaba dönüştürülüyor. Önce MGK'da sonra Bakanlar Kurulu'nda onaylanıyor. Meclis, - içinde ne yazdığını bilmese de - bu kitaba aykırı yasa çıkaramıyor.

Her seçilen iktidar, 3 ay içinde MGK Genel Sekreterliği'ne brifinge davet ediliyor. Burada yeni süvariye "ulusal savunma stratejisi" anlatılıyor.

Peki ya iktidar olan partinin programı bu kitapla çelişirse?.. Yıllar önce bu soruyu MGK'nın eski genel sekreteri, emekli Org. Doğu Bayazıt'a sorduğumda şu yanıtı almıştım:

"İktidara gelen parti milli güvenlik siyaseti esaslarından haberdar olunca programındaki çoğu fikri değiştirir.

"Kırmızı kitap", üniformalılara hükümetler üstünde tahakküm kurma şansı veriyor. Askerler "Milli güvenlik siyaset belgesini Bakanlar Kurulu onaylıyor" dese de 28 Şubat'ta açıkça görüldüğü

gibi pratikte "at", kararlara uymayan süvariye ne yapıp yapıp sırtından atıyor.”⁵⁴

Tehlikenin Boyutu

İşin tehlike boyutlarını ifadeye şu cümleler yeterdir herhalde; Radikal gazetesinde 22 Eylül 2003 tarihinde Sayın Neşe Düzal tarafından gerçekleştirilen Sayın Hasan Celal Güzel ile yapılan röportajda ilginç bir ayrıntı var. Sayın Güzel kırmızı kitaptan şöyle söz ediyor.

“N.D: Peki, hükümetin, yasalar izin verse dahi yapamayacağı şeyler var mıdır? Parlamento, Anayasa'ya uygun olmak kaydıyla her yasaı çıkarabilir mi, yoksa Meclis'in önünde de gizli engeller bulunur mu?

H.C.G: Türkiye'de askerın 'kırmızı kitap' diye bilinen bir gizli anayasası var. Bu, anayasa büyüklüğünde kabı kırmızı olan 'Milli Siyaset Belgesi'dir. Bu kitabı devlete ancak müsteşar olduktan sonra görürsünüz. Kırmızı kitap bakanlara verilmez, müsteşarlara verilir. Çünkü devletin asıl sahibi bürokrasidir, bakanlar değildir. Bakanlar, idare edilmesi gereken çocuklardır. Ben bakan olup da kırmızı kitaptan haberdar olana pek rastlamadım. Bu kitap MGK'da son haline getirilir. Başbakanlık Müsteşarı olduktan sonra bir MİT mensubu geldi bana. Evvela arkadaki odaya kozmik evrakı saklamam için koca bir kasa koydular. Sonra da ilk kozmik evrak olarak kırmızı kitabı getirdiler.

N:D: Parlamento kırmızı kitaba aykırı yasa çıkaramıyor mu?

H.C.G: Bu kitap gerektiğinde 'gizli anayasa' gibi kullanılıyor ve engelleyici oluyor. 'Milli Siyaset Belgesi'nin falanca maddesine uymuyor' denildiğinde, o kanun veya kararname çıkarılmıyor. Yani ikinci bir anayasa olarak Demokles'in kılıcı gibi üzerinizde

sallanıyor. Mesela MGK ve MGK Genel Sekreterliği de öyleydi. Her konu milli güvenlik kavramına sokulabiliyordu. Öyle yetkiler verilmişti ki, tarım ve enerji işlerine de, YSE müdürüne de karışabilirdi.”⁵⁵

Siyasetçilerin Çaresizliği

Fehmi Kuru “Kırmızı Kitap” yüzünden siyasetçilerin zor durumda kalışlarını şöyle anlatır. Onun yazısından çarpıcı bir bölüm:

“Meslek hayatımda kimbilir kaç kez ülkeyi yönetmeye aday kadroların iktidara gelince çizgi değiştirdiği gerçeği şaşkınlığımı yaşamışım. Benden kıdemli gazeteciler, "Nasıl oluyor bu?" soruma karşılık, tebessüm eşliğinde telâffuz ederlerdi 'kırmızı kitap' sözcüklerini...

Devletin herkesi aynı çizgiye getiren 'gizli anayasası', siyasi kadrolar değişse de devlette devamlılığı sağlayan temel metin olarak...

Farklı uygulamalar söz konusu olduğunda, bir general -- muhtemelen dönemin MGK genel sekreteri-- başbakanı ziyaret eder ve 'milli güvenlik siyaset belgesi' adını taşıyan 'kırmızı kitap'ı başbakanın masasına atarmış...

Bakanlara belgenin bütünü gösterilmez, yalnızca kendi alanını ilgilendiren sayfaları okutulmuş...

Pek çok bakana "Doğru mu?" sorusunu yönelttiğimde sergiledikleri çaresizlik görülmeye değerdi.

'Kırmızı kitap'ın günlük siyasi tartışma diline girmesini Mesut Yılmaz sağlamışsa da onun ağzından çıkanı yaygınlaştırmada benim payım büyüktür.

⁵⁵ <http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=89521>

Hatırlatayım: Tansu Çiller başbakan olup 'Kürt sorunu'nun çözümü için arayışa girdiğinde Kürtçe TV ve eğitimden söz etmeye başlamıştı. ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın "Konuyu MGK'ya getirdin mi?" diye sesini yükselttiği duyuldu. 'Kırmızı kitap' sözcükleri de ilk defa onun ağzından ve bu vesileyle gündeme girdi."⁵⁶

Vesayetin Belgesi

Yine devlet ve sistemin işleyişini bilen bir ilim adamına kulak verelim de konuyu bir de Sedat Laçiner'den dinleyelim:

“Gizli Anayasa’ olarak da bilinen Kırmızı Kitap, Türkiye demokrasi mücadele tarihinin en gizemli sayfalarından biri olmuştur. Bir dönem Milli Güvenlik Kurulu (MGK) Genel Sekreterliği de yapan emekli orgeneral Doğan Beyazıt, Milliyet gazetesin verdiği bir demeçte, "aslolan Kırmızı Kitap. İktidara gelen parti kitabı görünce politikalarını değiştirir” derken Anayasa'nın veya kanunların Kırmızı Kitap karşısında hiçbir kıymetinin olmadığını, Türkiye'de gizli bir iradenin hakim olduğunu ima etmiştir.⁵⁷

Eski bakanlardan Hasan Celal Güzel ise Kırmızı Kitap'ın bakanlara dahi verilmediğini, sadece üst düzey bürokrasinin bu kitaptan haberdar olduğunu iddia etmiştir.

1990'lı yıllarda Kırmızı Kitap, seçilmiş hükümetlerin tepesinde 'görünmez devlet'in 'görünmez anayasası' olarak sallandı durdu. Başka bir deyişle, Kırmızı Kitap belki de Türk siyasi hayatının en gayri demokratik özelliklerinden biriydi. Yasama organı tarafından hazırlanmayan, milletvekilleri tarafından değiştirilemeyen, kendisine karşı mahkemelere gitme imkanı olmayan, halkı

⁵⁶ <http://www.gazeteciler.com/medya-kosesi/fehmi-koru-omrumu-yedin-ey-kirmizi-kitap-81799h.html>

⁵⁷ İşte övüle övüle bitirilemeyen Cumhuriyet, işte anlı şanlı demokrasi...

umursamayan, hiçbir evrensel hukuk ilkesi ile bağdaşmayan bu kitaba girmeniz demek hayatınızın zehir olması anlamına geliyordu...

Kemalist paralel devlet, yani sivillerin üzerinde vasi gibi hareket eden askeri ve sivil bürokrasi bu kitaba örneğin dindarları ‘tehdit’ olarak kaydettiği zaman, kendi devletiniz sizi ‘hain’ bilirdi...

Kimi ideolojisi nedeniyle girdi bu kitaba, kimi inançları nedeniyle... Kiminin kitapta ‘hain’ kategorisine alınmasının nedeni mezhebiydi, kiminin ise etnik kökeni...

Doğrusunu isterseniz 1990’lı yıllarda demokrat olmanın bir özelliği de bu tür kırmızı veya kara kaplı kitaplara karşı olmakt. MGK gibi kurumları mahkemelerin ve TBMM’nin üzerine çıkarmak da demokrat olmamanın temel özellikleri arasındaydı.”⁵⁸

Evet, vaziyet bu! Bu çirkin durumdan çıkış için yazarımız Sedat Laçiner şunları tavsiye ediyor:

“Bu ülkede, her kim olursa olsun vatandaşların statüsü ancak ve ancak Anayasa ve kanunlar ile belirlenebilmelidir. Kimin düşman, kimin hain olduğuna ise o kanunlar ve evrensel değerler ışığında adil mahkemeler karar verebilmelidir.

Başka bir ifade ile bu memleketin evlatları, ister MGK olsun, isterse Hükümet, kanunlara uydukları sürece bu ülkede hiçbir kurumdan korkmamalı, başı dik korkusuz bir şekilde özgürlüğü soluyabilmelidirler.

Eğer MGK bu ülkede bir iç tehdit arayacak ise o iç tehdit kanunları tanımayanlar, insan haklarını ihlal edenler, hürriyetlere saygı duymayanlar olmalıdır. Bu çerçevede Hükümet yeni bir Türkiye inşa etmek istiyorsa bunun yolu Kırmızı Kitaplar’ı yasaların

⁵⁸ <http://www.habervaktim.com/yazar/67694/kirmizi-kitap.html>

üzerine çıkarmaktan değil, sayfaları utanç dolu hatıralardan geçilmeyen bu tür kitapları yırtıp atmaktan geçer.

Türkiye’de her kesimin özgürlüğü ve hakları Anayasa ve yasalar tarafından güvence altına alınmıştır. Hatta bununla da kalınmamış, Türkiye’nin imzaladığı uluslararası antlaşmaların verdiği güvenceler de bu devlet tarafından tanınmıştır. Hangi mücadele yapılacaksa bu çerçevenin dışına taşınmadan yapılmak zorundadır.”⁵⁹

Görüldüğü gibi her şey ne kağıt üstünde yazıldığı gibidir, ne de dıştan görüldüğü gibidir. Biraz sonra bir de laiklik uygulamalarının “din ve vicdan hürriyetini sağlama” yerine değil de tam bir “dinsizlik, özellikle de İslam ve Müslüman düşmanlığına” dönüştüğünü gördüğümüz zaman, işte asıl o zaman, laiklik adı altında nasıl bir püsküllü belaya çattığımızı daha iyi anlayacaksınız. Güya bizi rahatlatmak, din, inanç ve vicdan açısından hak ve hürriyete kavuşturacak olan bu ilkenin, nasıl bir zulme, azap ve işkenceye, hakaret ve aşağılamaya dönüştüğünü, bütün dindarlara nasıl bir çile, acı ve ızdırap çektirdiğini anlayacak ve avazınız çıktığı kadar “olmaz olsun bu laiklik, olmaz olsun getirdiği fayda” diye haykıracaksınız. Allah Teala tez elden karaltısını kaldırsın onun. Biz ne menem bir şey olduğunu yaşadık gördük. Aman bizden uzak olsun. Kime rahat ve huzur verdi ise oraya defolup gitsin.

Hani bir mesel vardır; “baba bir hırsız tuttum”, “bırak gitsin evladım”, “baba ben onu bıraktım ama o beni bırakmıyor”, aynen öyle. Ne lanet birşeymiş bu!

Her Şey Laiklik İçin

Şimdi siz de takdir edersiniz ki bütün bu komik durumlara düşünüşümüzün altında sadece bir şeyi korumak vardır. Oda ne Kemalizm, ne Atatürk milliyetçiliği, ne resmi ideoloji, ne şu, ne de

⁵⁹ <http://www.habervaktim.com/yazar/67694/kirmizi-kitap.html>

budur. Bütün bu komikliklerin altında yatan tek sebep, “laikliğin korunması” çabasıdır. O da kafiri taklit ve onlara ittiba ile dinden kopuş, helal ve harama göre değil de keyfe, zevke, şehvete göre dilediğince yaşama isteğindedir. Yani laikliğin kıymetinden değil, eğitilmemiş nankör nefsin serkeş “emmâre” oluşundandır.⁶⁰

Evet, bizi ülke olarak inim inim inleyen, acı ve ızdırap çektiren, bütün kurtulma çabalarımıza rağmen uğraşlarımızı boşa çıkararak, bizi bütün dünyanın gözünde rezil ve rüsvay eden, iç kavgalarla barışımızı bozup, kardeşliğimizi bitirip, enerjimizi yitirip bizi zayıf, geri ve fakir bırakan, istemediğimiz halde bir deli gömleği gibi sırtımıza zorla giydirilen, bu zamana kadar çabalasak da bir türlü çıkarıp atamadığımız şu zalim ve mel’un “laiklik” ilkesidir.

Evet, bu ülkenin en büyük derdi, en büyük belası, en büyük açmazı, maalesef zorla girdirilmiş olduğu bu çıkmaz sokak olan “laiklik” ilkesidir.

Bunu bu millet üstünde ilelebet sürdürmek elbette mümkün değildir. Zararın neresinden dönülürse kardır. Onun için hiç kem küm etmeden, eğip bükmeden, gerçeğe göz kapamadan, doğruları kıvırtmadan, mertçe, yiğitçe gerçekleri haykırmanın zamanıdır: "Kurtarın bizi bu laiklikten".

Bu sesimizi duyan ve olumlu cevap veren milyonlar var artık ülkemizde. Bunlar, seksen yıllık baskı rejiminin içinden çıkıp gelmiş insanımızdır. Daha doğrusu sessiz ve derinden sisteme muhalefet eden halkın yetiştirdikleri evlatlarıdır. Bu özgür havayı soluyarak yetişen yeni nesiller, İslam’ı talep eden insanların asıldıklarını, zindanlarda çürütüldüklerini görmediler. Ancak bunları babalarından, dedelerinden dinlediler, yakın tarihi alternatifli okuyarak öğrendiler. Ama günün şartlarını da bildikleri için, yasalar çerçevesinde, yer yer demokratik muhalefet pasif direniş kurallarını da uyguluyarak, ama

⁶⁰ Nefs-i Emmare için bkz Cemal Nar, Aydınlanma Yolu Tasavvuf.

asla cebir ve şiddete düşmeden, anarşi ve teröre bulaşmadan, hem “batıcılıkla”, hem de onun en büyük göstergesi ve hayat damarı olan “laiklikle” mücadelesini vermeye başladılar.

Neleri nasıl mı yapıyorlar?

Onu son bölüm olan “Laiklikten Kurtuluş” bahsinde görelim inşaallah.

LAİKLİK ZULÜM DEMEKTİR

Laikliğe Ne Gerek Vardı?

Birçok kitaplarımızda yazdık, çağımızda büyük ve korkunç bir irtidat yaşanmaktadır ve bunun önüne geçilmek için hastalık iyi teşhis edilmeli ve acilen tedavisi yapılmalıdır. Bizim son bir iki asırda en büyük derdimiz budur maalesef. □”Ben Müslümanım”□ diyen, bunda samimi olan, ama bilmesi gereken dininin akaid ve fikhını bilemediğinden dolayı cahil kalmış bir çok insan, söylediği bir söz, yaptığı bir iş yüzünden, dinden çıkmış gitmiştir, geçmiş bütün ibadetlerini sildirip atmıştır, ama bundan haberi yoktur.

Haber verenlere de maalesef teşekkür edecek yerde kızmakta, onları aşırılıkla suçlamaktadır. Bu bir can alıcı yaramızdır. Yarayı yok saymak, sağlığa zararlıdır. Öyleyse ele alıp tedavi etmekten başka çare yoktur.

Bu gün medeniyet değiştirdiğinden ve çağdaş uygarlık düzeyini yakalamaya çalışmaktan, dini atıp laikliği almaktan dolayı iftihar eden bir ülkede yaşıyoruz.

Öyle mi?

Evet!

Peki, hangi medeniyetten çıktık ve hangi medeniyete girdik?

Yakalamaya çalıştığımız çağdaş uygarlık düzeyi nedir?

Bunun cevabı bile meselenin ehemmiyetini izaha kafidir.

Evet, İslam medeniyetinden çıktık, batı medeniyetine girdik□

Çağdaş uygarlık düzeyi denilen seviye veya zemin ise dini bireysel ve toplumsal hayatından atmış, tamamen dinden ve Allahtan kopuk, dinden ve Allahtan bağımsız yaşayan, buna da insanın Allahtan kullukla kabettiği bağımsızlığını tekrar kazanması anlamına özgürlük diyen, dinsiz, imansız, materyalist, pozitivist, laik, seküler zemin ve seviyedir.

Peki, İslam medeniyetinden çıkıp, batı medeniyetine girmekle iyi mi ettik?

Allaha karşı savaş vererek kulluktan kurtulup özgürlüğümüzü kazanmakla iyi mi ettik?

İslama savaş açmakla, şeriatı kaldırmakla, İslamî kılık ve kıyafetleri yasaklayarak Hıristiyan kılık ve kıyafetlerini, kanunlarını, yaşama biçimini almakla iyi mi ettik?

Medreseleri kapatarak, tekkeleri kapatarak, cem evlerini kapatarak iyi mi ettik?

Okullarda dini öğretmeyerek iyi mi ettik?

Çarşı pazarda İslamî olan her şeyi yasaklamakla, ona ait görüntüleri □irticaî faaliyet□ diyerek ezmeyle iyi mi ettik?

Önce buna iyi düşünerek bir cevap vermemiz gerekiyor.

İyi ettik ise, bilerek veya bilmeyerek dinden çıkıp kafir olmalara bir şey demememiz gerekiyor. Hatta iyi olmuş diye sevinmemiz gerekiyor.

Bu iki soruya böyle diyene bir sorumuz daha var.

Ama galiba iyi etmedik diyene de can alıcı bir sorumuz daha var.

Her iki kesim de bu soruyu kendi vicdanında iyi düşünerek, bütün şartlanmışlıklarından bağımsız, dürüst ve samimi bir şekilde cevaplamak zorundadır.

“Nedir bu soru?” diyenlere “Neden?” diyoruz.

Yani, neden İslam medeniyetinden çıktık, batı medeniyetine girdik?

Neden Müslümanlar olarak İslam medeniyetini bırakıp da Yunan ve Roma Putperestliği, bozulmuş Hıristiyanlık ve dinsiz materyalizmin karışımı olan Batı medeniyetini çağdaş uygarlık düzeyi diye alarak, kendi hak dinimizi bireysel ve toplumsal hayatımızdan atmayı kabul ettik?

Neden tamamen dinden ve Allahtan kopuk, dinden ve Allah'tan bağımsız yaşayan, buna da insanın Allaha kullukla kaybettiği bağımsızlığını tekrar kazanması anlamına özgürlük diyen, dinsiz, imansız, materyalist, pozitivist, laik, seküler zemin ve seviyeyi çağdaşlık diye benimsedik?

Niçin?

Hangi zarurettten?

Hangi ihtiyaçtan, hangi gereklilikten?

Kendi medeniyetimize ne olmuştu?

Bizi işgal eden Batılı kafirlere karşı zafer kazandıktan sonra, o tek dişi kalmış canavara neden teslim olduk?

Bunu yapanlar, bütün varlıklarını bu savaşa adanmış aziz millete ve şehitlerin arkada bıraktıklarına sordular mı? Fikrini aldılar mı? Seçim veya referandum yaptılar mı?

Hayır!

Neden yapmadılar?

Müslüman milletin bu küfrü kabul etmeyeceğini bildikleri için!

Bırakın Müslümanları, azıcık akli olan kimsenin bunu yapması mümkün değildir çünkü!

İnsan kendi din ve yaşama biçimini varken, kendi öz medeniyeti varken, dostunun din ve yaşama biçimini, medeniyetini bile almaz, bırakın düşmanını.

Biz ülkemizi işgal eden kafirlerin medeniyet ve hayat tarzlarını neden aldık? Niye aldık? Hangi sebepten, hangi gereklilikten aldık?

Mesela Almanlara deseniz ki, Kendi medeniyetinizi, örf ve adetlerinizi atın, Fransız medeniyetini alın, döner ve size en azından şöyle söyler: Manyak mısınız siz?

Oysa ikisi de aynı kaynaktan, yani batı medeniyetindedir ve örf ve adetleri, yaşam biçimleri birbirine büyük ölçüde benzer. Buna rağmen kabullenmezler.

Peki, yeri geldi, soralım, biz manyak mıyız? Biz neden aldık?

Bir zamanlar bir kafası karışık demişti ki: "Türk milletindenim, İslam ümmetindenim, batı medeniyetindenim."

Ey Türk, mademki İslam ümmetinden bir Müslümansın, batıda işin ne? Ne olmuş ki senin medeniyetine? Neden onu bırakıp da Batı

Medeniyetini aldın? O zaman Türklüğünü besleyen damarlar kuruyunca, hala Türk kalabilecek misin?

Nerde!

Laikliği Halka Sordular mı?

“Demokrasi” diye yırtınıyorlar. İyidir, buna çok itirazımız yok. Çünkü inkar etseler de onun bir çok ilkelerini asr-ı saadetten almışlar. Kaynağını gösterme erdemleri olmasa da zararı yok, memnun oluyoruz. Çünkü biz Müslümanlar da krallık, padişahlık, saltanat istemiyoruz zaten. Tarihimizdeki en büyük, en kötü ve en zararlı kırılma, maalesef hilafetten saltanata düşüş olmuştur kanaatindeyim. Allah bir daha göstermesin “ısıracı krallığı”, her türlü diktadan korusun insanlığı. Bizim asıl konumuz veya sorunumuz, laikliktir.

“Halkın iradesi” diyorlar. “Aferin” diyerek alkışlıyoruz. Evet, asıl olan halkın iradesidir. O kadar ki, “halk isterse Allah Teâlâ’nın iradesi olan “şeriatı” bile getirebilmelidir”. Halk çoğunluk olarak istemiyorsa, zaten azınlık istese de gelmez. Biz hiç kimseyi cebir, şiddet ve ikrah kullanarak şeriatçı yapmayacağız. Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Yukarıda yazmıştık, tekrar etmeyelim. Ana yeri gelmişken bir latife yapalım: Bir kafirin zorla “Müslüman, yani şeriatçı” olması, Müslüman memurların zorla “Kemalist” olmalarına benzer. Evet, 12 Eylülde bütün memurlara “Atatürkçü” olduklarına dair kağıt imzalatmışlardı. Ne işe yaradıysa....

Evet, var mısınız “şeriat mı laiklik mi?” diye halka sormaya veya referandum yapmaya?

“Yokuz” diyorlar.

Nereye gittiniz beyler?

Ne oldu halkın iradesine saygı?

İngiltere “varız, halk isterse şeriat uygulanır” diyor.⁶¹ İsveç de öyle. Siz onlardan daha mı demokratsınız?

Siz “amma”sız, “ancak”sız yapamazsınız değil mi?

Bu tespitten sonra gelelim asıl meseleye. Sayın Kürşat Bumin şu tespiti yapıyor: “Türkiye Cumhuriyeti "laik" bir devlet yapısına sahip.”

Peki, nedir bu laiklik?

Onu açıklamıyor. Açıklasın da başına bela mı alsın? Geçiştiriyor sadece: “Cumhuriyetin bu ilkesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlatmaya gerek yok, çünkü üzerinde çok yazılıp çizildi.”

Evet, öyle oldu ama bir neticeye varıl dı mı?

Hayır.

Peki uygulamaya bakarsan hala anlaşılan ne?

Dinsizlik.

⁶¹ Bkz. Cemal Nar, Sistem Ve Şeriat, s. 46 vd. Haberin kaynağı da orada yazılı. İsterseniz siz de Google'ye “İngilterede şeriat” diye yazınız, bakalım kaç haber çıkacak? Ben yazıp tıkladım, “Yaklaşık 61.100 sonuç bulundu (0,60 saniye)” dedi. İşte onlardan biri: “İngiltere'de şeriat mahkemelerine rağbet artıyor

Son güncelleme: 19 OCAK 2012 - TSİ 17:34

İngiltere'deki Müslümanlar nezdinde şeriat mahkemelerine rağbet giderek artıyor. Londra'daki "İslami Şeriat Konseyi"ne getirilen davaların son beş yıl içinde üç kat arttığı belirtiliyor.”(http://www.bbc.co.uk/turkce/multimedya/2012/01/120119_dg_sharia.shtml)

Nitekim bunu da kanıksamış kendisi: “Ancak biz yine de şunu unutmamalıyız: Bu ülkenin resmi okullarına, adı ne olursa olsun hiçbir din ya da ideolojinin "morali-ahlakı" genelgelerle dayatılmamalıdır.”

Bu konuda dürüstlük ve ciddiyetini de şöyle vurguluyor:

“Laiklik"ın doğru anlamıyla anlaşıldığı ve uygulandığı bir ülkede devlet resmi okullarında "laik ahlak"ı da dayatamaz.”

Biz de buna itirazımızı yine uygulamadan kalkarak açıklamıştık bir yazımızda. Şimdi asıl şunu soralım:

Siz bu laikliği kim için istiyorsunuz? Halk için değil mi?

Peki, halka sordunuz mu bunu?

Bu konuda halk ne diyor, ne istiyor, bunu biliyor musunuz?

Bu sorular halka asla sorulmadı ama cevabı biliniyor aslında. Halk bu laikliği istemiyor. Onun laiklik anlayışına ihtiyacı da yok. Çünkü o zaten kimseye zorla din iman kabullendirmenin çirkin ve yasak olduğunu biliyor.

Bu yüzden ataları da bu konuda asla cebir ve şiddete başvurmamışlar. Yeryüzünde din ve vicdan özgürlüğü anlamında bir laikliği en iyi Osmanlı uygulamış. Bu dünya bugün bile onun seviyesinde değil maalesef.

Evet, Müslümanların laikliğe ihtiyacı olmaz ki. Çünkü onu gerektirecek sorun yaşamazlar. Din ve onun tarih içindeki uygulamaları buna şahittir. İstisnalar herkes için kaideyi bozamaz.

İyi ama bu laiklik niye geldi öyleyse bu ülkeye?

Hemen söyleyelim, İslam Dininden nefret eden batıcı bir kadronun cebir ve şiddetle İslam'ı yok etmesi için. Çünkü İslam onların düşünce ve davranışlarına izin vermiyordu.

Hatırlarsanız bu kanunlar geçerken M. Kemal'in söyledikleri çok meşhurdur: “Bu kanunlar bu Meclisten behemehal geçecek, ama ihtimal ki bazı kelleler kesilecek.”

Laiklik böyle geldi beyler. Böyle de gidiyor. Halkın başında “balyoz” bunlar. Aksini düşünenler için “ezmek var, tepelemek var.”

Bizim Kürşad'ımız bunları bilmez mi?

Elbette bilir.

Peki ne diye ara çözümleri reddeder?

Bunun iki sebebi olabilir: ilki, o da din düşmanıdır. Vaziyetten vazife çıkarır. İkincisi, ayakları yere basmaz bir idealisttir, entel uğraşlar içindedir.

Bak sevgili kardeşim, İslam bambaşka bir dindir. Müslümanın da bambaşka bir misyonu vardır. Bu ülkede yaşayan bir Müslümansanız, bunları merak ederek okuyun, öğrenin lütfen.

Unutmayın, siz de ölecek ve hesaba çekileceksiniz.

Son bir söz daha, görüyor musunuz okullarda din dersleri bunun için ne kadar gerekli...

Kendine Düşman Bir Nesil

Evet, nerde! “Nasıl düşman kesildiler?” diye sormaya cesaretin var mı?

Bakın “Müslüman mahallesinde” “Batı medeniyeti, çağdaş uygarlık düzeyi, hümanizm” diyenlere, sonları nereye vardı. Kendilerine ve medeniyetlerine nasıl yabancı, hatta düşman kesildiler.

Manzara meydanda. Bugün kendi dinine, milliyetine, medeniyetine, ecdadına, kültürüne, yaşam tarzına düşman, Batı hayranı ve taklitçisi, Batılı hayat tarzına zevkle bağlı, sözde Müslüman özde kafir bir çok insan var ortalıkta. Allah Teâlâ'nın dinini, şeriatını beğenmiyor, onu yaşamaya çalışan Müslümandan gıcık kapıyor ve dinin ülkede etkin olmaması için mücadele ediyor, naralar atıyor!

Kendine, yani kendi din ve medeniyetine yabancılaşma, hatta düşman kesilme gerçeği var ya, işte irtidatın, dinden dönmenin, kafir olmanın kaynağı burasıdır.

Böyle söyledik mi bazılarınca ”aşırı dinci” oluyoruz. Bizi böyle suçluyor, ayıplıyor ve aşağılıyorlar. Oysa biz kim, aşırılık kim! Oysa onlar da bizi muhafazakarlık ile suçluyorlar. Hatta gerçekten aşırılır, tekfir bile ediyorlar. Örneği şağıdaki yorumlarda çok geçti.

Bırakınız bu katımızda beş para etmez ithamları, bırakınız da gerçeği söyleyiniz, yazdıklarımız, sorduklarımız ve verdiğimiz cevaplar hakikat değil mi? Söylediklerimiz yalan mı? Böyle demeye dilleri varır mı?

Hayır!

Söylediklerimiz aynıyla olan gerçeklerdir. Bunu yalan sayan insan olamaz. Yani bu ülkede insanlar zorla, en azından kendilerine danışılmadan İslam Medeniyetinden çıkarılmış, kafir veya laik dinsiz Batı Medeniyetine girdirilmiştir. Yalan mı?

Eğer "yalan" denilirse, o zaman biz de yeni sorular sorarız. Onlara göre bu ülkede en büyük ve birinci sorun nedir? Seksen yıldır yeri göğü inlettikleri o meşhur kelime ile "irticadır. Öyle değil mi?

Peki, irtica nedir?

Bize göre irtica dedikleri İslam Dininin ta kendisidir. Gerici, yobaz mürteci de Müslümanın ta kendisidir.

Böylece onlara göre, Batı medeniyetine girmekle ülkedeki bütün kurum ve kuruluşlarını kaldırdıkları ve her şeyi ile yasakladıkları İslamı, bütün bütün yok etmek istedikleri İslam'ı yeniden gündemlerine alan, onu öğrenmeye ve yaşamaya çalışan her kişi mürtecidir, her faaliyeti de irticadır.

Ve bu anlamda yeniden İslama dönüş, yeniden dini yaşayış, ülke için en büyük tehlikedir.

Bu o kadar açık seçik bir çıplak gerçektir ki, muhafazakar demokrat diye kendini tanıtan, dinci olmadığını, dinsel milliyetçiliğe karşı olduğunu, şeriat getirme çabalarının olmadığını, laikliği kabul ettiklerini her fırsatta söyleyen, üstelik AB girmek için çalışıp didinen bir partinin iktidara geldiği ilk günden beri, asker, yargı, üniversite ile bir kısım medya ve sanayiciler el ele vererek, darbe teşebbüsüne geçmişler.

Maksatları dincilerden devleti kurtarmakmış.

Yalan mı bu?

Yüzde doksanbeş ile gelseniz de sizi iktidar yapmayız" meydan okumaları yalan mı?

İşte Ergenekon davaları, işte dile gelen açıklamalar, ele geçen belgeler, Genel Kurmay Başkanının itirafları vs.

Ya 28 Şubat Post Modern Darbesinin gerekçesi?

Daha sayalım mı?

Peki sayalım öyleyse!

Kısmen Başardılar

Adam ben Müslümanım diyor. Ama gençlerin namaz kılması, kadınların örtünmesi, imam hatip okullarının ve Kur'an Kurslarının çoğalması ülke için en büyük sorundur diyor. Bu sorunu halletmeden bunalımdan çıkış yok diyor.

Başını kapalı olanlara okullar ve devlet daireleri yasalansın□ diyor. Üniversitede başını örtsün diyelim ama ya bu mezun olunca ne yapacak? İşsiz mi kalacak? Hayır! Kamuda görev alacak. Orda başını açacak mı? Hayır! Al sana sorun diyor.

Bir Türü yahu dinin emri ise, ona kimse karışamaz. Din ve vicdan özgürlüğü bunu gerektirir diyemiyor.

Peki bu adam tesettür ayetleri inkar mı ediyor?

Eğer öyle ise, ayeti inkar insanı kafir eder.

Yok, inkar etmiyor ama aşağılıyor, kötülüyor, çirkin görüyorsa, bu da insanı dinden çıkarır, kafir eder.

Bu da değilse, peki ne?

Bu Müslüman Müslümanlığa neden karşı çıkıyor?

Evet, neden?

Yok, İslam'da böyle bir emir yoktur diyorsa, bu da affedilmez bir cehalettir. Derhal araştırıp öğrenmesi gerekir.

Mesela sorsun Diyanete. Diyanet tesettürün farz olduğunun daha baştan fetvasını vermiştir.

Şimdi soralım, bilmiyordun öğrendin. Fikrinden vaz geçtin mi?

Hayır!

Neden?

!...

Hiç kaçamak yok. Bu Allah Tealanın emri ise, ki öyledir, inkarı küfürdür.

Bunu beğenmemek, çirkin görmek, çağdışı bulmak, öyle yapanları sevmemek de küfürdür. Peki bu küfrü hiç aldırış etmeden devam ettirmek neyin alametidir?

Yukarıda verilen bilgiler ışığında bunun hükmü nedir?

Örnekleri çoğaltabilirsiniz.

Adam içki yasağını beğenmiyor, kumar yasağını beğenmiyor, zinayı suç saymıyor. Bunlar İslam'ın kesin emridir denildiğinde hangi çağda yaşıyoruz diyor. Bu ne anaya gelir?

Sokakta yürüyen kızın gösterdiği yerler, Necip Fazıl'ın deyimiyle kefen bezine mahrem. Sen de Müslümansın, yazıktır sana, bu güzel yüzler cehennemde yanmasın denildiğinde cevap aynı: hangi çağda yaşıyoruz?!..

Bu inkar mıdır, çirkin görme midir, aşağılama mıdır, gıcık kapma mıdır?

Bunlardan hangisi olursa olsun, imanı götürdüğü açıktır.

Namaz işten kaytarmaya sebepmiş. Oruç verimi düşürüyormuş. Hac, paraları Araplara yedirmek oluyormuş.

Faiz haram diyecek olursun, Faizsiz ekonomi olmaz cevabı cebinde hazırdır hemen. Dörde kadar gerekirse evlenebilir ekekler dersin, dünyayı başına yıkarlar. Hatta soru hazırdır: Kadın da dörde kadar evlensin mi? Bu inkar mıdır, çirkin görme midir, veya nedir?

Kadının mirasta erkeğe göre yarım alması, zulüm imiş. Peki, - haşa- bu zulmü kim koymuş? Allah Teâla zalim mi oluyor buna göre?

Zaten İslam devleti, hilafet hiç tartışılmaz oldu. Sanki laiklik ve demokrasi iman şartı.

Adam gâvur gördü mü sevinçten dört köşe, sakallı, sarıklı bir Müslüman gördü mü, suratı bir karış Mahkeme duvarı gibi.

İslam birliği gericiilik, Avrupa birliği ilericiilik.

Bir yere birisi tayin olsa koşu koşu gidip hanımına bakmalar “acaba başı örtülü mü?” diye.

Dindarların adı mürteci, gerici, yobaz, tutucu, dinci, aşırı dinci, kökten dinci, fundamantalist, tarikatçı, örümcek kafalı, çember sakallı, sofı, molla, takunyalı, öcü ve daha neler neler.

Din dışı yaşadı mı çağdaş, ilerici, aydın, uygar.

Bütün bunların muhatabı sıkıştı mı ”ben de Müslümanım” diyor.

Ciddi misin?

Müslüman olmak neyi ifade ediyor, bunu biliyor musun?

Gelelim Laikliğe

Çağımızda iman ve küfür konuşulurken laiklikten bahsedilmezse, konu eksik kalır. Çünkü "Türkiye laiktir laik kalacak" imiş. Sokaklarda kendini Müslüman zanneden bir sürü cahil cühela hançerelerini yırtarcasına böyle bağırıp çağırarak slogan atıyorlar.

Atmasına atıyorlar da bakalım ne dediklerini biliyorlar mı? Yani acaba Türkiye gerçekten laik mi?

Nerde?

Peki, laiklik nedir?

Güya devlet dine, din de devlete karışmayacakmış.

Peki öyle mi?

Değil!

Neden?

Diyanet orda duruyor, devlet malı olarak.□

Camiler bile kamusal alandır artık. Ancak devlet memurları açar, kapatır, ibadet yaptırır veya yaptırmaz. Onlar konuşur, bilgi verirler. Başkası mezhep sahibi müçtehit olsa, izne tabidir.

Eğer verilerse.

Ama Diyanet din hakkında eksik bilgi vermek mecburiyetindedir.

Çünkü devlet onlara İslam Dininin iman, ibadet ve ahlak kısımları hakkında bilgi vermelerini emreder.

Peki ya hukuk, ya ahkam, ya kanun, ya şeriat kısmı?

O yasak!

Bizdeki laikliğin ne kadar yanlış uygulandığına ve Müslümanları şeriatsız bırakarak kafir olmalarına sebep olduğu ortada. Çünkü laiklik İslamın koca bir hukuk kısmını reddetmektir. Bu reddin insanı küfre soktuğu malumdur. Bunu Diyanet bile inkar edemez.

Neyse, işin Diyanet kısmına çok girmeyelim. Bu konuyu enine boyuna “İlim ve İktidar” ile “İslam Sancısı” kitaplarımızda yazmıştık, okuyanlar hatırlayacaklardır.

Laikçiler, ülkede hiç de laikliğin olmadığını iyi bilirler. Batıda laikliğin din ve vicdan hürriyeti olduğunu da bilirler. Bizdeki uygulamanın kabul edilemez bir din düşmanlığı olduğunu da bilirler. Sonra da kalkar, söver gibi, “Laiklik adam olmaktır” diye saçmalarlar.

Din ve vicdan özgürlüğünü, inanç özgürlüğünü savunduklarını söylerler, fakat bütün kendi çağdaş değerlerini ayaklar altına alarak utanmadan bu saçmalığı alkışlarlar. Ne yapalım, bu da bizim şanssızlığımız. Başka ülkelerde aydınlar halk ile yan yana özgürlük mücadelesi verirler. Bizdekiler halka düşman, zalim statükoyu savunurlar.

Laiklik Batıda çıkmıştır. Orada kilise ve ruhbanlar, yani din adamları yönetimi “Tanrının emridir” diyerek gasetmiş ve hem idare ve adalet açısından, hem de bilim ve teknik açısından insanlara zulmetmişler. Kendi din ve mezhepleri için insanları zorlamışlar. Aydınlar da halk ile el ele vererek bu yetkiyi ruhban sınıfın elinden almak için ayaklanmışlar. Kiliseyi sadece din işlerine çekerek yönetimi halka vermiş ve herkese din ve vicdan özgürlüğünü sağlamışlar. İyi de etmişler.

Peki bundan bize ne?

Bizde yönetim bir ruhban sınıfın, yani din adamı sınıfının elinde miydi?

Bunlar herkesi kendi din ve mezheplerine zorluyorlar mıydı?

Halka idare ve adalet açısından zulmediyorlar mıydı?

İlim ve teknik gelişmelere karşı çıkıyorlar mıydı?

Din ve vicdan özgürlüğünü tanımıyorlar mıydı?

Hayır! Bunların hiçbiri bizde yoktu.

Peki biz niye laik olduk öyleyse?

Hangi sebepten?

Hangi mecburiyetten?

Ne bir sebep vardı laikliği almaya bizim için, ne de mecburiyet vardı bizde.

Peki dertleri neydi?

Kafirleşmek!

Hadi aldılar diyelim, iyi uyguladılar mı? Millet bir faydasını gördü mü?

Ne gezer! Yüzlerine gözlerine bulaştırdılaralanlar, millet de bir hayrını görmedi. Üstelik ondan iki yakası daha bir araya gelmedi. Ülkede bu yüzden kavgalar bitmedi. Bütün kötülüklerin, bütün darbelerin de anası oldu. Yani başımızın püsküllü belası oldu.

Gelelim Şu soruya; Kişi laik olur mu? Özellikle de MÜmin kişi laik olur mu?

Asla! Bir dini olan laik olamaz. O yüzden ancak tanrı tanımaz ateistler laik olabilirler.

Adamlara ”Şeriatı inkar etmek, Kur’an’ın bir kısmını inkar etmek demektir. Öyleyse bu laiklik insanı dinden çıkarır” diyorsunuz, size kızıyorlar.

Bize kızmakla imanınızı kurtaramazsınız, dini doğru bilerek sahih iman ederseniz kurtulursunuz. İster kızın, ister kızmayın, mesele bu değil. Mesele sizin imanınızı korumanızdır. Bize inanmıyorsanız açıp okuyunuz akaid ve ilmihal kitaplarından.

Aınız müftülüğe telefonu, sorunuz. Aınız Diyanet İŞleri Başkanlığına, sorunuz. Aınız ilahiyata, sorunuz.

Aman dikkat, devletin bu tür üst kurumlarına, devletin resmi görüşüne ters düşen soruları sorarken, ihtiyatlı olmalısınız. Devletin görüşü ile İslam’ın görüşü ters düşerse, acaba hangisini tercih ederler? Yaşananları görünce kuşku duymamak elde değil maalesef. Bu konuda “AŞağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık” misali rahat da konuşamıyoruz.

İmanınız sizin için önemliyse sorunuz.

Dediğimiz doğruysa tövbe ediniz.

Yoksa çıkmamak üzere ebediyen cehennemde yanarsınız.

Bize kızınız veya kızmayınız, umurumuzda mı bizim?

Bizim derdimiz sizsiniz, yani sizin imanınızı kurtarmaktır. ”Size ne benim imanımdan, siz kendi imanınıza bakınız” deseniz de, biz yine sizi düşÜnür ve kurtarmaya bakarız. Çünkü bu vazifeyi

sizden değil, Allah Teâlâdan aldık. Üstelik içimiz şefkat ve merhamet dolu. Sizi küfür ayeşinde yanar gördükçe içimiz yanıyor, buna razı olamıyor, kayıtsız kalamıyor, umursamazlık edemiyoruz. Derdimizi bir bilerseniz, teşekkür ederek elimizi öpersiniz.

Aman istemez, el öptürmeye hiç hevesimiz yoktur, yeter ki dinleyiniz ve imanınızı koruyup kurtarınız.

Sonuçta diyoruz ki, bütün bunların nasıl bir irtidat olduğunu ve sahibini dinden çıkardığını açık seçik yazmalı, anlatmalı bilenler. Bu onlara düşen bir görevdir. Biz de bunun için çabalayıp duruyoruz zaten.

Evet, yerinde tekfir faydalıdır demiştik ya, işte bunun içindir. İnadına İslam'a savaş açanları da tekfir etmeli. Etmeli ki başkaları işin ciddiyetini anlasın. Küfürden tiksiniş kaçsın. Din ve toplum korunsun.

İşte tam da burada karşımıza davet, tebliğ ve irşat sorunu çıkıyor.

Bu da bambaşka bir dert, bir sorundur ülkemizde, hatta bütün dünyada.

Nasıl mı?

Laiklik Dine Düşman

Bu ülkede laiklik yok, laikçilik var. Üstelik bu ülkede siyaset özgür de değildir. Vesayet altındadır. Mesela bakıyorsunuz Almanya'da "Hıristiyan Demokrat Parti" vardır. Demokrasi ve laikliğe de aykırı bulunmaz. Ama bu ülkede "İslam Demokrat Parti" diye bir parti kurulamaz. Zira bu hem demokrasiye, hem de laikliğe aykırı bulunur. Gerekçeleri şu; "bizim özel şartlarımız var."

Nedir o özel şartlar?

Aklımızın yettiği günden beri okudukları masal veya martaval şu:

“Şöyledir efendim: Avrupa’nın dini Hıristiyanlıktır. O da insan eliyle reforme edilmiş, ilahî olma özelliği giderilmiştir. Yani devlet yönetecek hukuku yoktur. Laiklik ile de zaten devlet dışına atılmıştır.

Ama İslam’a gelince, hala Allah Teâla’dan geldiği gibi duruyor. İnsan eliyle değiştirilememiş, reforme edilememiştir. Yani aynı zamanda devlet yönetimine, yasamaya, yargıya, ekonomiye, eğitime, sosyal hayata kanun veren bir dindir. Bu yüzden ya onu da reforme edecek ve kanunlarını kesip atacağız, bildiğimiz kuşa benzeteceğiz, ya da devlet hayatından dışlayacak, yasak getireceğiz. Bu konuda demokrasi ve laiklikten fedakarlık yapacağız. İçteki Müslümanları zaten susturduk. Avrupadan da anlayış bekleyeceğiz.”

Nitekim uygulama da böyledir. Bu uygulamada demokrasi de yok, laiklik de yoktur. Müslümanlar da bundan şikayetçi, işin garibi Avrupa da bundan yarı şikayetçi.

Müslümanları anladık, hadi onlara yasak var, hakkımız yeniyor diyor ve şikayet ediyorlar. Anlamadığımız şu batılılar.

Sistemin sahipleri de anlamıyor ve soruyorlar: “Yahu siz kimden yanasınız? Sizin taklitçiniz ve çömeziniz olan bizlerden mi, yoksa Müslümanlardan mı?”

Her ne ise, “bu memlekette demokrasi ve laiklik var, özgürlük var” yalan balonunu söndürmek için Merhum Ercüment Özkan bir parti kurdu. Adı da İslam idi, tüzüğü de İslamî idi. İçişleri bakanlığına müracaat bile edemeden dava bitti.

Evet, Türkiye’de İslam Partisi kurulamaz. Dolayısıyla İslam Hukukunu hiçbir parti teklif bile edemez. Acı veya tatlı, adamına göre değişir, işin gerçeği bu. Bu yüzden kim olura olsun, birisi kalkar bir parti kurar da “biz İslam’ı getireceğiz” derse bu yalandır.

Laiklik Halk İradesine Düşman

Demokrasinin ikinci ayağı olan “halkın iradesi ile yasaların çıkması” düşüncesi, aslının olup olmadığı veya tam olarak gerçekleşip gerçekleşemeyeceği bakımından üzerinde çok tartışılan bir konudur. Bir de biz soralım; acaba bu düşünce uygulamada gerçekleşiyor mu? Gerçekleşen yasamada yüzde kaç halkın iradesi belirleyici oluyor?

Hemen söyleyelim, demokrasinin “Türkiye modelinde” halkın iradesinin yasalar üzerinde hiçbir belirleyici etkisi yoktur!

Bırakın halkı, yasama görevi olan milletvekillerinin bile çoğu kez sözü dinlenmiyor. İşte son zamanlarda medeni hukuk ve ceza hukuku baştan sona değişti. Nasıl oldu bu iş?

Sistemin asıl sahipleri birilerine bu yasaları toptan hazırlattı. Hazır olan paket iktidar partisine verildi. Onlar da komisyonlardan geçirerek TBMM ne indirdiler. Parmaklar kalktı ve iş bitti. İçinde ne vardı tartışmadılar bile.

Hatırlarsınız, Ak Parti içinden bazıları yasadaki “zina suç değildir” ibaresini “zina suçtur” şekline çevirmek istedi. Ama içeriden ve dışarıdan öyle bir kıyamet koptu ki, teklifi yapanlar yaptıklarına bin pişman olarak tükürdüklerini yalamak zorunda kaldılar.

Oysa halk zinayı hem suç, hem günah, hem de ayıp ve ahlaksızlık olarak kabul ediyor. Yasada var mı bu irade?

Yok!

Bu mu demokrasi?

Hayır! Bizdeki demokrasi kör ve kötürümdür. Fakat hakkını yemeyelim, elbette demokrasi bu değildir! Biz bunun cılığını çıkardık.

“Vur” deyince öldürdük yani. Buna “demokrasi” denmez, dense dense “alaturka demokrasi” denir. Şekil var, ruh yok.

Gerçek demokrasi ile yönetilen ülkelerde vaziyet bu kadar kötü değil elbette. Orada halkın istedikleri ile yönetenlerin istekleri uyuşur. Halk geneli belirler, uzmanlar da o geneli yasalar halinde formatlayarak kanunlaştırırlar. Bizdeki gibi halkın hiç haberi olmaz değil yani.

Fakat bu işler bizde asla böyle olmaz. Acaba neden olmaz?

Bizde bir sorun var da ondan.

Nedir o sorun?

İslam. Yani bir başka ifade ile bizim Müslüman olmamız.

Ne demek bu? İslam veya bizim Müslüman oluşumuz demokrasiye nasıl mani oluyor?

Evet, “İslam demokrasiye mani mi oluyor?”

Açıklayalım. Batıda halkın inandığı dinin, onları uygulamaya mecbur eden bir şeriati, yani ilahî kanunları yok. O yüzden kanunlarını nasıl isterlerse öyle yaparlar. Burada onların iradesini hiçbir şey bağlamaz. Dolayısıyla “demokrasi” diyerek hem yöneticilerini, hem de yasalarını seçerler.

Ama biz başkayız gerçekten. Bu yüzden sistemin sahipleri de sık sık “bize özel şartlar var” der durular. Neden?

Çünkü bizde halkın inandığı dinin, onları uygulamaya mecbur eden bir şeriati, yani ilahî kanunları vardır. Bunu biraz açalım:

Bize Özel Laiklik Olur mu?

Allah inananlara bu yasalarını koyarken alıp almamakta muhayyerlik tanımaz onlara, seçenek sunmaz. Ortada üç durum vardır: Ya Allah'ın kanunları içtenlikle kabul edilir ve asla içte bir sıkıntı duyulmadan, aleyhte bile olsa uygulanır, ya da inanılır, ama menfaat ve keyfine ters düştüğü için utanılarak da olsa uygulanmaz, günahkar olunur. Ve son durum, eğer inanılmadan, yani reddedilerek uygulanmaz ise dinden çıkılır, kafir olunur. Bunda hiç akide açısından bir şüphe yoktur.

Çünkü İslam inancına göre Allah'ın kanunlarından başkasının kanunlarını almak, adına “tağüt” denilen o “kanunları alınan” insan veya kurumu “tanrı kabul etmek”tir. Bu ise Allah Teâlâ'ya ortak koşmaktır, yani şirkittir. Oysa İslam'ın temeli “tevhit”tir. “Tevhit Kelimesi” dediğimiz “La ilahe illallah” bunun en kesin ifadesidir. Burada konu ile ilgili ayet ve hadisleri çok bildiği için yazmayacağım. İlle de merak edenler “İnançta Arınma” kitabımıza bakabilirler, zira baştan sona delilleri ile bunu anlatır.

İşte bu yüzden müslümanlar hangi yönetim biçiminde olursa olsun hiç farketmez, kanunlarını iradeleri nasıl isterlerse öyle yapamazlar. Burada onların iradesini Allah'ın iradesi olan dini yasalar bağlar. Dolayısıyla bizde demokrasi olsa olsa yöneticileri seçmektir, temel yasaları değil.

Temel yasalara gelince, burada bir farklılık var. Müslümanlar nazarında Kur'an ve sahih sünnet “anayasa” hükmündedir. İslam devlet ve toplumunda bir anayasa yapılacaksa bile temel çerçevesini bu iki kaynak belirler. Bunlara aykırı ne bir anayasa, ne de yasa düzenlenebilir.

Teferruat olan tali yasalara gelince, onu da zaman ve zemine göre ihtiyaçlar neyi gerektiriyorsa, bu anayasa çerçevesine bağlı kalarak fıkıh usulü kaidelerince onu da yasama yetkisi olan uzmanlar çıkarırlar. Devlet başkanı onayladığında da yürürlüğe girerler.

Buna göre anayasa ilahîdir, dinîdir. Her Müslüman Allah ve Resulünün her dediğini pazarlıksız ve seçeneksiz olarak almak ve itaat etmek mecburiyetindedir.

İşte bu yüzden Müslüman olmayanlar, ya da Müslümanlığın ne olduğunu bilmeyen laik kesimler, din ile demokrasinin yan yana olamayacağını söylerler. Zira onlara göre “laiklik olmadan demokrasi olamaz.”

Müslümanlar da asla laikliği kabul etmezler. Laiklik onlar için kesinlikle dinden çıkmak, kafir olmak demektir. Öyleyse “dinsiz demokrasi” asla kabul edilemez.

O zaman bizim tavrımız ne olacaktır? Ya da çare?

Cevaptan önce ölçüyü bir daha hatırlayalım: □Her Müslüman Allah ve Resulünün her dediğini pazarlıksız ve seçeneksiz olarak almak ve itaat etmek mecburiyetindedir.

İşte bu yüzden Müslüman olmayanlar, ya da Müslümanlığın ne olduğunu bilmeyen laik kesimler, din ile demokrasinin yan yana olamayacağını söylerler. Zira onlara göre □laiklik olmadan demokrasi olamaz.□

Müslümanlar da asla laikliği kabul etmezler. Laiklik onlar için kesinlikle dinden çıkmak, kafir olmak demektir. Öyleyse □dinsiz demokrasi□ asla kabul edilemez.

O zaman bizim tavrımız ne olacaktır?

Dayatmaya Karşıyız

O zaman bizim tavrımız iki şekilde tecelli edebilir.

Birincisi odur ki demokrasi Batıya aittir. Bizi ilgilendirmez. Çünkü bizim ona ihtiyacımız yoktur. Onda olan olumlu yanlar, bizde

zaten var idi ama zamanla o özellikleri biz kaybettik. İslam'ın hilafet rejimi yerine krallık, padişahlık, sultanlık ve veliâhtlık gelip yerleşti. Kabul etmek gerekir ki bu beladan kurtulmak kolay değildi. Demokrasinin burada bir faydası varsa, o da bize dinimizin aslı yönetim şeklini hatırlatmasıdır.

İkinci tavrımız ise beraber yaşamının hatırına bir orta yolda anlaşma yapmaktır. İyi ama bu nasıl olacak?

Yazarak veya okuyarak yüksek sesle düşünelim öyleyse. Şimdi biz burada bir orta yol sunalım ve diyelim ki hüküm vermeden önce bir düşünelim, bir değerlendirelim, ondan sonra bir karara varalım. Bakalım teklifimiz ne derece kabul görecektir veya reddedilecektir. Peşinen söyleyelim, her iki görüşe de saygılıyız.

Biz diyoruz ki, mademki demokrasilerde halkın iradesi önemlidir. Öyleyse halkı serbest bırakalım. Eğer halk, asla bir cebir ve şiddet olmadan, gönüllü olarak kendi iradesiyle İslam Şeriatını seçerse, buna izin verelim. Böylece hem yöneticiler, hem de yasalar halk tarafından seçilmiş olarak tam bir demokrasi uygulanmış olur. Bu şekilde göre laiklik gider, demokrasi, seçim ve sandık, halkın hür iradesi kalır.

Bildiğim kadarıyla şimdi Mısır'da İhvan-ı Müslimin bunu deneyecek. Başarırsa belki de bunun adı "Mısır Modeli" olarak kalır.

Buna demokratların karşı çıkmaması gerekir. Çünkü halk isterse, iradesini böyle kullanırsa, kime ne? İşte İngiltere'de bir bakan bu anlamda "halk isterse İngiltere'ye şeriat gelir" diyor. Başka Batılı ülkelerden de benzer beyanatlar geldi. Gelir, çünkü demokrasinin ruhu budur. Benzer bir ses bu ülkeden de, rahmetli Menderes'ten de gelmişti ama o sesi demokrasiye inananlar idam ettiler. Konuyu değiştirmemek için ayrıntıya girmiyorum.

Buna Müslümanların da karşı çıkmaması gerekir. Çünkü Müslüman halk İslam Şeriatını ister. Eğer Müslüman halk İslam

Şeriatını istemiyorsa, orada bir iman sorunu vardır. Öncelikle o sorun halledilmelidir.

Bilindiği gibi inanmayanlara dinde zorlama yoktur. İslam Şeriatını istemeyen bir halka siz zorla şeriat dayatamazsınız. Bu zorlama onları münafık olmaya zorlamak olur. Bunun kime ne faydası olur?

O takdirde bizim yapacağımız öncelikli iş, irşat ve tebliğ ile halkı kazanmak, gönüllü olarak İslam Şeriatını ister hale getirmektir. Şimdi yaptığımız gibi.

Bunun için de en uygun ortam, her halde astığı astık, kestiği kestik krallık ve diktatörlük ortamı değil, temel hak ve hürriyetleri herkes için isteyen demokratik ortamdır.

Ne dersiniz, anlaştık mı?

Cevap "evet" ise, biz de "barış hayırlı olsun" deriz. Cevap "hayır" ise, biz de "sizin dininiz size, bizim dinimiz bize" deriz.

Yok, "siz bize mecbur ve mahkûmsunuz, ille de bizim dediğimize geleceksiniz" dersiniz, mücadele kaldığı yerden devam edecektir. Çünkü biz sizin köleleriniz değiliz, bu vatanda en az sizin kadar haklara sahip özgür insanlarız. Şu anda hakkımızın yenmesi, hakkımız yoktur anlamına değil, açıkça zulüm gördüğümüz anlamına gelir. Kimse unutmazın, zulüm payidar olmaz.

Yine kimse unutmazın; keser döner sap döner, bir gün gelir hesap döner. Hiç şüphemiz olmasın o gün bizim teklifimizle gelirsiniz, biz de size hayır diyeceğizdir.

Laiklik Yangın Gibi

Bir yangın var ve ramazan, oruç, hac, bayram, kurban dinlemiyor doğrusu. Hem meddi, hem de manevi yangınları

yaşıyoruz. Maddisini saymama gerek var mı? Ülkemizden başlayarak bakalım dünyanın dört bir yanına, yanan iller hep bizim iller..

Evet, korkunç bir yangın var ve içinde yanan bizim insanımız. Elleri böğründe çaresiz seyretmek bile çıldırtan bir çılgınlık□

Peygamberimizin ifadesiyle kişinin hevası, yani arzu, istek, şehvet, nefse ait zevklere düşkünlük, ilgi, alaka ve sürekli düşüncesi, O□nun (sav) getirdiklerine uymadıkça iman etmiş olunamaz.⁶²

Yani sistem onun getirdiğine uyacak. Siyaset, idare, hukuk, iktisat, eğitim, sanayi, belediye, imar, savaş veya barış, onun Yüce Allah katından getirdiği dine, İslam□a, aziz şeriata uyacak. Değilse iman etmiş olamaz.

Başınızı kaldırın ve bakın; ne görüyorsunuz?

Bunların hiç biri Peygamberimizin getirdiğine uymuyor. Öyleyse sistem alev alev yanıyor, içinde biz de kavruluyoruz. Bunu görelim artık.

Bilindiği gibi ibadet ve kulluk için her şeyden önce gereken, bilgin ve yetkin bir aklın, Kur□an ve sünnetten çıkardığı sahih bir imandır. İmanı olmayanın, nereden ibadeti ve ameli olacak? Olsa da kabul değil zaten:

Allah, inkar edip kendisinin yoluna engel olanların işlerini boşa çıkarmıştır.⁶³

Evet, kendi anlayışınca ibadet ve iyilik kabul ettiği her şey boşa çıkartılmıştır. Dua etmiş, namaz kılmış, oruç tutmuş, zekat vermiş, daha başka ibadetler etmiş, mesela açları doyurmuş, çiplakları giydirmiş, mazluma yardım etmiş, şaşkına yol göstermiş,

⁶² Buhariden Kenz-ül Ummal, I. 217 no:1084; İbni Kesir, age. I. 411.

⁶³ Muhammed, 1.

insanlar arasını düzeltmiş, barışa katkıda bulunmuş, faydalı bir ilim veya teknik geliştirmiş... bütün bunların belki bu dünyada karşılığını sıhhat, saadet, şan, şöhret, makam, mansıp, sevgi, iltifat, maddi menfaat olarak alır. Ama eğer iman olsaydı çok sevaplar kazandıran bu amellerden dolayı ahirette zırnık alamaz.

Neden mi?

Bu ayetin tefsirinde Seyyid kutup şu açıklamaları yapar: Belki de boşa çıkarılan bu amellerden özellikle yaptıkları sonra da arkasından bir yarar umdukları ve dışardan bakılınca düzgün görülen ameller kastedilmektedir. Ancak iman olmadıktan sonra iyi amelin ne kıymeti vardır? O halde bu iyilik tamamen şekli olup herhangi bir gerçeği ifade etmemektedir. İtibar edilen, dikkate alınan o amelin yapılmasını doğuran etkidir, yoksa amelin şekli değildir.

Bazen amelin etkeni iyi ve hoş bir şey olabilir. Ancak o amel bir iman temeline dayanmayınca, gelip geçici olarak dikkatsizce yapılan şey, ya da alışılmamış bir duygu olur. Böyle bir amel vicdanda değişmez ve apaçık bir şekilde yer etmiş, hayatın geniş açık çizgisine bağlı olan bir sisteme, ya da varlık aleminin köklü yasasına bağlı değildir.

O halde insan ruhu, her yönünde, kendisinden harekete geçsin ve her davranışında ve yönünde kendisine başvuracağı bir kaynağa bağlansın diye mutlaka iman etmelidir. İşte o zaman iyi amelin bir anlamı, bir hedefi, bir sürekliliği ve ilahi sistem uyarınca vereceği sonuçları olur⁶⁴

Yukarıdan beri anlatılanlar düşünüldüğünde maalesef bu gün, İslam aleminde tarihte misli görülmemiş korkunç bir irtidat, riddet - dinden dönü- yaşanmaktadır. Bir milyarı aşkın İslam dünyası

64

Bkz. Seyyid Kutup, Fî Zilal, Muhammed Suresi 1. ayetin tefsiri.

üzerinde bir araştırma-inceleme yapılırsa, sanırım birçok noktalarda imanını kaybetmiş insanlar olacağından, bu sayı hayli aza düşecektir.

Allaha sığınıyor, ondan imdat istiyor, ona yalvarıyoruz; bizleri ve bütün Müslümanları, yetişen nesillerimizi imandan ayırmasın! Bütün insanlığa hidayet nasip etsin. Bizi bu nasipte vesile ve hisse sahibi eylesin.

Korkuyoruz. Zira, önemine binaen yukarıda biraz detaylı durduğumuz konulardan daha başka birçok noktalarda da, ataları Müslüman nesiller, maalesef imanlarını kaybetmiş durumdadırlar.

Hangi sebepten mi?

Laiklik Kafirliktir

Evet, dünyanın her yerinde ataları Müslüman olan birçok insan, hatta nesiller, maalesef imanlarını kaybetmiş durumdadırlar.

Hangi sebeplerden mi?

Bunları "İnançta Arınma" kitabımızda işlemiştik. Said Havva da "el-İslam" kitabının "Nevagidu'ş Şehadeteyn" bölümünde (s.79-98) bunların belli başlılarını delilleriyle anlatır. Biz burada bu sebeplerin başlıcaları için şöyle bir sıralama yapabiliriz:

Allah'ın dinine aykırı olan ve ona gizli açık düşmanlık besleyen beşeri sistem, nizam, düzen, ilke ve ideolojileri veya onlar için çalışan ve savaşan insanları içten, yürekten kabullenip desteklemek.

İslam'ın hepsini veya bazı kanunlarını veya ibadet ve ahlakî prensiplerini inkar etmek, beğenmemek, çirkin görmek, alay ve hakaret etmek.

Dünya hayatını tek gaye bilip ahireti unutmak veya dünyayı ahirete tercih etmek.

Kitap ve sünnetle veya bunların bir kısmıyla veya bunların içinde yazılı olan farz ve haramlarla alay etmek, eğlenceye almak, hafif görmek, sevmemek, beğenmemek, nefret etmek, gıcık kapmak. Bunların inkardan farkı yoktur.

Sırf Müslüman olduğu için ve sırf dinini yaşadığı için Müslümanlarla alay edip aşağılamak veya nefret etmek.

Dinin açık şiarlarıyla, yani sembolleriyle, mesela cami, minare, sakal sarık, tesettür vs. alay etmek.

Helalı haram, haramı helal saymak.

Kur'an'ın hepsini veya bir kısmını, velev ki bir ayetini olsun inkar etmek.

Mütavattir sünneti ve onunla sabit olan dini bir hükmü inkar etmek.

Kafirleri dost kabul edip sırdaş edinmek. Onlarla birlik olarak İslam ile ve Müslümanlarla savaşmak.

Resulullaha (sav) karşı bile bile edepsizlik etmek.

Allah'tan ve dininden gıcıklanıp nefret etmek, şirk ve küfürden hoşlanıp neşelenmek.

Allah'ın sıfatlarını ve fiillerini inkar etmek veya bunları kullara da izafe etmek.

Ancak Allah'a ibadet olunan namaz, kurban, tavaf gibi fiillerle Allah'tan başkasına ibadet etmek. Müslümanı tekfir etmek.

Allah'tan başkasına itimat, tevekkül.

Kendine gelen maddi manevi bütün nimetleri Allahtan değil de, kendinden, ya da başkasından, mesela ilminden, aklından, bileğinin veya sermayesinin gücünden vs. gibi sebeplerden bilmek.

Velhasıl insanı maksat ve mabud olarak Allah'tan çeviren şeylere iltifat etmek ve aldanmak.⁶⁵

Bütün bunlar iyice düşünülürse, Ebu'l Hasan Ali en-Nedvî'ye hak vermemek elde değildir. Diyor ki: Zamanımızda çok büyük bir irtidat var ama ne yazık ki karşısında Ebu Bekir yok.⁶⁶

Gelin bu Ebubekirler ve Halitler biz olalım ve elimizden geleni yapalım lütfen!

En büyük ibadet ve en gerekli cihat budur zamanımızda.

⁶⁵ Bu konuda geniş bilgiler içeren “İnançta Arınma” kitabımıza bakılabilir.

⁶⁶ Ebu'l Hasan Ali en-Nedevi, Yeniden İslam' □s. 167.

LAİKLİKTEN KURTULUŞ

Şafak Atıyor

Şimdi siz de takdir edersiniz ki bütün bu acı ve komik durumlara düşünüşümüzün altında sadece bir şeyi korumak vardır. Oda ne Kemalizm, ne Atatürk milliyetçiliği, ne resmi ideoloji, ne şu, ne de budur. Bütün bu komikliklerin altında yatan tek sebep, “laikliğin korunması” çabasıdır. O da kafiri taklit ve onlara ittiba ile dinden kopuş, helal ve harama göre değil de keyfe, zevke, şehvete göre dilediğince yaşama isteğindedir.

Evet, yukarıda da değindiğimiz gibi bizi ülke olarak inim inim inleyen, acı ve ızdırap çektiren, bütün kurtulma çabalarımıza rağmen uğraşlarımızı boşa çıkaran, bizi bütün dünyanın gözünde rezil ve rüsvay eden, iç kavgalarla barışımızı bozup, kardeşliğimizi bitirip, enerjimizi yitirip bizi zayıf, geri ve fakir bırakan, istemediğimiz halde bir deli gömleği gibi sırtımıza zorla giydirilen, bu zamana kadar çabalasak da bir türlü çıkarıp atamadığımız şu zalim ve mel’un “laiklik” ilkesidir.

Evet, bu ülkenin en büyük derdi, en büyük belası, en büyük açmazı, maalesef zorla girdirilmiş olduğu bu çıkmaz sokak olan “laiklik” ilkesidir.

Bunu bu millet üstünde ilelebet sürdürmek elbette mümkün değildir. Zararın neresinden dönülürse kardır. Onun için hiç kem küm etmeden, eğip bükmeden, gerçeğe göz kapamadan, doğruları

kıvırtmadan, mertçe, yiğitçe gerçekleri haykırmanın zamanıdır: "Kurtarın bizi bu laiklikten".

Bu sesimizi duyan ve olumlu cevap veren milyonlar var artık ülkemizde. Bunlar, seksen yıllık baskı rejiminin içinden çıkıp gelmiş insanımızdır. Daha doğrusu sessiz ve derinden sisteme muhalefet eden halkın yetiştirdikleri evlatlarıdır. Bu özgür havayı soluyarak yetişen yeni nesiller, İslam'ı talep eden insanların asıldıklarını, zindanlarda çürütüldüklerini görmediler. Ancak bunları babalarından, dedelerinden dinlediler, yakın tarihi alternatifli okuyarak öğrendiler. Ama günün şartlarını da bildikleri için, yasalar çerçevesinde, yer yer demokratik muhalefet pasif direniş kurallarını da uyguluyarak, ama asla cebir ve şiddete düşmeden, anarşi ve teröre bulaşmadan, hem "baticılıkla", hem de onun en büyük göstergesi ve hayat damarı olan "laiklikle" mücadelesini vermeye başladılar. Bunun için eğitim kurumlarına el attılar. Sivil Toplum Kuruluşları oluşturdular. Başta siyaset olmak üzere ekonomi, yönetim, medya üzerinde etkin olmaya başladılar. Dernekler ve vakıflar aracılığı ile toplumun can damarlarına sirayet ettiler. Oradan yönetimin etkin yerlerinde bir vatandaş olarak yer aldılar. Sonuçta etkinlikleri ölçüsünde insan haklarına, din ve vicdan hürriyetine engel olan yürütme, yasama ve yargıya yasalar çerçevesinde müdahale ettiler.

Bütün bu çabalar sonucunda Rabbimin de bir ihsanı olarak toplum yavaş yavaş değişmeye başladı. Bu değişim hükümetlere ve genel yönetime de sirayet etti. Artık halkı ciddiye alan idareler görülmeye başladı yavaş yavaş.

İnsanlar dini taleplerinin karşılandığını gördükçe, bir yandan devlet ve idare ile barışırken, bir yandan da hak ve özgürlük alanlarını genişletmeye başladılar. Bunun için her türlü mücadeleye daha bir aşk ve şevkle giriştiler. Gelişen ekonomi ve dünya şartları da onların yanındaydı. Dünya giderek faşizmden, diktatörlükten, militarizmden kurtuluyordu. Otoriter yönetimler bir bir yıkılıyordu.

Bizim gençliğimiz bu mücadelenin içinde geçti. Bazen bir ay, bazen birkaç ay arayla gelen “irtica” nöbetlerini yaşadık. Yer yer müslümanlar “irtica” adı altında en tehlikeli insanlar olarak lanse edildi. “Dinciler komünistlerden daha tehlikelidir” ile başlayan söylemler, “irtica PKK’dan daha tehlikelidir” söylemine terfi etti. Son zamanlarda ise “kökten dinciler teröristlerden tehlikeli” söylemi dünyada yayıldı gitti. Masum Müslümanlar cadı avına tabi tutuldular. Namaz kılanlar, eşi tesettürlü olanlar takip edildi, fişlendi ve devlet kurumlarının etkin yerlerine getirilmedi. Gelmişse atıldı. “Devleti ele geçirecekler” sözü sanki mantıklı imiş gibi kabul gördü. Hiç düşünmediler, kimi kimin devletinden atıyorlardı? Ama bu bahaneyle ne kelleler kesildi bu ülkede, ne insanlar işlerinden atıldı. Sürgüne gönderildi. Zindanlarda çürütüldü. İşkencelerden geçti.

Neden?

Laiklikten!

Çünkü Batıcı laikçiler, bu ülkeyi sadece kendi babalarının memleketi sanıyorlardı. Bunu da utanmadan yüksek sesle dillendiriyor, bu ülkenin çocuklarını Arabistan’a, İran’a, Cezayire veya şuraya buraya postalamaya çalışıyorlardı. Kendileri birinci sınıf vatandaş, dindarlar ise sanki uşaktı...

Bu zulüm nereye kadar giderdi? Atalarımız “zulüm payidar olmaz” demişlerdi. Adalet mülkün temeliydi. İşte bu uygulamalardan ötürü ülke kaç kere uçurumun kenarına gelmişti.

Fakat Müslüman halk şuurlandıkça, bilinçlendikçe, oynanan oyunun farkına vardı. Aslında halk desteğini çoktan kaybetmiş bir avuç azınlık, millete savaş açmıştı. Arkalarında ise başta asker olmak üzere birkaç anayasal kurum vardı. Onlar da her haksızlıkta, her zulümde halkın gözünden düşüyorlardı. Bir gün geldi, iyot gibi açığa kaldılar. Artık askeri darbelerin de bir çözüm olmadığı görüldü. Kırmızı kitapların sökmediği de. Çaresiz halk adam yerinde görülmeye başlandı. Çünkü yönlerini çevirdikleri Batı bile artık

kendilerini kınıyor ve özgürlüklerden yana tavır alıyorlardı. Gidecekleri yer kalmamış, deniz bitmişti.

Uzlaşma Arayışları

İşte burada bir pazarlığa oturdular. Teklif şuydu: “Biz size temel haklarınızı verelim, ama siz de yönetimde laikliği kabul edin. Sosyal hayatta dininizi yaşayın, ama dini devlete karıştırmayın”.

Bu bize asr-ı saadette yaşananları hatırlattı. Malum, “Kafirun Suresi”, Mushaftaki sıralamada yüz dokuzuncu, İniş sırasına göre on sekizinci sûredir. Mekke döneminde inmiştir. Tefsirlerde anlatıldığına göre Kureyşliler Hz. Peygamber'den bir sene kendi ilâhlarına tapmasını, bir sene de kendilerinin onun İlâhına tapmalarını istemişler. Hz. Peygamber de "Kendisine bir şeyi ortak koştuktan Allah'a sığınırım!" demiş; bu kez Kureyşliler, "Bizim ilâhlarımızdan bazılarımla istilâm et (öp, el sür, hürmet et), biz de seni tasdik edip ilâhına ibadet edelim" demişler. Bunun üzerine Kâfurun sûresi inmiştir. Sûrede Hz. Peygamber'in inkarcılarla şirk ve sapkınlıkta birleşemeyeceği ifade edilmekte ve İslâm dininin şirkten uzak tutulması hedeflenmektedir.⁶⁷

İşte o sure: “Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla... 1. De ki: "Ey inkarcılar! 2. Ben sizin tapmakta olduğunuz şeylere tapmam. 3. Siz de benim taptığıma tapıyor değilsiniz. 4. Ben sizin tapıklarınıza tapıyor değilim. 5. Siz de benim taptığıma tapıyor değilsiniz. 6. Sizin dininiz size benim dinim banadır."

Tevhîd ilkesinin sembolü olarak Mekke döneminin ilk yıllarında inen bu sûrede müşriklerin şahsında tüm putperestlere İlan edilmek üzere İman ile şirkin ayrı şeyler olduğu, bu iki inanç sistemi

⁶⁷ Bkz. Taberî, XXX, 213-214; KurtubîJXX,225. Nakleden, Prof. Dr. Hayrettin Karaman, Prof. Dr. Mustafa Çağrı, Prof. Dr. İbrahim Kafi Dönmez, Prof. Dr. Sabrettin Gümüş, Kur'an Yolu:V/671.

arasında bir benzerlik bulunmadığı, dolayısıyla ikisinin birlikte bulunmasının mümkün olmadığı kesin olarak ifade edilmiştir.

Daha önceleri Müslümanları hiç ciddiye almayan, onlara olmadık eziyet ve işkenceyi reva gören müşrikler, onlar hem biraz çoğalıp hem de şahsiyet olarak güç ve üstünlüklerini ispat edince, hemen uzlaşma fikirlerini ifade etmişlerdir.

Bu surenin tefsirinin bir de Seyyid Kutub'tan okunmasını arzu ederim. Oraya "şirk, küfür" yerine "laiklik" kelimesini koyarak okuyup kavramaya gayret ediniz lütfen. İşte o kısaca şöyle der: "Burada buluşma imkanı bulunmayan bir zıtlık, benzerlik tarafı bulunmayan bir çelişki, beraberlik imkanı bulunmayan bir ayrılık, karışma imkanı bulunmayan bir farklılık gerçeği özet biçimde veriliyor. "Sizin dininiz size, benim dinim bana."

Ben buradayım siz ise oradasınız. Aramızda ne geçit, ne köprü, ne de yol var! Bu tam ve kapsamlı bir ayrılıktır. En ince noktalarına varılıncaya kadar bilinen bir farklılıktır.

Özdeki bütün farklılığın boyutlarını açıklamak için böyle bir ayrılık zorunlu idi. Çünkü bu, yolun ortasında herhangi bir şekilde buluşmayı imkansız kılan bir ayrılıktı. İnanç sisteminin özünde, düşüncenin temelinde, metodun gerçeğinde ve yolun yapısında meydana gelen bir farklılıktır.

Hiç şüphesiz tevhid bir sistem, şirk (ve onun bir şubesi olan laiklik, yani insanı Rab edinme şirk) ayrı bir sistemdir. Bunlar asla bir noktada buluşup birleşemez. Tevhid insanı bütün bir varlıkla birlikte ortağı olmayan tek Allah'a yönelir. İnsanların inanç sistemlerini ve hukuklarını, değerlerini ve ölçülerini, eğitim ve ahlâkını, hayat ve varlıkla ilgili tüm düşüncelerini kendisinden alacağı kaynağı belirler. Mü'minin bütün bunları kendisinden alacağı bu biricik kaynak, sadece Allah'tır. Evet, sadece Allah, ortağı, benzeri, dengi olmayan Allah. Bu nedenle müminin hayatı bütünüyle bu ilke üzerinde kuruludur. Gizli ve açık hiçbir şekilde şirkle

karışamaz. Yolunun tüm aşamalarında da durum böyledir. Böyle net bir ayrılık hem davet edenler için bir zorunluluk, hem de davet edilenler için bir zorunluluktur.

Özellikle de daha önce Müslüman iken sonradan sapan topluluklardaki insanlar, şirk ve küfür kaynaklı düşünceler ile iman kaynaklı düşünceleri birbirine karıştırabilirler. İşte böyle kafası karışık topluluklar, sapma ve karıştırmalardan uzak, sade bir iman gerçeği karşısında en fazla direnen topluluklardır. Bunlar gerçek inanç sistemini hiç tanımamış olan topluluklardan daha da katı, bağnaz ve yobazdırlar.⁶⁸ Çünkü bunlar sapıklıklarının ve döneklilerinin kördüğüm haline geldiği durumlarda bile hâlâ kendilerinin doğru yolda olduklarını zannederler. Bu zan, bu yanlış bilgi, gerçek ve doğru bilgiye ulaşmalarına engel olur.

Bırakın avamı, bir çok alim ve davetçi bile, inançlarında ve uygulamalarında görülen bu doğru - yanlış karışıklığını, bu iyi ile kötünün iç içe girişini anlayamayabilir ve aldatılabilir. Bu durumlarda alim ve davetçiler iyi niyetle de olsa, kendilerini onların iyi taraflarını kabul etme, kötü taraflarını da düzeltmeye çalışma cazibesine kaptırdıklarında büyük bir yanılgıya düşerler. İşte bu yanılgı son derece tehlikelidir.

Hiç şüphesiz cahiliyye cahiliyyedir, İslam da islam. Aralarında derin farklar vardır. Tek çare bütünüyle cahiliyeden sıyrılmak ve yine bütünüyle islama girmektir. Tek yol, içindeki bütün özellikleri ile cahiliyeden ayrılmak ve bütün özellikleri ile islama geç etmektir.

Bu konuda alim ve davetçinin atacağı ilk adım, İslam ile cahiliyye sisteminin çok farklı olduğunu ortaya koymaktır. İslam ile küfür düşüncede, sistemde ve uygulamada tamamen ayrıdır. Bu, bir ortak noktada buluşmaya asla müsaade etmeyen bir ayrılıktır. Ne

⁶⁸ Bu fikri destekleyen bir sözü merhum Necip Fazıl'dan aktarmışlardı: Üstad demiş ki: "Türkiye'ye verdiğim emekleri Afrika'ya verseydim, koca kıt'a Müslüman olurdu."

zaman cahiliyye taraftarları bütünü ile cahiliyyeyi terk eder de İslam'a geçerlerse, o zaman ayrılık veya fark sona erer.

İslam ile küfür arasında yama yapma yok. Orta yolda çözüm arama yok. Sentez yok. "Yolun birazından sen gel, birazından da ben geleyim de orta yerde buluşalım" yok.

Bu düşüncenin davetçinin bilincinde netlik kazanması, davanın temel taşıdır. İlk adım, davetçinin kendisinin, cahiliye mensuplarından farklı bir insan olduğunun bilincine varmasıdır. Onların kendilerine göre dinleri, kendisinin de kendine göre dini vardır. Onların kendilerine göre yolları, kendisinin ise kendisine has yolu olduğunun bilincine varmasıdır. Onların yollarında onlarla birlikte bir tek adım dahi atamayacağını kavraması, görevinin kendi yolunda yürümesi olduğunu anlamasıdır. Hiç dinde uzlaşmadan, dininden az veya çok taviz vermeden...

Öyle ise bu tam bir uzaklaşma, kesin bir ayrılık ve apaçık bir karşı tavidir:

"Sizin dininiz size benim dinim bana."

Bugün İslam'a davet eden insanlar böyle bir uzaklaşmaya, ayrılığa ve böyle bir kesinliğe o kadar muhtaçtırlar ki. İslam'a çağırınlar, keşke sapık bir cahiliye ortamında ve yine İslam inancını daha önce tanımış, sonra üzerinden uzun zaman geçmesi ile "kalpleri katılaştıran ve çoklarının dinden saptığı" (Hadid 16) insanların yaşadığı bir ortamda İslam'ı yeniden kurmaya çalıştıklarının bilincinde olsalardı!

Bunun yerine asrı saadet döneminde olduğu gibi İslama yeniden davet etmenin gerektiğini, cahili bir ortamda davet yaptıklarını ve kendilerinin bu cahili ortamdaki tamamen farklı olması gerektiğini keşke anlasalardı. "Sizin dininiz size benim dinim bana."

İslam Sadece İslam

İşte benim dinim budur: Tevhid dini! Düşüncelerini, değerlerini, inancını ve hukukunu bütünü ile Allah'tan alan, O'na ortak koşmayan, yalın, sade, net, açık seçik tevhid dini. Herşeyi, hayatın her alanını kuşatan, şirkten uzak, laiklikten uzak tevhid dini.

Bu kesin ayrılık olmazsa karışıklık devam edecek, karşılıklı yumuşama ve cıvıma sürecek, birbirine karıştırmalar sürüp gidecek, yama ve yamanmalara devam edilecektir.

İslam'a davet böylesine zayıf, güçsüz ve ısmarlama ilkeler üzerine kurulamaz. İslam çağrısının temeli açıklık, netlik, kesinlik ve cesarettir.

"Sizin dininiz size, benim dinim bana."⁶⁹

"Sizin laikliğiniz size, benim İslam'ım ve şeriatım bana."

İşte laikçiler diyor ki; "bakın biz size dininizi öğrenme, öğretme, yaşama ve yayma imkanı veriyoruz. Siz de şeriatı vaz geçin, dini devletten uzak tutun. Gelin böyle anlaşalım."

Hayır!

Bu din benim değil, Allah'ındır. Ekleme, çıkarma, toplama, bölme, birleştirme, sentezleme yapamam. Yetkim yok ki yapayım. Yapsam da sahibi Rabbimiz bunu kabul etmez. Bize düşen Allah Teâlâ'nın indirdiği dini toptan ve pazarlıksız, seçeneksiz ve tercihsiz iman ile kabul edip mutlak itaat ile yaşamaktır. Ötesi küfürdür, şirkettir.

Laikçilerin sunduğu uzlaşma, anlaşma, detant yok. Ya iman, ya küfür.

⁶⁹ Bkz. Fî Zilâli'l Kur'an, "Kafirun Suresi Tefsiri".

Keşke alim ve davetçi geçinen kimi cahiller ve halkı aldatanlar, bir orta yolda ortak bir çözümün bulunmadığını, ortak noktalarda buluşulamayacağını, yanlışları düzeltmenin ve sistemleri birbirine yamamanın mümkün olmadığını bilselerdi. O zaman koca koca alim geçinenler, “İslam ile laikliğin bir sorunu yoktur. Laiklik İslam’a ters düşmez. İslam Müslümanlara ille de İslam devleti kuracaksın diye bir vazife vermez. Demokratik laik devlette şeriat yaşanabilir. Adaleti, hukukun üstünlüğünü sağlamak dinin maksadıdır. Bunu sağlayan her kanun şeriat sayılır. Artık nasslarda da içtihat yapılabilir. Kur’an, indiği zamanda uygulanan bazı hukuku devam ettirmiştir. Aynen böyle, bugünün Müslümanları da içinde buldukları gayr-i müslim sistemlerin kanunlara uyarlarsa, şeriata uymuş olurlar...” gibi saçma sapan ve küfür kokan safsataları laf diye konuşmazlardı. Üç kuruşluk dünya menfaatine, şan ve şöhretine dinlerini ve ahiretlerini satmazlardı...

İşte görüyorsunuz ki yine karşımıza laiklik çıkmıştır. Halka “sizin dininiz size, ama laiklik bize” diyorlar. Geçmişte de öyle diyorlardı ama korktukları şey başlarına geliyordu. O da İslam’ın laikliğe izin vermemesiydi. “Benim sizin laik kanunlarınıza, Batıdan aldığımız yabancı kanunlarınıza ihtiyacım yok. Kendi kanunlarım var ve sizinkinden daha faydalı, daha özgürlükçü, daha çoğulcu, daha adil ve daha kapsamlı” diyordu.

Halk Müslümandı ve İslam’a kulak veriyor, itaat ediyordu. Bir Müslüman Allah Teâlâ’nın emirlerine ancak “işittik ve itaat ettik” diyebilirdi. “İşittik ve isyan ettik” demek, küfürdü, inkardı, sonsuz bir ateşte yanmaktı, yani cehennemdi.

Şimdi ne olacaktı?!

Biz Müslümanız Onlar Demokrat Değil

Evet, biz Müslümanız ve gereğini istiyoruz. Eğer Batıcı ve laikçi kesim dedikleri gibi gerçekten demokrat olsalardı, belki sorun hiç yaşanmazdı, kendiliğinden yok olurdu.

Nasıl mı?

Gayet açık. Halka sorardık; eğer onlar “İslam” diyorlarsa İslam hayata hakim olur, yok “laiklik” derlerse, laiklik hayata hakim olurdu.

Siz buna razı olur musunuz? Hani orta bir yerde buluşmak yoktu?

Bak, sözümüzü anlamamışsınız. Madem siz “orta bir yerde birleşmekten, uzlaşmaktan” bahsediyorsunuz. Tamam, biz olmazsa olmaz şartımızı sunuyoruz: Biz Müslümanız, dinimiz işe İslam’dır. İslam dininin kendine özgü bir şeriatı vardır. Biz ondan asla vaz geçmeyiz. Çünkü böyle bir muhayyerliğimiz, seçeneğimiz yok. Bize göre o kanunlardan başkasını seçip almak, hayatımıza gönüllü uygulamak (ki siz buna laiklik diyorsunuz, biz ise küfür ve şirk diyerek reddediyoruz) asla kabul mümkün değildir. Bu yüzden bunu kabullenecek değiliz. Ancak biz, sizin erdemsizliğinizi, faziletsizliğinizi, bizi “dogma” ile suçlarken kendinizin nasıl da aynen öyle olduğunuzu size kabul ettirmek istiyoruz.

Nasıl mı?

Hani siz “hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir” diyorsunuz ya. Demokrasilerde tek belirleyici güç “halkın iradesidir” diyorsunuz ya.

“Evet, diyoruz!”

İşte biz de onda samimiyet istiyoruz. Müslümanlar bu “halk iradesine” dolaylı da olsa razı olurlar. Çünkü onlar “dinde zorlama yoktur” ilkesini bilir, kimseyi zorla Müslüman yapmaya kalkışmazlar. Bu yüzden bence razı olurlar. Neden böyle dediğimizizin sebebine gelince, merakınızı gidermek için söyleyelim: Halk İslam’ı seçerse, siz de biz de “ne âlâ, sorun yok” diyelim, olmaz mı? O zaman siz de halkın iradesine saygı göstererek İslam devletine, şeriat yasalarına razı olursunuz, sorun böylece biter gider.

Ya halk İslam'ı seçmezse?

Seçmezse, biz mızıkçılık yapmaz, sözümüzde dururuz. “Demek Müslüman değil ki seçmemiş” der, çaresiz durumu kabul eder, önümüzdeki imkan ve fırsatlarda bu sefer seçmesi için davet ve tebliğ seferberliğine girer, eksikliği gediği toparlamaya çalışırız. Halk Müslümansa cehaletini görecek ve dini doğru öğrendiği zaman aynı yanlışa bir daha düşmeyecektir. Hiç şaşırmanın, elbette halk ile savaşıyor değiliz. Biz cehaletle savaşacağız ve onu yeneceğiz inşallah. Akif çok doğru söylüyor cehalet için:

*Ey hasm-ı hakiki, seni öldürmeli evvel,
Sensin bize düşmanları üstün çıkararak el.*

Halk da yanlışını görünce elbette kabul edilecek ve doğruya yönelecektir.

“Nasıl olur?” demeyiniz. Nasılı yok, malum dinde zorlama yoktur. Adam İslam'ı seçmediyse, onun küfrü tercih hakkına karışmayacaktır. Dedik ya, dinde zorlama yoktur. İstemeyene zorla din kabullendiremezsin. İçinden istemediği halde zorlama neticesinde dışından İslam'ı kabul etmiş görünen “Müslüman” değil, “münafık” denir. Bu da istenen bir şey değildi. Böyle münafık olacağına hiç olmasın daha iyi. Çünkü münafık, en tehlikeli kafirdir. O takdirde çaresiz, halk gönül rızası ile İslam'ı seçinceye kadar İslam'ı tebliğe, davet ve irşada, Allah için O'nun kelimesini yüceltmeye, bunun için canla başla çalışmaya devam edilecektir. Davet ve gayret Müslümanlardan, Tefvik ve hidayet Allah Tealadandır.

Şimdi böyle bir vaziyet karşısında yaman bir süreçteyiz. Bize göre ufukta laikliğin bu ülkede temelli bitip tükenmesi, kökten kaybolması gözüküyor. Çünkü halk Müslümandır ve İslam'ı gönüllü istiyor ve destekliyor. Geriye kalan sadece var olan cehaleti ortadan kaldırmaktır.

Evet, “biz müslümanız ama onlar demokrat değil” derken çok ciddiyyiz. İsterseniz bunların ne kadar demokrat olduklarını açıkça gösterelim. Belki utanırlar.

Ne dersiniz, utanırlar mı acaba? Sanmam. Sebebi, iman ile hayanın çok yakın, sıkı fıkı arkadaşlığıdır.

Laiklik Şart Değildir

Devlet üstünde düşünen eski ve yeni alimler, onun görevleri ve bunları yerine getiriş biçimi üstüne çok şeyler söylemişlerdir. Ancak son zamanlarda bütün siyaset ve hukuk bilginleri, devletin görevleri konusunda şu üçlü taksimi kabul etmişlerdir: yasama, yürütme, yargı.

İslam devletinde de bu üçlü taksim hep var olagelmiş ve teşriî, icrâî ve kazâî adını almıştır.

Bunların görev ve sorumlulukları, devlet içinde dengelenmiştir. Bir güç paylaşımları vardır. Ama şimdilik bu bizim konumuz değildir.⁷⁰

Bizim buradaki konumuz, iman açısından bu üç kurumun değerlendirilmesidir. Önce yasamadan başlayalım.

Çağdaş siyasi düşüncede yasama, anayasa ve ona uygun olarak toplum için gerekli olan yasaları yapan kurumdur. Ülke içindeki kanunları bu kurum yapar.

Yürütmenin, eski tabirle icranın yaptıkları düzenlemeler yasa değil, tüzük ve yönetmeliklerdir. Bunlar, yasalar değerinde ve gücünde olmayan, daha farklı kurallardır.

⁷⁰ Bu konuda bkz. Cemal Nar, İslam’da Devlet Ve Siyaset. Toprak y. İst. 2007.

Çağdaş siyasi düşüncede devlet içinde en önemli kuvvet yasamadır.

Yasamanın oluşumu devlet biçimlerine göre değişebilir. Önemli olan halkın özgür iradesine dayanan seçimle teşekkül etmesidir. Bu seçimle gelen yasama kurumu şimdi ülkede uygulanan şekliyle tek meclisle mi olur, yoksa 1961 Anayasasında olduğu gibi ayrıca bir de senato ilavesiyle çift meclisle mi olur, o artık milletlerin veya anayasaların düzenlenmesine kalmıştır. Her ikisini de uygulayan ülkeler vardır.

Yasama organının vazifesi, gerekli anayasa ve yasaları yapması ve yürütmeyi denetlemesidir.

Bir yasa yapılırken tekliften başlayarak Meclis'te onaylanıncaya kadar bir çok aşamalardan geçer. Meclisten geçen yasalar, bizde cumhurbaşkanının onayından sonra resmi gazetede yayımlanarak yürürlüğe girer.

Ülkenin bütçesi de meclisten, yani yasamadan geçer. Meclisin bir görevi de, gerek mali yönden, gerek siyasi yönden, kanunların uygulanıp uygulanmadığını denetlemektir.

Anayasalar ve isterlerse beynelmilel yasalar, mesela azınlık hakları da dahil temel insan hakları, yasama organı için bağlayıcıdır. Ancak isterlerse onları da değiştirebilme yetkileri olduğuna göre yasamanın yetkisi kayıtsız ve şartsızdır denilebilir. Demokrasilerde şu cümle meşhurdur: “Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir.” Ancak millet bu yetkisini, bazen anayasal kurumlar kanalıyla kullanır. Bu kurumlar, halkın iradesini boğamaz, yok sayamaz. Yoksa o demokrasi aldatmacadan ibaret kalır. Bu da bizdeki gibi “vesayet rejimlerinde” maalesef yaygın bir uygulamadır.

Bu açıdan demokrasilerde kural olarak insan özgürdür ve dilediği yasaları yapabilir.

Bazıları burada devreye girerek, demokrasinin devamı için laikliği şart koşarlar. Çünkü laiklik olmazsa, insan ilahî yasalar karşısında özgür olamaz derler.

Mesela Allah Teala zinayı suç kabul etmiş ve bu suça bir ceza koymuştur. Oysa insan, zinayı suç kabul etmek istemiyor ve buna bir ceza vermek istemiyorsa, dinle ters düşer. Ama bu ters düşenler o ülkede acaba yüzde kaçtırlar?

Eğer çoğunluk değillerse sorun yoktur. Yok eğer çoğunlukta ise, işte orada ya dinle ters düşmeyi göze alarak dinin o kuralını atacak ve özgür iradeleriyle diledikleri gibi yasasını yapacaklardır. Ya da bu özgürlüklerinden gönüllü vaz geçerek Allah Teala'ya kul olacaklardır. O zaman da bir sorun yoktur. Çünkü insanlar kendi özgür iradeleri ile dinin görüşünü almışlardır. Takdir edilir ki her insan anlayarak kanun yapmaz. Çoğu zaman birilerinin görüşünü veya yaptığını beğenir, alır. Beğenip almada insan ile ilah arasında fark gözetmemek sorun olmamalıdır. “Hayır, ben asla ilah tanımam, onun görüşünü almam, isterse faydalı olsun” demek, din düşmanlığıdır. Bunun da demokrasi ile bir alakası yoktur.

Öyleyse sorun nerededir?

Sorun, bir azınlığın çoğunluğa tahakküm etmeye kalkışmasıdır. Öyle olursa, haliyle demokrasi sorunu olur. Çözümü de bu zihniyetin ıslahıdır.

İşte tam da burada bazıları devreye girerek mızıkçılık yapıyor, pişmiş aşaya soğuk su katıyorlar.

Nasıl mı?

Şöyle;

- Biz azınlık çoğunluk tanımıyoruz, gökten inen kanunları kabul etmeyiz. İsterse halkın çoğunluğu bunu gönüllü kabul edip istesin.”

- “Sizin derdiniz halkın iradesi değil, Allah Teâlâ’nın iradesine isyandır o zaman?”

- “Evet, aynen öyle. Biz insan iradesinden başka irade tanımıyoruz.”

Eğer öyleyse durum ciddidir. Çünkü dayatma ortadadır:

Ya Allah Teala kulluk, ya demokrasi.

Ya iman, ya laiklik.

Böyle bir durumda insan ne yapacak?

Müslüman için sorun yok, o asla Allah Teala’ya kulluktan vazgeçmeyecek. Yasal muhalefet yollarına baş vurarak demokratik mücadelesini verecek. Başarılı oluncaya kadar da pasif direniş devam edecektir. Ucunda ceza yemek de olsa, hatta ölüm de olsa bile

Ama burada başka bir çözüm olamaz mı?

Mesela şöyle:

Maksat Halkın İradesiyse

Halk, özgür iradesiyle İslam’ı kabul etmiştir, değil mi?

Evet. Hem de kahir bir çoğunlukla. Tartışılır, ama “halkın % 99’u Müslümandır” sözü çok yaygındır.

Şimdi bu Müslüman halk, kendi özgür iradesiyle seve seve kabul ettiği İslam’ın kanunlarını yine seve seve meclisten geçirerek devleti ve toplumu düzenlemek isterse, bu demokrasi olmaz mı?

Neden olmasın, elbette olur!

Çünkü neticede halkın özgür iradesi ile seçtiği oluyor.

Krallık, padişahlık, saltanat, diktatörlük gidiyor, yerine halkın seçtiği yasalar ve onunla ülkeyi yönetecek idareciler geliyor. Ve zamanı gelince sandık ortaya konuluyor, yeni seçimler yapılıyor. Sonuçta beğeniliyorsa yine onlar devam ediyor, istenmezse de onlar gidiyor, başkaları geliyor. Sorun yok. İşte size demokrasi.

İslam da zaten bunu ister. Halifelik babadan oğla geçmez. Halkın seçimiyle halife halife olunur. Velihtlık uygulaması asla İslamî değildir.⁷¹

Yasama meclisini de halk seçiyor. Yeni bir yasaya ihtiyaç duyulursa Kur'an ve sünnet ışığında, fıkıh usulü, yani hukuk metodolojisi çerçevesinde yasa teklifleri hazırlanıp ilgili komisyonlarda görüşülüyor. Varsa eksik gedik tamamlanıyor. Sonra Mecliste onaylanarak yürürlüğe konuluyor. Böylece halkın iradesi tecelli etmiş oluyor.

Bugünkü uygulamadan farkı ne?

İşlem aynı.

Öyleyse din devlet ayrılığı niye?

Öyleyse kavga niye?

Kavga şurdan. Diyelim halk kadının kadınlı, erkeğin erkekle evlenmesini istiyor. Ya da insanın annesiyle veya kızıyla evlenmesine yasak getiren yasayı kaldırmak istiyor. “Bundan sonra serbest olsun. İsteyen evlensin” diyor. Laik demokrasi buna izin verir, ama İslam demokrasisi buna izin vermez.

⁷¹

Bkz. Cemal Nar, İslam'da Devlet ve Siyaset, III. Bölüm.

Evet, İslam buna asla izin vermez. Bu doğru. Ama burada bir yanlışlık var. O da, Müslüman halk böyle bir kanunu zaten istemez ki.

Ya isterse?

Nasrettin Hocanın “Ya tutarsa?” sözünü tartışmak ne kadar abes ise, bunu tartışmak da o kadar abestir.

Olmayacak bir şey yüzünden mi bunca kavga?

Demek sizin canınız çözüm değil, kavga istiyor.

Hayır, biz kavgadan yana değiliz. Açıkça söylüyoruz: “Getir bunu isteyecek çoğunluğu, utancımızdan sesimiz çıkmasın”.

Getiremezsiniz. Müslümanlar günah işleyebilir. Ama günahı günah kabul eder. Utanarak işler. Yok inkar ederek, Allah ile savaşa girerek isterse, o zaten dinden çoktan çıkmıştır, halkın çoğu da dinden çıkmışsa, elbette ağlamaktan başka yapacak bir şey yoktur.

Burada bir çözüm daha aklıma geldi.

Çözüme Bir Fırsat

Duyduğuma göre İstanbul Üniversitesinde gençler Merhum Muhammed Hamidullah Hoca Efendi ile “Türkçe namaz kılma” hakkında tartışıyorlarmış. Hoca bir sürü deliller getirmiş, ama kabul görmüyormuş.

Bu arada bir şey hocanın dikkatini çekmiş. Bakmış ki tartışmaya katılan ve kabul etmeyen öğrenciler, hep de namaz kılmayan öğrenciler. O zaman demiş ki onlara: “Siz Türkçe meal ile namaz kılabilirsiniz.”

Tartışma o anda bitmiş. Çünkü adamların namazda gözü yok ki.

Aynen bunun gibi, Müslüman çoğunluk şöyle diyebilir: “Tamam, çoğunluk öyle istiyorsa öyle olsun”

Şimdi ne diyecekler?

Müslümanlar bir ülkede azınlıkta ise, azınlık hakları ile yetinirler. Çoğunlukta iseler, zaten İslam’a aykırı kanunları istemezler. Dolayısıyla meclisten geçmemiş olur. Kavgaya gerek kalmaz.

Ama çoğunluklarına rağmen böyle yasalar istiyorlarsa, o zaman da yapacak bir şey yok, oturup düşünmek gerekir. Neden böyle oldu? Bunlar inkar ederek, yani kafir olarak mı böyle istediler, yoksa inkar etmeden, yani küfre düşmeden⁷² fasık kalarak mı böyle istediler?

Öyle yada böyle, istemişlerse istemişlerdir, toplumu zorlamanın anlamı yok. İstemedikleri İslam’a zorlamanın anlamı yok yani. Geçen bahislerde anlatmıştık, zorla İslam olmaz. Olsa olsa münafıklık olur.

Sair Müslümanların yapacağı iş, ya o insanları bilgilendirecek, şuurlandıracaklar, yanlışlarından döndürecekler, ya da olumsuzluklarına katlanacaklardır.

Kurunun yanında yaş da yanar. Yangın veya sel gibi, belalar ve musibetler de genele gelir.

⁷² Bu durumda olan birisinin imanı üstünde tartışma vardır. Kimisi elinde imkan varken Allah Teâlâ’nın kanunlarından başkası ile hükmetmeti küfür sayarken, kimileri de “amel imandan bir cüz değildir” diyerek bunu küfür değil de kebare, yani büyük günah saymaktadır.

Fitne ve bela gelirse, sadece suç işleyen zalimlere gelmez, zamanında onlara tepki duymayan, üstlerine düşen iyiliği emir, kötülüğü nehiy görevini yapmayanlara da gelir.

Halk o hale gelmişse, öncelikli konu devlet ve demokrasi tartışmaları değil, imanı kurtarma meselesidir. Çağın meselesi de işte bu!...

Yasalarda da aslında pek büyük farklar yoktur. Mesela evlenme, boşanma, miras, akitler, ticaret, vakıf, kira, hibe, ücretler.... Bütün bunlardaki yasal uygulamalar birbirlerine çok benzerler. Benzemeyen yasalar daha çok ceza hukukundadırlar. Aslında onu da bilmiyorlar inkar edenler. Bilseler, bayılırlar. Beğendiklerinden tabi...

Bütün bunlardan sonra zamanımızda yaşamada yaşanan inanç kirliliğini anlatmaya sıra gelmiştir sanırım.

İslam devletinde yasamanın temelleri Kur'an ve sünnettir. Yasalar bu iki temelden alınır. Eğer bu iki temel kaynaktan ihtiyaç duyulan yasalar yok ise, fıkıh usulünde anlatılan kaide ve kurallar çerçevesinde İslam hukukçuları tarafından istinbat edilir. Yani yasalaştırılır. Bu yeni yasalar o iki asla asla ters ters düşemezler.

İslam devletinde de devlet başkanının danıştığı bir meclis muhakkak vardır. Yasama meclisi de bu görevi yapar. Buraya seçilenlerin hepsinin hukukçu olması şart değildir.

Demokrasilerde de her kanunu meclis yapmaz. İster anayasa olsun, isterse diğer yasalar olsun, önce uzman kişiler bir taslak hazırlar ve bunu değişik komisyonlardan geçirerek meclise indirirler. Meclis son şeklini vererek onaylar. Tasdikten sonra yürürlüğe girer. Dolayısıyla bu meclisin yasaı olur. Bir zamanlar teknik adamlarını yanına alan ve işi onlarla götüren Başbakan Turgut Özal'ın meşhur bir lafı vardır: "Bana parmak kaldıracak adam lazım." Demek

istiyordu ki, “bizim yasalarımızı mecliste onaylayan parmaklar lazım bize. Gerisini biz hallederiz.”

İslam devletinde de yasaları önce uzman hukukçular yaparlar, sonra bunlar meclisten geçer, sonra halifenin tasdiki ile yürürlüğe girer.

Pek fark yok yani.

Neydi Bizim Suçumuz?

Şunu da kabul ederiz: Bu zamana kadar zulme uğradıysak, bu bizim suçumuzdu. Bize yok yere zulmedenler elbette kendi paylarına düşen günahlarının cezasını çekecekler. Hatta biz istemesekde çekecekler. Çünkü ortada bir de Allah hakkı var. Ona isyanın cezası olmayacak mı?

Bu başka. Ama bizim de suçlarımız vardı. Hala da var. Bireysel olanlara karışmıyoruz, kimseyi özel hayatından dolayı itham etmiyoruz. Kul kusursuz olmaz. Allah nasuh tövbesi nasip etsin hepimize. Burada söz konusu edilen, bireysel değil, toplumsal suçumuzdu ve cezamızı çektik.

Geçen yazımızda “Bir zamanlar zulme uğradıysak, bu ne Rabbimizin, ne de dinimizin değil, bizim suçumuzdur. Cezamızı epeydir çekiyoruz, derecemiz dolmak üzeredir inşallah” demiş ve sormuştuk: “Nedir mi o suçumuz?”

Kısaca sayalım: İlim, amel, davet ve tebliğ vazifemizi ihmal ettik, davamızın heyecanını kaybetmiştik, dünyevileşmiştik, kafirlere meyil ve muhabbet göstermiştik, iyiliği emretme, kötülükten sakındırma temel ilkemizi terketmiştik. Kardeşlerimizin kıymetini unutmuştum. İrkçi, bölgeci, ulusalcı bir düşünce ile ümmet bilincini kaybetmiştik. Cimrileşmiştik. Cihadı terketmiş, ölümden korkar hale gelmiştik.

Ne oldu?

Paramparça olduk, cehennem gibi azaplar çektik. İşgal edildik, yağmalandık, talan edildik, horlandık, aşağılandık. Heybetimiz ve vakarımız gitti. Saygınlığımızı kaybederek gözden ve itibardan düştük. Bedelini çok ağır ödedik.

Tövbe ya Rabbî!

Müslümanın kişiliğindeki inancını ihlasla ve samimiyetle yaşama ve özünde ve sözünde doğru olma özelliğini biraz zedelemiştik. Yüce Allah Yahudileri eleştirmişti, olacak iş miydi, biz de onlara benzemiştik?

"Siz kitabı okuduğunuz halde insanlara (başkalarına) iyiliği emredip kendinizi unutuyor musunuz? Bunun yanlış olacağını düşünemiyor musunuz?"⁷³

Yine Yüce Allah münafıkları eleştirirken diyordu ki:

"Yüzüne karşı peki derler, fakat onların bir grubu yanından ayrıldıktan sonra geceleyin aleyhinde sana verdikleri sözle bağdaşmayan komploları kurarlar. Hiç şüphesiz Allah onların geceleri kurdukları komploları yazıyor. Sen aldırış etme, Allah'a güven. Vekil olarak Allah sana yeter."⁷⁴

Biz de böyle olmuşuk hem de kardeşlerimize! Tövbe ya Rabbî!

Yine münafıklarla ilgili olarak buyuruyor ki:

"Kimi insan var ki, dünya hayatı ile ilgili konuşması hoşunuza gider ve en amansız düşman olduğu halde kalbindeki duyguların

⁷³ Bakara, 44

⁷⁴ Nisa, 81

samimi olduğuna Allah'ı şahit gösterir. İş başına geçince yeryüzünde kargaşa ve bozgunculuk çıkarmaya ekini ve nesli mahvetmeye çalışır. Oysa Allah kargaşa ve bozgunculuk çıkarmayı kesinlikle sevmez."⁷⁵

Hz. Peygamber diyor ki:

"Münafığın alameti üçtür: Konuşunca yalan söyler, söz verince sözünde durmaz, emanete ihanet eder." (Bu hadisi Buhari, Müslim, Tirmizi ve Nesei Ebu Hureyre'den rivayet etmiştir)

Biz bunları bile bile yıllardır onların yolundan gittik. Kelli fellî kılık ve kıyafetlerine, konuştukları zaman beyan ve endamlarına aldandık. Amma cezamızı da çok acılı çektik.

Yeter artık!

Biz birey ve toplum olarak daha fazla İslam'dan uzak kalmak istemiyoruz. Biz bu ülkenin çocuklarıyız. Bu topraklarda herkes kadar bizim de hakkımız var. Vergimizi veriyor, askerliğimizi yapıyoruz. Kimse bize artık tepeden bakamaz. Kimse taleplerimizi görmezlikten gelemez. Üvey evlat muamelesi yapamaz artık kimse bize. O devirler geçti şükür!

Ülkem -Allah korusun- yeni bir döneme giriyor. Yeni bir Anayasa ile yeni bir toplumsal sözleşme yapılıyor. Kimse bu ülkede müslim veya gayr-i müslim olsun farketmez, var olanı asla yok saymadan işini ciddiyetle yapsın. Bu, üstüne iş düşenlerin namus borcudur, o kadar!

Balyoz davalarında bağırarak "Tapelemek var, ezmek var, yok etmek var" diyenler artık hukuk eliyle yasal olarak eziliyor, tepeleniyor ve yok ediliyor çok şükür. Millet aslı yerine oturuyor. Herkesin konumu yeniden belirleniyor.

Bize bugünleri gösteren Allah Teâlâ'ya hamdolsun. Diliyoruz bu işi tamamlasın. Bu güzelliklere maddi manevi aracı olan, hizmeti geçen, emeği sinen herkese de teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Sevgili Peygamberimiz (sav) “İnsanlara teşekkür etmesini bilmeyen, Allah Teâlâ'ya şükretmesini de bilmez” buyuruyor. Biz “bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır” diyen bir ecdadın torunlarıyız. Bize iyilik ve ikram edenlere borcumuz olan teşekkürü, iki hasetçi ayıplayacak diye ehlinden esirgeyecek değiliz.

Allah Teâlâ bu dine, bu Peygambere (sav), bu Kur'an-ı Kerîm'e, bu ümmete, bu ümmetin fakir fukara ve mazlumlarına sahip çıkan, iyilik ve ikram eden, destek ve yardım veren herkese mükafatını bol bol versin. Gayri müslim iseler hidayet ve istikanet ihsan eylesin. Müslüman iseler hidayet ve istikametlerini artırsın. Hepsine de güç kuvvet versin, sağlık ve sıhhat versin, mutlu etsin kendilerini, ailelerini, zürriyetlerini...

Rabbim o yüz kızartıcı günahlara, o yüz karartıcı suçlara tekrar döndürmesin bizleri! Zamani gelince yüz akıyla alsın yanına hepimizi!

Laiklik Çıkamaz Sokak

Laiklik bulanık bir sudur bu ülkede. Bu yüzden Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın bu ülkede yaptığı laiklik söylemlerini, siyaset şartları bildiğimiz için anlayışla karşılıyoruz. Ama yurt içinin ahvalini bilmeyen yurt dışındakilere laiklik gibi bulanık ve kirlili bir olguyu gündeme getirmesini doğru bulmuyoruz.

Neden mi?

Çünkü hem bu ülkede hem de dışarıda laiklik konusunda maksadı anlatmak çok zordur. Zira bu ülkede ortam “laik olmayan adam olamaz” diyen laikçi yobazlar tarafından çok pisenmiştir. Konuyu rahatça tartışma zemini bırakmamışlardır. Zaten onlar

tartışmıyor, sadece buyuruyorlar. Biz de refleks olarak sadece reddediyoruz. Bu işin orta yolunu yazarlar çizerler, ilim ve fikir adamları bulamazken, “laikçi devletin” başbakanı bu konuyu nasıl vuzuha kavuşturabilir? Korkarım ki bu tür konuşmalar, o makamda olanlara sadece zarar verir.

Çünkü bu laikçi zihniyete de, buna kartını almış dindarlara da nereden anlatabileceksin ki aslında “laiklik, din ve vicdan özgürlüğünün sorunsuz yaşanmasıdır.” Bu açıdan bakıldığında Batı’da çıkan bu kavram, Müslümanlar dışında kalan insanlığa fayda getirmiştir. Zira Doğuda da Batı’da da insanlar yüzyıllardır din ve mezhep yüzünden birbirlerini öldürmüşlerdir. Hıristiyanlar ve Yahudiler birbirlerini yok etmek için savaştıkları gibi, kendi aralarında da az insan öldürmemişlerdir barbar batı tarihinde. Katolik, Ortodoks, Protestan savaşları dillere destandır.

İşte laiklik ile onlar bir barışı yakalamışlar, din ve mezhep yüzünden çoğunluğun azınlığa baskı yapamayacağını, devletin tarafsız kalarak herkesi korumaya alacağını kararlaştırmışlar.

Neden “Müslümanlar dışında kalan insanlığın faydasınadır” dedik?

Çünkü Müslümanların buna ihtiyacı yoktur. Zira laiklik bu ise, çoğu Batılı ilim adamlarının da dediği gibi bu İslam’da zaten var olan bir durumdur. İslam’ın buna ihtiyacı yoktur ki alsın!

Öyleyse bu açıdan bakıldığında İslam batıda uygulanan “laiklik”e karşı olmaz. Laikliğin de İslam’a karşı olması söz konusu olamaz. Olmamalı.

Şöyle de söyleyebiliriz; İslam’da zaten var olan bir durumu, tarih içinde fiilen yaşanan bir durumu, neden batıdan alınan bir kavramla, yani “laiklik” kavramıyla değiştirerek açıklayalım ki? Yani bizim laiklik’e ne ihtiyacımız var ki?

Evet, bizim laiklik'e bir ihtiyacımız yoktur.

Öyleyse Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Mısır'da laiklikten bahsetmesi ne anlama geliyor?

Bir önceki yazımızda demiştik ki, “bizim laiklik'e ihtiyacımız yoktur. Öyleyse Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Mısır'da laiklikten bahsetmesi ne anlama geliyor? Düşünelim, ama gelecek yazımızda inşallah.”

Evet, tekrar edelim ki bizim gerçekten laiklik'e bir ihtiyacımız yoktur. Çünkü bizde ne gayr-i Müslimlere, ne de İslam içi mezheplere bir başkasının, hele de çoğunluğun, onları yok etme veya kendine çevirme maksat veya bahanesi ile asla bir saldırısı ve zarar vermesi olmamıştır, olamaz da. Bu İslamî ilkelere ters düşer.

Biri kalkar da “Alevi-Sünni çatışması ne oluyor öyleyse?” derse, cevabı hazırır: Bu kavga'nın altında inanç değil, siyaset yatar maalesef. Bunun dışında nadiren görülen bazı olaylar varsa da, onlar birer istisnadır ve malumdur ki “istisnalar kaideyi bozmaz.”

Acaba Başbakan Recep Tayyip Erdoğan bu anlamda mı laikliği Mısır'da övdü ve tavsiye etti? Bilemiyorum, ama cevabı “evet, öyledir” ise, şunu soralım; buna ne gerek var?

Cevabını da yine biz verelim: “hayır, gerek yok.” Zaten İslami bir devlet modelinde bu böyle olacaktır. “Laiklik” gibi bulanık bir suya girip de kirlenmeye ne gerek var? İşte bu kadar zamandır bunu konuşup durduk. Bunun zararı var, kârı yok. Oysa biz bırakın zararı, “kârı yoku” bile atarak, faydalı olan söz ve işlere bakmalı değil miyiz?

Kaldı ki bu ülkede laiklik böyle anlaşılıyor. Bu ülkede laiklik “dinsizlik” anlamında anlaşılıyor ve uygulanıyor. Yani bu anlayışa göre devlet kısmen veya tamamen din kurallarıyla, kanunlarıyla yönetilemez. Devlet bir yasa yapacaksa, Avrupa'dan alabilir,

Amerika'dan alabilir, İsrail'den alabilir, Rusya'dan alabilir, Çin'den alabilir, ama asla kat'a İslam'dan ve İslam ülkelerinden alamaz. Atalarımızın uyguladığı kanunlar da İslami olunca, asla kendi hukuk tarihimizden de faydalanamaz, atalarımızın uyguladığı bir kanunu alamayız.

İşte biz bağırmızda paslı bir hançer gibi duran bu çirkin vaziyete haklı olarak öfkeleniyor ve soruyoruz: “Yani çaresiz ille de “gavur” kanunlarını mı almak mecburiyetindeyiz?”

Ne yazık ki bu ülkede istesen de istemesen de buna “evet” demekten başka cevap yoktur. Her bakımdan utanç verici bir durum!

“Müslümanlık bizden evvel böyle zillet görmedi...”

Bu mantıkta ne din var, ne akıl var, ne vicdan var, ne insaf var, ne halk var, ne tarih ve medeniyet var, ne örf ve adet var, ne hukuk metodolojisi var, ne adalet ve hakkaniyet var, ne ilim var, ne fikir var...

Ne var öyleyse?

Çok çirkin ve aşağılık bir Batı hayranlığı ve taassup derecesinde Batı taklitçiliği var.

Böyle değil mi? Yaşanan bu hakikati kim inkar edebilir? Ya da asıl şöyle söylemeliyiz; bu zilleti nasıl taşıyabiliyoruz?

Neyse, gelelim sadede, bu laiklik bu ülkede böyleyse, böyle anlaşılıyor ve uygulanıyorsa, bunu Mısır'a veya bir başka Müslüman ülkeye nasıl tavsiye edebiliriz? Bu olacak iş değil! Biz ve Başbakan buna karşı yıllarca mücadele ederken, bunu nasıl başkalarına tavsiye edebiliriz?

Öyleyse maksat bu değil. Bildiğimiz Başbakan Recep Tayyip Erdoğan da bunu kast etmemiştir. Çünkü laikçilerin “İmam Hatipli”,

“dinci”, “yobaz” diye aşağıladığı Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ı az çok biz de tanıyoruz, böyle düşünmüyor ve davranmıyor. Hatta bu zihniyetle göğüs göğüse savaşıyor. Herhalde bu haklı sözlerimi aklı başında olan birisi kuru bir “başbakan sevgisi ile söylenmiş dalkavukça sözler” olarak yaftalamaz.

Netice olarak açıkça ifade edelim ki, bugün İslam ve Müslümanların önündeki en büyük engel, bu yanlış yorumlanan ve uygulanan “laiklik” anlayışı ve uygulamalarıdır. Bunu kabul etmemiz mümkün değildir. Zira bunu kabul etmek, dinden vazgeçmek olur. Bu yüzden rahmetli Necip Fazılın şiirini az değıştirenerek okuyalım:

*“Haykırsam kollarımı makas gibi açarak;
Durun kalabalıklar, laiklik çıkmaz sokak.”*

Şimdi Mısır halkı yepyeni bir başlangıç yaparken, bulanık su yerine tertemiz sulardan, yani ilahî pınarlardan içmeli, maddi manevi arınmalı ve temizlenmelidir. “Tek dişi kalmış canavar” ve “barbar” Batı’ya da, kavramlarına da, ilke ve ideolojilerine de ihtiyacımız yoktur bizim.

Yüce Yaratıcımız soruyor: “Allah kuluna yetmez mi?”

Elbette yeter. Bize O yeter. O’nun dini, O’nun razı olduğu yaşama biçimi olan İslam yeter. Dini tabirle söylersek: “Hasbunallah ve ni’mel vekil, ni’mel Mevla ve nimen nasir. Elhamdülillah ala külli hal.”

Laikçilere Davetimiz

Kendilerini “çağdaş” ve “laik” diye tanımlayan “laikçilere “hangi çağdaşlık?” veya “hani çağdaşlık?” diye sorasım geliyor.

“Kafanızı kumdan kaldırınız artık. Bakın etrafınıza bir, kelaynak kuşları gibi kaç kişi kaldınız Allah aşkına?” diyesim geliyor.

Yeter artık, gülünç duruma düşüyorsunuz bu laikçi dayatmalardan ötürü, sizde hiç utanma veya usanma yok mu? “Artık demokrasi gelişti, insan hakları benimsendi, özgürlüklere herkes sahip çıkıyor. Bizim dayatmalarımız bir işe yaramıyor. Daha fazla kendimizi rezil etmenin bir anlamı yok” deme zamanınız gelmedi mi sizin?

Bu sizin “Laic – laigue”niz, “laicus”unuz biliniyor artık. Bırakın meydanı boş bulduğunuz zamanları da yeter artık insafa gelin, hakka hukuka gelin, oturup barış içinde yaşanan bir toplum kurmada anlaşalım. Bitsin artık verdiğiniz huzursuzluk. Yeter artık güttüğünüz akılsız mantıksız düşmanlık. Doymadınız mı yediğiniz haklardan hala?

Bu zamana kadar yediğiniz haklarımız neyse ne, yeter artık da gelin anlaşalım, huzurlu, istikrarlı bir toplum kuralım ve barış içinde yaşayalım. Sizin dininiz sizin olsun, bizimki de bizim.

Yalvarmak değildir bu sözler. Size acımadır. Size iyilik ve ikramdır. Yoksa pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın. Zaten işiniz bitti. Bari yiğitlik sizde kalsın, gelin bırakın bu inadı.

Nedir "Laic, laigu, laicus'dan alınma laiklik?

Sözlük anlamı, ruhani olmayan kimse, dini olmayan düşünce, kurum, sistem, ilke demektir.

Batıdaki çıkış sebepleri ve uygulamaya bakarak söyleyecek olursak laiklik din ve vicdan özgürlüğünün sağlanmasından başka bir şey değildir.

Yani bir toplumda yaşayan insanlar, sayıları az ya da çok olsunlar, isterlerse kendi din ve inançlarını özgürce öğrenecek,

yaşayacak ve yaymaya çalışacaklardır. Bu yüzden ne devlet, ne çoğunluk, ne de kurumlar, hiç kimse bu konuda onlara baskı yapamayacaktır, kendi din ve inançlarını dayatamayacaktır.

Bu açıdan bakıldığında batıda laikliğin getirisi din ve vicdan hürriyeti, inanç, düşünce ve ifade özgürlüğüdür.

Özeti sevgili Peygamberimizin bir sözünün özüdür: “kendiniz için istediğinizi başkaları için de istemelisiniz.”

Buna kimin itirazı olabilir ki?

Hakka, hukuka, adalete, özgürlüğe, eşitliğe, kısacası insana değer veren herkes bunu kabul etmek durumundadır. Bundan başkası ne düşünülebilir, ne de kabul edilebilir zaten?

Gelin ey laikçiler, siz de “üstün olduğunuz” kompleksinden kurtulun artık. Başka insanlarla, özellikle de Müslümanlarla eşitliğinizi kabul edin. Başkalarına da din ve vicdan özgürlüğü, düşünce ve ifade hürriyeti verin artık. Geremez ama hadi diyelim: “Lütfen yani!”

Cumhuriyet kuruldu kurulalı “ din istismarı” lafını dilinize pelesenk ederek alimlerle, hocalarla, dindar insanlarla alaya ettiniz, aşağıladınız onları hep, hakaret ettiniz sürekli. Yazdığınız hikaye ve romanlarınızda, çizdiğimiz resim ve karikatürlerde hep bu aşağılamalar görüldü. Onların adı size göre hep, “gereci, tutucu, yobaz, üfürükçü, göbek yazıcı, çağdışı, örümcek kafalı, çember sakallı, sıkma başlı, öcü, takunyaalı, aşırı dinci vs. vs.” oldu.

Bunun neresinde nezaket vardı? Kibarlık bunun neresindeydi? Edep, terbiye ve görgü ile bunlar bağdaşabilir miydi? İnsana saygı, haklara saygı, özgürlüklere saygı ile bu tutumum bir alakası var mıydı?

Bütün bunların intikamını bir kenara bırakarak size barış elimizi uzatıyoruz. Korktuğumuzdan değil, kavgayı sevmediğimizden, savaşı istemediğimizden böyle yapıyoruz. Kabul ederseniz geçmişi unutmaya da hazırız.

Sizler laikliği hep şöyle tarif ettiniz: “Laiklik din ile devlet işlerinin birbirinden ayrılmasıdır.”

Fakat uygulamada ne yaptınız?

Laiklik adına vicdanlara baskı, hür düşünceye düşmanlık ve dini inkâr etmeyi marifet sandınız. Bütün dindarları suçladığınız, ezdiniz, yok etmeye çalıştınız.

Laikliği din ve vicdan özgürlüğünün garantisi olarak görmeniz gerekirken; bir taraftan laikliği kalkan yaparak dine ve dindarlara saldırdınız. Diğer taraftan da, toplumda dindâr - laik çatışması meydana getirerek gerilimler, karmaşa ve kargaşalar meydana getirdiniz. Kendinize “gerçek vatandaş” süsü vererek devletin çeşitli makam ve mevkilerine gelmeye çalıştınız.

Dindarlar bir eşit bir vatandaş olarak o makam ve mevkilere gelmek isterlerse “dinciler devleti ele geçirmeye çalışıyorlar” diyerek yaygara kopardınız. İnsanları fişlediniz. Beğenmediklerinize hakkı olan makamları haram ettiniz. Siz farkında olmadan nasılsa oralara gelenleri de ellerinizdeki çeşitli imkanlarla karalayarak bu makamlardan alaşağı etmeye çalıştınız.

Bütün bunlara elbette hakkınız yoktu. Bunu siz çok iyi biliyordunuz. Temel İnsan Hakları herkes içindi. Bunu da çok iyi biliyordunuz. Ama dinini öğrenmek, yaşamak ve yaşatmak isteyen insanlara bu temel haklarını hiç vermediniz. Onların giyimi düşüncelerini ifade etmelerine izin vermediniz. Gizli açık baskılar yaptınız. Hakka hukuka aykırı yasalar ve uygulamalarla onları zindanlara tıktınız.

Bunları siz çok iyi biliyorsunuz.

Dinini, vatanını, milletini, devletini, manevi değerlerini en az sizin kadar sevenler; sizler gibi her türlü istismarcılara artık “dur!” diyorlar. Ya olduğunuz yerde durur, herkes gibi olmayı kabul edersiniz, yada yaptığının cezasının ödersiniz. Bundan sonra kimse size başkalarına zulmetme hakkını vermez, buna asla müsamaha göstermez.

Biliyoruz, bizden yana kuşkularınız var, “acaba aynı imkanı elde ederlerse, onlar da bize, tıpkı bizim onlara yaptığımız zulmü yaparlar mı?” diye kara kara düşünüyorsunuz. Elbette buna “mukabele-i bil misil” olarak hakkımız var, ama yapmayacağız. Bu da bizim şanımız şerefimizdir.

Malum, Peygamberimiz Mekke’yi fethedip muzaffer bir komutan olarak şehre girdiğinde düşmanlarına yaptığı muameleyi çok iyi biliyoruz. Biz de Resulullah’ı kendimize örnek alıyor, onu biricik önderimiz biliyoruz.

İslâm, Allâh’ın insanlara gönderdiği hayat tarzı, yaşama biçimidir. İnsanların kendi iç dünyalarını düzenlediği gibi birbirleri arasındaki ilişkileri de düzenler. Mü’minlerin inançlarını ve Rabb’lerine karşı olan sorumluluklarını bildirir. İnsanlar arasında renk, dil, yöre, cinsiyet, zengin, fakir... farkı gözetmez.

İslâm evrenseldir. Bütün insanları, kendi iradeleriyle serbest bırakmıştır. Allah iyi insanları güzel işlerinden ötürü ödüllendirir, Cennetine kor. Cennet Allâh’ın sevgili kulları içindir. Kötüleri ise, cezalandırır. Hırsızlık yapanı, haksız yere adam öldüreni, iftira edeni vs. hak ettiği cezaya çarptırır.

Dinimize göre dinsiz ve inançsız insanlara, “ille de inanacaksın” diye baskı yapılamaz. Başka dinlere, inançlara sahip olanlara da “Müslüman olacaksın” diye zorlama yapılamaz.

Çünkü dinimizde toplum aleyhine kullanılmadıkça inanç, ibadet, düşünce ve ifade özgürlüğü vardır. Vicdanlara baskıyı Yüce Allah yasaklamıştır. Baskı ve zorlama olmadan, inanmadığı halde Müslümanmış gibi gözükenele dinimizde “münafık” denilir. Münafıklığın ise küfrün en kötüsü ve azabı en çok olanı olduğunu ifade eden pek çok ayetler ve hadisler vardır.

Sevgili peygamberimiz (s.a.v.) zamanında ticaretle uğraşan iki kardeş vardı. Aynı zamanda bunlar, Hıristiyanlığa inanıyorlardı. Ancak babaları Müslümandı. Oğullarının Hıristiyan olmalarını kabullenemiyordu. Bir gün onların yakalarından tuttu: “Siz, Müslüman olmadıkça yakalarınızı bırakmayacağım,” dedi.

Bu hadise üzerine, şu meali ifade eden ayet nazil oldu: “Dinde zorlama yoktur. Artık olgunluk ve bozulmuşluk iyice ortaya çıkmıştır...”⁷⁶

Bizden korkmanıza gerek yoktur. Sizin büyük bir gurur, kibir, enaniyet, gaflet, dalalet ve aymazlık içinde boğularak güya adamdan saymadığınız bizler, adamın hası ve halisiyizdir. Biz Müslümanların kendimizi bu konuda tanıtmaya ihtiyacımız yoktur. Tarih bunu çok iyi bilir.

Bunu övünmek için değil, şunun için söylüyoruz: Biz verdiğimiz sözden dönmeyiz. Bize güvenebilirsiniz.

Müslümanlara Davetimiz

“Müslümanların kardeş olmaları”, aynı zamanda sevgi ve saygı kadar, birlik ve beraberlik içinde karşılıklı yardımlaşmayı, maddi manevi kalkınma, ilerleme ve zenginleşmede birbirlerine destek verip arka çıkmayı da gerektirir. “Müslüman Müslümanın velisidir” ilkesini böyle anlamamız gerektirir herhalde

Müslümanların yaşadıkları beldeler, diyarlar ve ülkeler farklı da olsa, imkan dahilinde birbirlerine destek olmaları vaciptir. “Ümmet olma” bilincinin verdiği sorumluluk bunu gerektirir. İslam Alimleri, yeryüzünün neresinde olursa olsun, zulme uğramış, esir edilmiş ya da baskılara maruz kalmış müslüman kardeşlerini kurtarmaya gücü yettiği halde bunu yapmayan müslümanların büyük bir günah işlemiş olacakları hususunda ittifak etmişlerdir.

Müslümanların birbirlerindeki hakları sayılırken, “hem zulüm etmemesi, hem de zulme teslim etmemesi” temel ilke olarak sayılmıştır.

Buna göre Müslümanlardan esir düşmüş ya da baskılara maruz kalarak ezilmiş insanlara, kardeşlerinin arka çıkmak gerekir. Onların yardımına bilfiil koşmak vaciptir. Yaşadığımız müddetçe gücümüz oranında onlara maddî ve manevî alanlarda bilfiil destek vermek zorundayız. Şayet sayımız elverişliyse onları kurtarmak üzere harekete geçmemiz gerekir. Yoksa bütün mali gücümüzü ortaya koyarak, bütün malımızı onları kurtarma yolunda harcamamız gerekir.

Maddî alanda Müslümanları düşman esaretinden kurtarmak ve vatanlarını korumak, diğer Müslümanlara bir vazife olsun da, neden manevî alanda Müslümanları ve vatanlarını korumak bir vazife olmasın?

Müslümanlar “öz yurdunda garip, öz vatanında parya” olmuşlar ve “bugün öz vatanlarında hanumansız bir serseri kalmışlarsa”, onları kurtarmak neden bir vazife olmasın?

*Bu ezanlar ki şهادetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.*

Ama şimdi ezan seslerini bastırarak kadar yurdumun üstünde inleyen sesler nedir?

Materyalizmin, pozitivizmin, lebaralizmin, sekülerizmin, laikliğin, din devlet ayrılığının, şeriatın hayattan kovulmuşluğunun çan sesleri değil midir?

Adı Müslüman, ama kalbi ona yabancı, ona karşı nefretle atan, ona karşı “irtica” adıyla açıkça savaş veren, Müslümanlara “mürteci, siyasal İslamcı, fundamantalist, kökten dinci, aşırı dinci, gerici, yobaz, tutucu, örümcek kafalı, çember sakallı, sıkma başlı” diye hakaret eden, onlara bu ülkede hayat hakkı tanımayan, Arabistan’a, İran’a, Cezayir’e Malezya’ya postalamaya çalışan, ama bütün bunlarla beraber adı hala Müslüman olan insanları, farkında olmadan düştükleri küfür çukurundan kurtarmak, doğru dini öğretmek yeniden iman etmeye davet etmek, yeniden Müslüman olmaları için çabalamak, neden bir vecibe, bir fariza olmasın?

Bugün sözde Müslümanlara yapılacak en büyük hizmet ve iyilik, onları özde Müslüman yapmak için verilecek eğitim ve terbiye cihadına girişmektir.

Evet, bugün Müslümanların en büyük vazifesi, özlerini yitirmiş sözde Müslüman kardeşlerini, diri diri yandıkları çağdaş küfrün ateş çukurlarından kurtarmak olacaktır.

Bizden evvel Necip Fazıl yapmıştı bunu: İşte onun “Çile”sinin bir parçası:

*Gâiblerden bir ses geldi: Bu adam,
Gezdirsin boşluğu ense kökünde!
Ve uçtu tepemden birdenbire dam;
Gök devrildi, künde üstüne künde...*

*Pencereye koştum: Kızıl kıyamet!
Dediklerin çıktı, ihtiyar bacı!
Sonsuzluk, elinde bir mavi tülbent,
Ok çektik yukardan, üstüme avcı.*

*Ateşten zehrini tattım bu okun.
Bir anda kül etti can elmasımı.
Sanki burnum, değdi burnuna (yok) un,
Kustum, öz ağzımdan kafatasımı.*

Ey kendini gönüllü olarak Müslüman kabul eden kardeşlerim! Seksen senedir dinsiz düzenin beyninizi yıkayarak size öğrettiği İslam dışı inançları, ilkeleri, yaşam biçimini önce beyninizden kusun! Çünkü o küfürdür! Sonra da elinizdeb geldiğince hayatınızdan kovun gitsin.

Kusun güya size çaktırmadan “Türk Kültürü” diye yutturulan tanrı tanımaz materyalizmi, pozitivizmi, Batıcılığı, laikliği, ırkçılığı...

Müslüman atalarınızın kurduğu Osmanlıyı, Selçukluyu, Gazneliyi unutturup, olmadı düşman edip de ta iki bin sene önceki gayr-i müslim ataları, Ötükeni, Bozkurd’u, Ergenekon’u “Türk tarihi” ve “tarih bilinci” diye yutturmalarını kusun!

Aynı karanlık mahfillerden aynı dayatmayı öğrenen Kürtler ve Araplar ve daha başkaları da kusunlar beyinlerinden bu zehirleri!

“Herkesine dinini vicdanında yaşasın ama devlete, düzene, yasamaya, yargıya, yürütmeye ve sosyal hayata karışmasını” diyen, buralara haçlılardan olmak şartıyla kanun tercüme ettirerek yerleştiren laikliği kusun beyinlerinizden!

Kendi dininizi, kendi mektebinizi, kendi medrese, tekke ve vakıflarınızı arayın, sorgulayın, niçin, hani gerekten dolayı yok edildiğini öğrenin.

Neden İslam medeniyetinden zorla çıkarılıp ite kaka sürüler gibi Batı medeniyetine sürüklendiğinizi sorun, soruşturun. Bunların çağdaşlık, aydınlanma, ulus devlet olma, Türkleşme, Türkçülük ve

milliyetçilik gereği olduğunu söyleyerek beyninizi yıkayanları, sizi batılı bir mankurt haline getirmek isteyenleri sorgulayın bir.

Devlet hilafet ve şeriatı niçin kaldırdı? Hükümetler neden jandarma ve polisle Kur'an-ı Kerîmleri toplayıp yaktırdı? Okuyanları, okutanları neden işkenceden geçirdi? Neden İslam'ı okumayı, yazmayı, öğretmeyi yasakladı? Yıllardır dini kitap yazarlar, dini anlatanlar niçin zindanlarda çürütüldü?

Sorun beyninizi yıkamaya çalışan zalim sisteme, asıl peoje neydi? Neyi gerçekleştirmek için böyle yaptılar? Sorun, bu millet neden “tanassur ettirilmek” yani “hıristiyanlaştırılmak” istendi? Neden, neden, neden?

Şehit çocukları nasıl dinden imandan nefret eder hale getirildi? Şehit çocukları nasıl sokaklarda “kahrolsun şeriat” diyerek yürür hale getirildi? Şehit çocukları nasıl Leninci, Maoocu, Stalinci, Enver hocacı, türkçü, ulusalcı, kürtcü, PKKlı, DHŞKP-C ci vs. hale getirildi?

Şehit çocukları kızlarımızın bu her yerini gösteren veya belli eden elbiseyi nasıl haya etmeden, utanma ve sıkılma gereği duymadan giyebildiğini düşünüyor muyuz? Ne oldu bu şehit çocuklarına, içki, uyuşturucu, fuhuş liselere kadar düştü. Kantinlerde aleni prezervatif satılması ne demek ey Müslümanlar?

Bütün bunları normal gören kafalar, eğer samimi Müslüman olduklarını söylüyorlarsa, o yıkanmış beyinlerini kusarak temizlenmelidirler.

Yıllardır öğretmenlik yaptım. Gözümün önünde sağdan da soldan da batıl fikirlere dalarak cehennemi yaşayan öğrencilerimi gördükçe onlar ve ülkem ve insanım adına ağladım. Herkese yetmeye çalıştım. Niyetimde kaldı sadece, ancak fiilen yapamadım. Camilerde anlatmaya çalıştım, vakıf dernek seçmedim, anlatmaya çalıştım. Kitap yazarak anlatmaya çalıştım.. İnterneti kullanarak anlatmaya

çalıştım. Şimdi evimde bunları yazarken ümmetim için içim yanarak ağlıyorum...

Peki, bunları niye yazdım? Övünmek için mi? Hayır! Ben de Efendimin dediği gibi “lâ fahr” diyorum. İki sebepten yazdım. İlki, Allah Teâlâ’nın nimetini tahdis ediyor, şükür ediyorum.

Neyse, sözü tatlılıkla bitirmek için size fıkra gibi bir olay anlatayım:

Biz Hamile Değilssek

Adam doktora gitmiş. Eline bir şişe vermişler “idrarından biraz getir” diye. Adam da garip garip bakmış şişeye. “Hastalık işte” demiş içinden. “Allahım, sen beterinden sakla” diyerek işini bitirmiş ve teslim etmiş şişeyi. “Öğlenden sonra gel al tahlili” demişler.

Öğlenden sonra gitmiş, tahlil neticesini almış ve doktora iletmış. Doktor bir rapora bir adama bakıyormuş. Adam “eyvah, doktorun bakışına göre bende kötü bir hastalık var herhalde” demiş içinden. Eli ayağı dökülmüş. Melul mahzun, kaderine teslim olmuş ve doktor ne derse desin metin olmasını tavsiye etmiş kendi kendine.

Ama doktor hala bir adama bir rapora bakıp duruyormuş. Nihayet dayanamayan adam:

- Hayırdır doktor bey, hastalığım nedir? Çok mu kötü? Demiş.

- Vallahi burada yazdığına göre sen hamilesin, ama nasıl olur anlamadım, demiş doktor.

- Ben anladım demiş adam.

- Nasıl?

- Bizim karı akşam tutturdu: “tarlada çalışan benim. Odun toplayan benim. Malları yemleyen benim. Bu evde her işi yapan benim. Öyleyse bu gece ben üste çıkacağım.” Çok dedim “yapma” diye amma dinletemedim doktor bey. Olacağı buydu işte!

Doktor bu yoruma yarım saat gülmüş. Bu arada labaratuardan beklediği haber de gelmiş. Meğer yanlışlıkla başka birisinin tahlilini vermişlermiş.

Adam tahlilin yanlış olduğunu anlayınca bayram etmiştir herhalde.

Peki, biz ne zaman bayram edeceğiz acaba?

Bize verilen bütün sosyal, siyasi, idari, hukuki, iktisadi, ahlaki reçeteler, başka hastalar için yazılan reçeteler sanki. O reçeteler sahibine faydalı olurmuş bize ne? Allahtan korkun da bize bizim bünyemize göre bir reçete verin ne olur?!

Biz Osmanlıdan gelen bir milletiz. Osmanlı da islam’dan aldığı terbiye ile gayr-i Müslim vatandaşlarına din konusunda bir zorlama yapmadı. Kimse dininden imanından dolayı bir baskı görmedi. Peki laiklik bize niye geldi?

Batıda bu işler böyle değildi. Azınlıklara olmadık işler yapılırdı. Çaresini laiklik ile buldular. Yani hamileydiler, kendileri için bir reçete geliştirdiler. Peki ama biz erkeklere niye bu reçete?

Batıda “insan hakları” diye bir kavram gelişti ve güzel şeyler yaptılar. Mesela kölelik kalktı. Zencileri yakmaz oldular. Hukuk, eğitim, sağlık ve benzeri konularda insanlar eşittirler dendi. Aristokratlarla halk aynı oldu. Onlar oldu diyorsa biz de oldu diyelim ama bütün bunlar bize bir şey ifade etmiyordu ki. Batıda olmayan bunlar, bizde İslam’ın gelişiyile olmaya başlamıştı zaten. Arada uygulanmayan kara dönemler olmamış değil ama genellikle uygulanmıştır. En azından prensipte vardır.

Batıda yükselen bir bayrak da “serbest piyasa”dır. Bu da bize bir şey ifade etmez. Çünkü İslam’ın başından belli pişyasa serbesttir. Peygamber Efendimiz (sav)e “narh” koyması için müracaat ettiklerinde söylediği, serbest piyasanın temelleridir. Evet. Piyasa kendi dengeleri ile oluşmalı ve ona ne devlet, ne de insanlar kötü müdahale etmemelidirler.

Bütün bunların tamamı “demokrasi”yi oluşturuyormuş. Yani serbest piyasa, insan hakları ve laiklik demokrasi içinde ancak olurmuş. Buna göre insan olarak inancımızla ve haklarımızla refah içinde yaşamak istiyorsanız. Demokrasiyi seçmek zorundasınız. Laiklik, insan hakları ve demokrasi bir bütündür. Bölünmez ve parçalanmaz. Ya hep ya hiç.

İyi de hangi laiklik? Ve sizinki hangisine uyar? Hiçbirine uymaz. Peki amaç ne? İslam’dan kurtulmak mı?

Batı insan haklarına ne kadar uyuyor? Ya laiklik nasıl batıda? Adam namaz kıldı diye uçaktan indirdiler imamı. Buna ne demeli? Bosna’da katledilen Müslümanlara nasıl seyirci kalındı? Türkiye’deki uygulamalara kim sesini yükseltti? Afganistan ve Irak niçin işgal edildi? Nedir bu akan kan ve gözyaşı...

Ne batını ve ne de batılı düşüncelerin bizim değerlerimize erişebilecek güçleri yoktur. Bizim değerlerimize bir katkısı olamaz temelde. Bizim onlardan alacağımız bir reçete yoktur. Bizim başımızdaki totaliter belalar da onların eseridir.

Ama ah bizim de şu yanlışlıklarımız olmasaydı. Başta hilafet gibi bir nimetten saltanat gibi bir felakete düşmemiz olmasaydı. Ya da çok erken gelen bu musibete bir çare bulunsaydı...

Bizim batıdan alacağımız değer yoktur. Asıl onların bizden alacağı bir çok değer vardır. Ama biz bir kendimiz olbilsek. Onun da engeli batıdır aslında. Kendimiz olmayalım diye kuklaları aracılığıyla

olmadık engelleri koyuyor, görülmedik eziyet ve işkenceleri uyguluyorlar.

Başka çaremiz mi var? Biz hamile değilsek, bu ilaçları niçin yutacağız?

SONSÖZ

Sonuç olarak şu tespiti yapalım: “Devleti ve toplumu yönetecek yasaları dinden değil de insan aklından ve halk iradesinden alma” anlamında bir laiklik şıktır, küfürdür. Çünkü bireysel ve sosyal hayatı düzenleme ve yaşama biçimini belirleme, kanun koyma anlamında din gönderme işi bu Allah Teâlâ’ya aittir, O’na özeldir. O’nun “ulûhiyet” ve “Rububiyet” sıfatları bunu anlatır. Bu konularda O’na “insanı” veya “halkı” “şirk”, yani “ortak, denk, benzer, nazîr” koşmak, “emsal” edinmek şıktır, küfürdür. Bir Müslümanın bu anlamda laikliği kabullenmesi onu dinden çıkararak küfre düşürür. Bunu inkâr etmek bile akide açısından tehlikelidir.

Böyle olduğu hakikatini kavramak imandır, inançtır. Buna göre düşündüğümüzde, yaşanan dehşetli tehlikeyi görüp de ürpermemek ve korkmamak mümkün değildir? İşte bu yüzden biz de neslimizin imanının ateşler içinde yandığını gördükçe gece gündüz ağlayıp inliyor, “Allah’ım imdad eyle!” diye dua ediyoruz.

Biz, bir Müslüman olarak Allah Telaya iman etmeye ve onun biricik dini olan İslam’a, onu öğrenip yaşamaya davet ederiz. Bir davetçi ve eğitimci olarak en büyük çabamız, yeryüzünde “pozitivizm”, “modernizm” “çağdaşlaşma”, “aydınlanma” kavramlarıyla “tanrıdan bağımsızlığını kazanma ve özgürleşme mücadelesi” zıvalığına giden, “varsa var, yarattıysa yarattı, ancak gökte otursun, dünya hayatımıza karışmasın. Yaşam biçimimizi biz kendimiz belirleriz, bize din, bize inanç, bize hukuk, helal haram, bize ahlak dayatmasın” gibi “laik” ve “seküler” anlayışlarla mücadele etmektir.

Kendilerini Allah'tan (azze ve celle) daha akıllı ve bilgili görerek bireysel ve toplumsal meselelerini sınırlı bilgi, tecrübe ve akıllarıyla çözmeye kalkışanlar, sonuçta tarih boyunca hep bunalımlar içinde kalarak kargaşa ve karmaşaya teslim olmuşlar, hep zarar ve ziyana, hep hüsrana ve acılara düşmüşler, zifiri karanlıklarda gün yüzü görememişler ve sonuçta mutluluk nedir tamamamışlardır. Ya güçleri yetince zalim olarak zulümleriyle ezmişler, ya da zayıf düşünce ezilmişlerdir. Küfür ve inkârın tarihi hep böyle fırsat buldukça ezen ve ezilenlerin tarihi olmuştur. Belki güç ve dengeler değiştikçe zaman zaman ezen ve ezilenler yer değiştirmiş, ama hep bir intikam ateşi ile birbirlerini yakıp bitirmişlerdir.

Hâlbuki Allah Teâlâ tarihin her önemli kavşağında kendilerini karanlıklardan aydınlığa çıkaracak vahyini peygamberler aracılığıyla göndermiştir. Ne yazık ki, her çağda başka bir kısım boyalı cilalı kavramla insanlar, Peygamberleri inkâr ederek getirdikleri faydalı bilgilerden kendilerini mahrum etmişlerdir. Bu da insanın “zalim ve cahil” tarafıdır.

Bu kadar tarihi tecrübeden sonra insanın geldiği bugünkü inkâra ve aymazlığa bilmem ki ne demeli? Şu malum bir damla sudan yaratılan insan, “Allah Teâlâ'nın ilmi bu çağın sorunlarını çözmeye yetmez” diyerek boyuna bakmadan O'nun gönderdiği dini beğenmiyor, kendini O'ndan üstün tutuyor. Buna da “laiklik” diyor!

Pes doğrusu!

Biz buradaki cehaleti bazı kitaplarımızda yazdık. Şimdi burası yeri değildir. Sadece şunu hatırlatalım; insanın tek bir çaresi vardır, o da Allah'a dönmektir, Allah'a teslim olmaktır. Çare İslam'dır. İnsanlar ne kadar akıllı ve zeki, ne kadar olgun ve tecrübeli olurlarsa olsunlar, bu evreni, onu değişmez tabii, fitrî yasalarıyla yaratan Allah Teâlâ kadar bilemezler. Çünkü onları Allah yaratmıştır. Kendilerini de! Yaratan bilmez mi? Yaratılanları yaratandan daha iyi kim bilebilir?

Allah'ı ve onun yasalarını, ilâhî iradesini bizlere bildiren, bildirdiğini uygulayan ve gösteren, ortaya başarılı bir örnek koyan Peygamberlerdir, özellikle de Allah Teâlâ'nın son Resulü Hz.Muhammed Mustafa (as)'dır. Çözüm, onun sunduğu dinde, uyguladığı örnek hayatındadır. Aksi de ortadadır. Evet, insanlar, Kur'ana ve sünnete başvurmadıkça başlarından bela ve sıkıntı eksik olmayacaktır. Deneyenler bunu binlerce kere yaşayarak gördüler. Müsbet ve menfi sonuçları kaç kez yaşandı.

Peki, bunca bilgi ve tecrübeden sonra, insanların hala, laiklik, sekularizm, liberalizm, özgür insan, çağdaşlaşma, aydınlanma, modernleşme vb. parlak kelimelerin arkasına sığınarak, Allah'tan, Allah'ın yasalarından, yani İslam'dan kaçmalarına ne demeli? Hala Allah Resulü'nün kıymetini bilemeyişlerini nasıl değerlendirmeli? Hele de bunlar üstelik “ben de Müslümanım” diyenlerden ise! Aman Allah'ım, ne kadar ayıp ve utanç verici bir manzara!

Evet, gerçekten de Allah Teâlâ'ya ve ahirete imanımız varsa, artık parlak gerçekleri ve korkunç çelişkileri görmenin ve imanın bir gereği olarak yapmanın zamanı çoktan gelmiştir. Dünya bunun imtihan alanıdır. Ahiret ise muhasebe alanı. Arkasından gelecek olan ya sonsuz saadet, ya da -Allah korusun- sonsuz utanç ve azap!

Aklı olan seçimini güzel yapar. Atalar, “arife tarif gerekmez” demişler. “Arife işaret yeter” demişler. Bu kitapçığımız da ihtiyaç duyan insanlara bir işaret olsun.

Her zaman sön sözümüzdür: “Hamdolsun Âlemlerin Rabbi olan Allah Teâlâ'ya!”

KAYNAKLAR

- Abdulkaki Güneş, Kur'ân Işığında Düşünce, İnanç Ve İfade Hürriyeti,
http://www.yyu.edu.tr/abis/admin/dosya/1287/dosyalar/1287_26112013093303_37372.pdf
- Acluni İsmail b. Muhammed, Keşful Hafa ve Müzilü'l İlbas. Darül İhya. Beyrut 1351 h. Ali Aydın Arslan, İslam İnançları, Tevhid İlm-i Kelam, Gonca y. İst. 1984 7. Baskı
- Ali Fuat Başgil, Demokrasi Yolunda, Yağmur y. İst. 1961.
- Ali Fuat Başgil, İlm-in Işığında Günün Meseleleri, Yağmur y. İst. 1960.
- Ali Fuat Başgil, “Din Hürriyeti: Türk Anayasasının 75. Maddesi üzerinde Etüd”, Medeni Hukuk Profesörü A. Samim Gönensoy’a Armağan, İstanbul 1955
- Ali Fuat Başgil, İlm-in Işığında Günün Meseleleri, Yağmur y. İst. 1960.
- Ali Şafak “Hukuk Terimleri Sözlüğün” Rehber y. 1992
Ankara.
- Cemal Nar, İslam'da Devlet Ve Siyaset. Toprak y. İst. 2007.
- Cemal Nar, Sistem Ve Şeriat, Özgü y. İst. 2014.
- Cemal Nar, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Özgü y. İst. 2014.
- Cemal Nar, İslam Sancısı, Ukde y. Ankara , 1997
- Cemal Nar İslamlaşma Bilinci Ukde y. Ankara , 1997
- Cemal Nar Alimin Önderliği, Ukde y. Kahramanmaraş, 2006 Sosyal Bilimler Ansiklopedisi
- DİA. Diyanet İslam Ansiklopedisi. D. Mehmet, Doğan, Büyük Türkçe Sözlük, İz y. 11. Baskı, Ekim 1996.
- Hasan Hüseyin Ceylan, Cumhuriyet Dönemi Din Devlet İlişkileri, Rehber y. Ankara, 12. Baskı. Ty.
- İbrahim Canan, Kütüb-ü Sitte Muhtarası Tercüme ve Şerhi, 1-18. Akçağ y. Ankara, 1994

Kemali Muhammed Haşim, İslam'da İfade Hürriyeti, Çeviren: Muhammed Şeviker, İnsan y. İst. 2000.

Kur'an-ı Kerîm.

Kütüb-ü Sitte: Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi, Naseî, İbn-i Mace, Darimi, Muvatta, Müsned-i Ahmed, Çağrı ist. 1981
Yakın Tarih Ansiklopedisi, Vakıf y. İst. 3. Cilt. İst. Ty.

Mevlüt Uyanık, İslam Siyaset Felsefesinde Sivil İtaatsizlik, Saba y. Ankara, 1998

Muhammed Faruk en-Nebhan, İslam Anayasa ve İdare Hukukunun Genel Esasları, Sönmez neş. İst. 1980.

Mustafa, A. Nevin İslam Siyasi Düşüncesinde Muhalefet , ter. Vecdi Akyüz, İz .y. İst.1990.

Muhammed Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, 1-10 Azim n. İst. Ty.

Sevan Nişanyan, Yanlış Cumhuriyet, Kırmızı Yayıncılık, İstanbul 2008, Servet, Armağan İslam Hukukunda Temel Hak ve Hürriyetler DİP y. Ankara , 1992

Seyyid Kutup, Fî Zilâli'l Kur'an, Daru's Şuruk.

Şamil İslam Ansiklopedisi. I-VI. Şamil y. İst.

Sosyal Bilimler Ansiklopedisi.

Sosyal Bilimler Sözlüğü, Vadi Yayınları, 1997, Ankara.

Süleyman Hayri Bolay, Felsefi doktrinler ve terimleri sözlüğü, Akçağ yayınları, altıncı baskı, 1996 Ankara

Ömer Demir, Mustafa Acar , Sosyal Bilimler Sözlüğü,

İNTERNET KAYNAKLARI

<http://www.derindusunce.org/2014/06/29/striptizci-kiz-morfinmandi-ataturk-ve-inonu-egleniyordu/>

<http://belgelerlegercektarih.com/category/hilafet-halifelik-seriat/>

<http://www.youtube.com/watch?v=lsdHpMwf1yc>